

ΕΒΔΟΜΑΣ

3

ΜΕΘΕΟΡΤΙΑ

Ξεπαραδιαστήκαμε, ξετιναχτήκαμε,
ξεπουπουλιαστήκαμε, μείναμε πανί με
πανί—διαλέξετε και πάρτε! Τὰ δῶρα—
ἀχ γιατί νὰ μὴ μᾶς ἐπλάθε ὁ Θεὸς Δα-
ναοὺς, νὰ φοβῶνται οἱ φίλοι νὰ δέχων-
ται δῶρα ἀπὸ μᾶς!—ξεκοκκάλισαν
τὶς τελευταῖες μᾶς οἰκονομίες καὶ τῶ-
ρα ἐπιστρέφουμε σὲ μιὰ μικρὴ περίοδο
περι... συλλογῆς: θὰ μαζέψουμε ὅ,τι
μποροῦμε... γιὰ νὰ μᾶς τὸ φᾶνε τὰ
μάλ' μασκὲ τῆς Ἀποκρηῆς καὶ συλ-
λογιζόμαστε τί πάθαμε!

Τὰ δῶρα ὅμως δὲν εἶναι τίποτα
μπροστὰ στὸ «θέρισμα» ποὺ ἔκανε ὁ
μπακαρᾶς αὐτὲς τὶς μέρες! Οἱ «φι-
λομπακαρατζῖκοι», ἐπινόηση τῆς συνοι-
κίας, ξετίναξαν κόσμον καὶ κοσμάκη
τὸν ἔκαναν νὰ περάσῃ τὶς γιορτὲς τοῦ
δύσθυμα, χωρὶς ἐκεῖνο ποὺ δίνει ζωὴ
στὸ γλέντι: τὸ χρῆμα...

Τὴν εἰρωνεία! Ὁ ἕνας στὸν ἄλλον εὐ-
χηθῆκαμε χριστουγεννιάτικα, πρωτο-
χρονιάτικα: «Καλὰ Χριστούγεννα!»,
«Εὐτυχὲς τὸ Νέον Ἔτος!». Εἰρωνεία
τῶν πραγμάτων... χάσαμε τὰ λεφτὰ
μᾶς, χάσαμε τὸ κέφι μᾶς, χάσαμε τὸν
ὕπνον μᾶς μὲ τὶς βεγγέρες, χάσαμε τὴν
διάθεση γιὰ ἐργασία—δὲν τὰ χάσαμε
καὶ μᾶς ἔμειναν μόνο... οἱ εὐχὲς!

Ἄς εἶναι: Καὶ τοῦ Χρόνου!

ΕΙΣ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟΝ

ΦΥΛΛΟΝ ΜΑΣ

ΘΥΣΙΑ

Ἔνα ἀριστουργηματικὸ διη-
γημα ποὺ θὰ συγκινήσῃ καὶ θὰ
νοητεύσῃ κάθε εὐαίσθητη καρ-
διά

Καὶ τὰ ἀμίμητα

ΕΝΘΥΜΑ
ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μᾶς

Κ. ΜΙΛΗΡΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΟΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ
ΤΙΧΟΙ

Τῶν Φώτων: εἶναι ἡ γιορτὴ
σοφοῦ μεγάλης πείρας:
τοῦ δόκτορος τοῦ Φωτεινοῦ
ποὺ ἔχει φωτεινὸ τὸν νοῦ—
καὶ θγάζει, ὡς εἶναι ἐπόμενον,
τοὺς φοιτητάς... φωστήρας!

Τῶν Φώτων: Δίχως φῶτα πᾶ
καθένας θὰ γλεντήσῃ;
γιατί ἡ Πάουερ ἡ τρανὴ
ἐμπνευση εἶχε... φωτεινὴ
ἀπὸ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς
νὰ μᾶς... παρασκοτίσῃ!

Τῶν Φώτων: ἑορτάζουμε
δυὸ καλλιτέχναι φίλοι:
ὁ Φῶς... κολος—στὴν γλυπτικὴ
ποὺ εἶναι σμίλη μαγική—
παρέα μὲ τὸν ποιητὴ
τὸν Φῶτο τὸν Γιοφύλλη!

Τῶν Φώτων: Κάποια Φωτεινὴ
γιορτάζει... Νὰ μοῦ ζήσῃ!
Μόνο ν' ἀφίσῃ τὴν ψευτιά
νὰ παίρνῃ ποὺ καὶ ποῦ... φωτιά
καὶ νὰ μὴν εἶναι ἐστὶ σκληρή...
ὁ Θεὸς νὰ τὴν φωτίσῃ!

Τῶν Θεοφανείων! Πῶς μπορεῖ
κάποιος νὰ λησμονήσῃ
ὅτι γιορτάζει μιὰ Φανὴ
ποὺ ἄργησε τόσο νὰ φανῇ—
καὶ τὴν καυμένην του καρδιά
ἢ ἔχει... ἀφανίσει;!

ἑορτάζουμε οἱ Γιάννηδες
κι' ἡ Γιάννης τὸν Ἀη-Γιάννη...
Καὶ ὅλοι, ἐν μιᾷ φωνῇ,
εὐχὴ τοὺς δίνουμε τρανὴ:
Ἀπὸ τὴν τρέλλα ὁ Θεὸς
ἐκεῖνος νὰ τοὺς... γιάνη!

Η "ΛΡΕΛΛΑ
ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ,

Ἄν εἶχε ἡ δὲν εἶχε ἀποτέλεσμα ἡ
διδασκαλία μᾶς, ἀπὸ αὐτῆς τῆς στή-
λης, μποροῦν νὰ κρίνουν οἱ ἀναγνώ-
σται μᾶς, Ἄγριος θορηκὸς ἐνέσκηψε
ὅλοι ξεπάγιασαν καὶ τουρτουρίζοντες
κουκουλώθηκαν στὰ παλτά τους. Ἡ
Νύμφη τοῦ Βορρᾶ δὲν ἄργησε νὰ μᾶς
ἐπισκεφθῇ—σὰν τὰ χιόνια!—ὕστερα ἀ-
πὸ τόσον καιρὸ ποὺ μᾶς ἔκανε τὴν ἀ-
κατάδεχτη.

Τὰ μαθήματα συνεχίζονται καὶ τὰ
βαρόμετρο πέφτει:

Ἐρώτησις.—Πῶς λέγεται ἐκεῖ-
νος ποὺ τρώει ψίχουλα;

Ἀπάντησις.—Ψυχίατρος!
Πάραυτα, παγώνει μιὰ στήλη τοῦ
Ὀλυμπίου Διὸς καὶ μᾶς τὴν προσφέ-
ρει ὁ Ζώνναρ' ὡς... παγωτόν!

Συνέχεια.

Ἐρώτησις.—Πῶς λέγεται ἕνας
μουσικὸς ποὺ χάνει τὸ λά;

Ἀπάντησις.—Λάχανο!

Τὸ συμπαθὲς αὐτὸ ζαρζαβατικὸ
προσφέρεται εἰς τὸν συντάκτην τῆς
παρούσης στήλης, τυλιγμένο μὲ μετα-
ξωτὸ χαρτί, σὰν ἀνθοδέσμη. Εἶναι ἡ
ἀνταμοιβή του.

Συνέχεια.

Ἐρώτησις.—Πῶς λέγονται τὰ
παιδιά ἐνὸς χήρου;

Ἀπάντησις.—Χειροπέδες!

Πάραυτα περνοῦν τὶς χειροπέδες στὰ
χέρια τοῦ ἀπαισίου συντάκτου τῆς
στήλης, γιὰ νὰ πάψῃ νὰ γράφῃ... για-
τί εἶναι γνωστὸν ὅτι χρησιμοποιοῖ πρὸς
τοῦτο μόνον... τοὺς πόδας του.

Ἐρώτησις.—Πῶς λέγεται ἕνας
ποὺ δειλιάζει προκειμένου νὰ φᾶ ἕ-
ναν κροκόν;

Ἀπάντησις.—Κροκόδειλος!

Παγώνουν τὰ πάντα. Ὡς καὶ τὰ κά-
τω ἄκρα τοῦ τρισσαθλίου αὐτοῦ συντά-
κτου δὲν ἀντέχουν στὴν ὀρμὴ τῆς ψύ-
ξεως κι' ἐστὶ ὁ κακοῦργος, μεταβλη-
θεὶς πᾶ ὀριστικῶς εἰς ψυγεῖον, παύει
νὰ μᾶς ἐνοχλῇ... προσωρινὰ τουλάχισ-
στον!

Εἶναι ὅμως ἐφτάψυχος ὁ ἀθεόφοβος.
Κατορθώνει νὰ συνέλθῃ ἀπ' τὴν ψύξη
μ' ἕνα ξεματιστὸ τσάι κι' ὕστερα, προ-
κειμένου νὰ διατάξῃ νὰ σηκώσουν τὸ
σερβὶς τοῦ τσαγιτοῦ, λέει:

—Ἀρε... ταίριονο!

Εἶναι ἡ τελευταία λέξη ποὺ ἀκοῦμε
ἀπ' τὰ χεῖλη του. Ὅχι ποὺ πέθανε αὐ-
τὸς—ἀλλὰ λιποθυμήσαμε ἡμεῖς καὶ μᾶς
μετέφεραν στὸ προαναφερθὲν νοσοκο-
μεῖο!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

«Εξυπνα καὶ κουτὰ

ΑΛΛΟ ΤΟ ΧΘΕΣ ΚΙ'

ΑΛΛΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ

«Η φιλελεήμων κυρία σὸν ζήτη-
σις.—Μὰ χθές δὲν σοὺ ἔδωκα ἓνα τάλ-
ληρο, χριστιανέ μου;
«Ο ζητιάνος.—Ἐχετε δίκαιο κυρία,
μονάχα πού ὁ μάγειρας θέλει νὰ πληρωθῇ
καὶ σήμερα γιὰ τὴν φασουλάδα πού θὰ
φάγω!...

■ ■

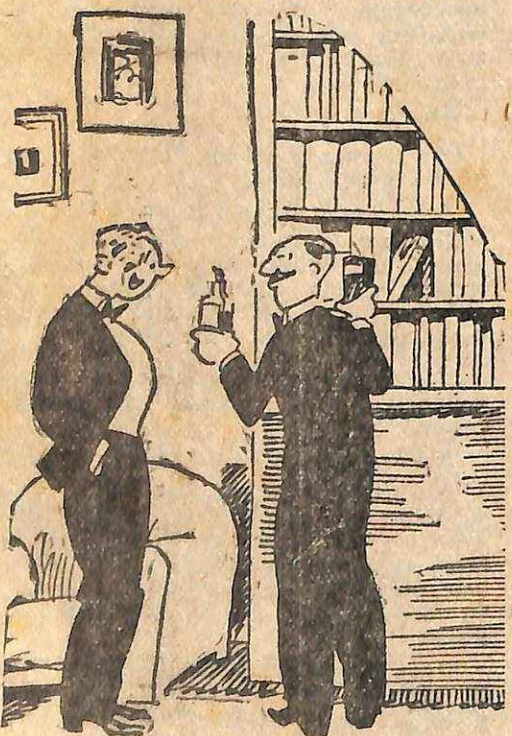
ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΠΑΙΔΙ!

—Καὶ τί θὰ γίνῃς Τοτό, σὺν θὰ μεγαλώ-
σῃς.
—Μηχανικός.
—Γιατί αὐτό;
—Γιατί ἐτσι ἐγὼ δὲν θὰ κάνω τίποτε.
Θὰ τὰ κάνουν ὅλα οἱ μηχανές!...

■ ■

ΣΤΟΥ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΥ

—Θὰ μοὺ βγάλετε, λοιπόν, καὶ ἄλλο δόντι
γιατρός;
—Ναί, εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ νὰ γίνῃ ἡ
γέφυρα.
—Περίεργο, ὁ συνάδελφός σας πού μὲ
μούρασε προηγουμένως μοὺ ἔλεγε πὼς δὲν
ἔμενε πιά ἄλλο δικό μου δόντι σὸ στόμα
μου...

ΟΙ ΚΑΛΕΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

—Πὼς διάβολο κατορθώνεις καὶ τὰ κρύ-
βεις, καὶ δὲ σοὺ τὰ βρῖσκει ἡ γυναίκα
σου...
—«Α, τὸ μόνο εὐκολό! Τὰ κρύβω πάντα
πίσω ἀπὸ τὸν «Ὀδηγὸ τῆς Καλῆς Οἰκοκυ-
ρᾶς»...

«Δημόσιος Κίν- ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Εἶχαν περάσει ἤδη πέντε χρόνια
ἀφ'οὗτο ὁ Τζώρτζ Μῶρφου, τῆς
Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας, εἶ-
χε πάρει τὴν σύνταξή του. Γι'
αὐτό, ἔμαθε μὲ μεγάλη χαρὰ πὼς τοῦ
εἶχε ἀνατεθῇ ἡ καταδίωξη ἐνὸς γκαγ-
στερς: τοῦ περιβόητου Ντάν Γκάλαγ-
κερ πού εἶχε μεγάλη ἐγκληματικὴ στα-
διοδρομία καὶ τὰ ἀναρίθμητα καὶ τολ-
μηρὰ ἐγκλήματα τοῦ τοῦ εἶχαν δώσει
τὸν τίτλον: «Δημόσιος κίνδυνος ὑπ' ἀ-
ριθμὸν 1».

Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ὁ Μῶρφου
εἶχε ἀσχοληθῇ, ὡς ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ,
μὲ ἐρευνες σχετικὲς μὲ τὰ μεγαλύτερα
χρηματιστηριακὰ σκάνδαλα. Ἡ κατα-
δίωξη ὅμως ἀπατεῶνων, κοινὴν ἢ διε-
θνὸς φήμης, δὲν τοῦ εἶχε καθόλου
σβύσει τὴν παλιά του ἐπιθυμία νὰ συλ-
λάβῃ πῶς ἐπικινδύνους ἐγκληματίες.

Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι εἶχε πάρει τὴν
σύνταξή του πρὶν τῆς ὥρας, γιατί εἶχε
πᾶθει μιὰ ἀναπηρία κατὰ τὴν ἐκτέλε-
ση τοῦ καθήκοντος, στὴν Μητροπολι-
τικὴ Ἀστυνομία, δὲν εἶχε χάσει τὴν ἐπι-
δεξιότητα, τὴν ἀποφασιστικὴν πνεύμα-
τος μπουρσά σὸν κίνδυνο καθὼς καὶ
τὸ ἀκατάβλητο θάρρος του. Κατὰ γενι-
κὴν ὁμολογίαν, ὁ Τζώρτζ Μῶρφου ἦταν
ὁ «ἀσσο» τῶν ντέτεκτιβ τῆς Μητροπο-
λιτικῆς Ἀστυνομίας. Ἀντικαταστάτης
τοῦ τῆς προκοπῆς κανεὶς δὲν εἶχε βρε-
θῇ κι' οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ δὲν δίσταζαν νὰ
καταφεύγουν ἀκόμα σ' αὐτὸν σὲ δύ-
σκολες ὑποθέσεις.

Μιὰ τέτοια δύσκολη ὑπόθεση παρου-
σιαζόταν σήμερα. Ὁ Ντάν Γκάλαγκερ
ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνος ἐγκληματίας.
Ὡς τώρα, εἶχε ξεφύγει ἀπ' τὰ χέρια
τῆς ἀστυνομίας. Ὁ Μῶρφου ἦταν εὐτυ-
χῆς μὲ τὴν εὐκαιρία πού τοῦ παρου-
σιαζόταν καὶ πάλι γιὰ νὰ ἀποδείξῃ
πὼς ἦταν ἀκόμα ἱκανὸς νὰ κυνηγήσῃ
ἓνα τόσο δύσκολο θῆρμα...

Καὶ κάτ' ἄλλο: ὁ ντέτεκτιβ Μῶρφου
εἶχε παληοὺς λογαριασμοὺς νὰ κανο-
νίσῃ μὲ τὸν περιβόητο κακούργο...

■ ■

Ὁ ντέτεκτιβ προχωροῦσε τώρα κατὰ
μῆκος ἐνὸς τοίχου ἀπὸ τοῦβλα, πρὸς
τὴν θόρειο πλευρὰ τῆς 12ης ὁδοῦ. Προ-
χωροῦσε ἀρκετὰ γρήγορα καὶ κού-
τσαινε φανερά. Ὅχι μόνο κούτσαινε
ἀπ' τὸ δεξιὸ πόδι, ἀλλὰ μιὰ θαθεῖα οὐ-
λὴ σὸ μάγουλο καὶ μιὰ σπασμένη
μύτη τὸν ἔκαναν νὰ ξεχωρίζῃ ἀπ' τὰ τι-
μημένα, ἀτρόμητα στελέχη τῆς Μητρο-
πολιτικῆς Ἀστυνομίας.

Ἐνὼ τάχυνε τὸ θῆμα του, συλλογι-
ζόταν τὴν κατάστασή του...

Ἀσφαλῶς, τώρα κέρδιζε περισσότε-
ρα χρήματα. Τοῦ ἔλειπε ὅμως ἡ ἠθικὴ
ικανοποίηση νὰ ἐξακολουθῇ νὰ ἀνήκῃ
στὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσία τῆς Ἀστυνο-
μίας! Ἐνα πιστοποιητικὸ γεμάτο ἐ-
παίνους μὲ ἓνα στρογγυλὸ ποσὸ γιὰ
σύνταξιν δὲν τὸν παρηγοροῦσε γιὰ τὴν
χαμένη ἐλπίδα νὰ γίνῃ μιὰ μέρα ὑπα-
στυνόμενος.

Καὶ τὸ ὄνειρό του αὐτὸ τὸ εἶχεν ἐγ-

καταλείψῃ ἐξ αἰτίας τοῦ Ντάν Γκά-
λαγκερ!... Τί ὠραία εὐκαιρία τοῦ πα-
ρουσιαζόταν τώρα νὰ πάρῃ τὴν ρε-
βάνς του!...

Ξαφνικά, μιὰ σκιά φάνηκε σὸ πεζο-
δρόμιο, πίσω ἀπ' τὸν Μῶρφου. Συγ-
χρόνως, ἀκούγε μιὰ φωνὴ νὰ λέῃ σι-
γανά, μὲ ἀποφασιστικὸ ὕφος ὅμως:

—Ἐξακολούθησε νὰ προχωρῇς κατευ-
θεῖαν μπροστὰ, Μῶρφου.

Κι' ἐνοίωσε τὴν κἀνὸς ἐνὸς ρεβόλβερ
νὰ τοῦ χαϊδεύῃ τὰ πλευρά.

Καθὼς προχωροῦσε ὁ Μῶρφου ἀπο-
πειράθηκε νὰ στραφῇ, προσπαθώντας
νὰ ἀδράξῃ τὸ ρεβόλβερ. Προτοῦ ὅμως
προλάβῃ, δέχτηκε κατακέφαλα ἓνα
φοβερό χτύπημα μὲ τὸ κοντάκι τοῦ ὀ-
πλοῦ καὶ σωριάστηκε χάμω ἀναίσθη-
τος.

■ ■

«Ὅταν ἄρχισε νὰ συνέρχεται ὁ
Τζώρτζ Μῶρφου διεπίστωσε πὼς ἦταν
κλεισμένος μέσα σ' ἓνα μικρὸ δωμάτιο
χωρὶς ἐπιπλὰ καὶ πὼς ἦταν καθισμέ-
νος σὸ πάτωμα, μὲ τὴν πλάτη ἀκουμ-
πισμένη σὸν τοῖχο.

Ἐνα ἐκτυφλωτικὸ φῶς ἐπεφτε ἀπά-
νω του, καὶ μπόρεσε κάτω ἀπ' αὐτὸ νὰ
διαπιστώσῃ πὼς ἐκείνος πού κρατοῦσε
τὸ ἡλεκτρικὸ φανάρι, εἶχε σὸ ἄλλο
χέρι ἓνα ρεβόλβερ.

Ὁ ντέτεκτιβ ἀκούσε θόρυβο θημά-
των σὸ πῶς σκοτεινὸ μέρος τοῦ δωμα-
τίου.

—Ντάν, συνέρχεται, εἶπε σιγανά ἡ
κεῖνος πού κρατοῦσε τὸ φανάρι.

—Ἐ λοιπόν, Μῶρφου, δὲν κατάλαβες
ἀκόμα πὼς εἶναι προτιμότερο νὰ μὴν
ἀνακατεῦσαι μὲ τίς ὑποθέσεις τοῦ
Ντάν Γκάλαγκερ;

Ὁ αἰχμάλωτος, πού δὲν εἶχε ἀκόμα,
ὀλωσδιόλου συνέλθει ἀπ' τὸν κλονισμό,
ἀρκέστηκε κάτ' ἓνα μούρμουριση.

—Ποὺ πρόκειται νὰ συναντηθῇς μὲ
τὸν καταδότη σου Μῶρφου; ρώτησε ἀ-
πειλητικὰ ὁ γκαγκστερ.

—Ποιὸν καταδότη μου;

—Βλέπω, Μῶρφου, πὼς ἐννοεῖς νὰ
κάνῃς τὸ κορόϊδο. Ξέρεις πολὺ καλά
ὅμως πὼς ὁ Μπρίτ σοῦδωκε τίς πλη-
ροφορίες τὴν τελευταία φορὰ πού
προσπάθησες νὰ μὲ παρουσιάσῃς γιὰ
ἐνοχο σὸ φόνο τοῦ Κράμερ. Καὶ ἔξ-
ρω πὼς ὅταν ὁ Μπρίτ δὲν ζήτησῃ νὰ
ἀποφυλακισθῇ, ἡ ἀστυνομία πιστεῖνε
πὼς κάτ' ἤξερε γιὰ μένα καὶ πὼς ἤ-
θελα νὰ τὸν σκοτώσω...

—Ὁ Μπρίτ ἐξήγησε νὰ ἀποφυλακι-
σθῇ, διέκοψε ὁ ντέτεκτιβ.

—Τὸ ξέρω πολὺ καλά. Ἐσὺ τὸν ἔβα-
λες νὰ τὸ ζητήσῃ. Εἶχες στήσῃ παγί-
δα γιὰ νὰ πιάσῃς ἐμένα.

—Ὁ Μπρίτ ὀρίσκειται πολὺ μακριὰ
ἀπὸ σένα, Ντάν. Δὲν ἔχεις πιά καμμιὰν
ἐλπίδα νὰ τὸν σκοτώσῃς. Ὅσο γιὰ μέ-
να, κι' ἂν ἀκόμα ἔπαφα νὰ ἀνήκω

δυνος ὑπ' ἀριθ. 1» ΤΟΥ ΛΟΥ·Ι·Σ ΣΙΝΚΛΑΙΡ

στὴν Μητροπολιτικὴ Ἀστυνομία, τὰ ἀ-
σφάλιστρα τῆς ζωῆς μου καταθέλλον-
ται κανονικά.

—Καὶ μήπως ἡ ἀσφάλειά σου πε-
ριλαμβάνει καὶ τὰ... ἀτυχήματα στὰ
πόδια, Μῶρφου; Θὰ θυμᾶσαι, θέβαια,
πὼς ἔχω τρόπο νὰ κάνω νὰ μιλοῦν...
κι' οἱ πῶς θοῦβοι ἀκόμα, ἀποκρίθηκε
ὁ Ντάν καγχάζοντας. Καὶ τώρα, πῆς
μου πού πρόκειται νὰ συναντηθῇς μὲ
τὸν Μπρίτ;

Ὁ Μῶρφου ἔβαλε τὰ χέρια του μπρο-
στὰ σὸ φῶς, χωρὶς νὰ πῇ λέξη.

Ὁ Ντάν στράφηκε πρὸς τὸν συνένο-
χό του:

—Ἀναψε τὴν λάμπα, Τζόνι, εἶπε.

Ἀκούστηκε ἓνα πήγαινε-ἔλα σὲ μιὰ
γωνία τοῦ δωματίου καὶ σὲ λίγο μιὰ
δυνατὴ γαλᾶζια φλόγα ἔλαμπε στὰ
χέρια τοῦ Τζόνι, φωτίζοντας τὸ ἀπαί-
σιο πρόσωπό του.

Ὁ Μῶρφου ἔσκυψε καὶ τοποθέτησε
τὸ δεξιὸ πόδι του ἀπάνω σὸ ἀριστε-
ρό:

—Μπορῶ νὰ σὲ διευκολύνω, εἶπε. Νὰ
βγάλω μόνος τὸ παπούτσι μου.

Κι' ἔλυσε τὰ κορδόνια τοῦ παπουτιοῦ
μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀταραξία τοῦ κό-
σμου.

Ὁ Ντάν Γκάλαγκερ ἔφερε δυὸ κα-
ρέκλες πού τίς τοποθέτησε τὴν μιὰ ἀν-
τίκρου στὴν ἄλλη.

Ὁ Μῶρφου, μὲ τὸ ἓνα πόδι χωρὶς πα-
πούτσι, κάθησε στὴν μιὰ καρέκλα κι'
ἄπλωσε τὰ πόδια του ἀπάνω στὴν ἄλ-
λη. Ὁ Ντάν κάθησε ἀπάνω στὰ πόδια
τοῦ ντέτεκτιβ, ἐνῶ ὁ Τζόνι πλησίαζε
μὲ τὴν λάμπα σὸ χέρι.

—Καλλίτερα θάκανες νὰ μιλήσῃς
εἶπε ὁ γκαγκστερ πού τὸ βλέμμα του
ἐδείχνε τὴν πῶς μεγάλη σκληρότητα.

Μὲ σταθερὴ φωνή, ὁ Μῶρφου τοῦ ἀ-
ποκρίθηκε:

—Ἡ λάμπα σου δὲν ἀξίζει δεκάρα
μπροστὰ στὴν ἡλεκτρικὴ πολυθρόνα
πού σὲ περιμένει.

—Βάλε μπρός, Τζόνι, εἶπε ὁ Ντάν στὸν
λῃστή.

Μὲ χέρι πού ἔτρεμε, ὁ συνένοχος
πλησίασε τὴν φλόγα σὸ πόδι τοῦ
Μῶρφου. Ὅταν ἄρχισε ἡ κάλτσα νὰ ται-
ριρῇ, τὰ γόνατα τοῦ ντέτεκτιβ ἀνα-
σηκώθηκαν σπασμωδικά. Ὁ Τζόνι πλη-
σίασε τὴν φλόγα κι' ὁ Μῶρφου ἔβγαλε
μιὰ κραυγὴ πόνου. Τὸ πρόσωπό του
ἦταν βουτηγμένο σὸν ἰδρώτα κι' οἱ
φλέβες τοῦ μετώπου του φοβερά ἐξογ-
κωμένες.

—Ὅχι μονομιάς, διέταξε ὁ Ντάν.
Μπορεῖ νὰ καταστῇ ἀναισθητὸ τὸ πόδι
του κι' ὕστερα νὰ μὴ νοιώθῃ... τὸ χά-
δι τῆς λάμπας.

Ὁ Τζόνι παραμέρισε τὴν λάμπα. Ὁ
Ντάν Γκάλαγκερ ἔπαψε νὰ κυττάζῃ τὸ
θασανιμένο πρόσωπο τοῦ Μῶρφου προ-
σέχοντας τὸ πόδι τοῦ θύματος. Ἡ πα-

τοῦσα τῆς κάλτσας εἶχε καὶ καὶ φαι-
νόταν τώρα τὸ πόδι μαυρισμένο καὶ φα-
γωμένο ἀπ' τὴν φλόγα.

Ὁ ντέτεκτιβ κουνιόταν ἀπάνω στὴν
καρέκλα καὶ φαινόταν νὰ προσπαθῇ νὰ
συγκρατῇ τὰ ξεφωνητὰ φρίκης πού
ζητοῦσαν νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὸ λαρύγκι
του.

■ ■

—Κι' ἄλλη δόση, εἶπε ἄγρια ὁ Ντάν.
Ὁ Μῶρφου φάνηκε νὰ τεντώγῃ ὅλους
τοὺς μῦς τοῦ σώματός του καὶ τοῦ ξέ-
φυγαν μερικὸι στεναγμοί.

—Μίλα, πεισματάρικο μουλάρι... Μί-
λα... καὶ θὰ πάσουμε.

Ὁ Μῶρφου ὅμως δὲν εἶπε λέξη. Σω-
ριάστηκε ἀπάνω στὴν καρέκλα του ἀ-
ναισθητός.

—Ἀποθύμησε, εἶπε ὁ Τζόνι.

Πᾶρε τὴν λάμπα, ἀποκρίθηκε ὁ
Ντάν. Σὲ δυὸ λεπτά θὰ συνέλθῃ καὶ
δὲν ἀποκλείεται ὁ πόνος...

Ἐνῶ μιλοῦσε, ὁ γκαγκστερ, σηκώ-
θηκε γιὰ νὰ κυττάξῃ τὸ θῆμα του. Τὴν
στιγμὴ ἐκείνη, τὸ καμμένο πόδι τοῦ
Μῶρφου τεντώθηκε σὺν νὰ τὸ ἔσπρωχνε
ἓνας καταπέλτης. Χτύπησε τὸν Ντάν
κάτω ἀπ' τὸ πηγούνι κι' ὁ γκαγκστερ
σωριάστηκε σὸ πάτωμα, ἀφήνοντας τὸ
ρεβόλβερ του.

Ὁ Μῶρφου ὥρμησε ἀπάνω του, ἀρ-
πάξε τὸ ρεβόλβερ καὶ χώθηκε πίσω
ἀπ' τὸν λιπόθυμο γκαγκστερ γιὰ νὰ
τὸν χρησιμοποιοῦν γιὰ ἀσπίδα. Πυρο-
βόλησε πρὸς τὸ μέρος τῆς λάμπας κι'
ἓνας ὑπόκωφος στεναγμὸς τοῦ ἔδωκε
νὰ καταλάβῃ πὼς εἶχε πληγώσει, καὶ
τὸν Τζόνι.

Ὁ Μῶρφου στάθηκε πίσω ἀπ' τὸ σώ-
μα τοῦ Ντάν, μὴ γνωρίζοντας ἂν εἶχε
νὰ ἀντιμετωπίσῃ κι' ἄλλους ἐχθρούς.
Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκαν οἱ σει-
ρήνες τῶν αὐτοκινήτων τῆς ἀστυνο-
μίας. Σὲ λίγο, χτυποῦσαν τὴν πόρτα.

—Σπάστε τὴν πόρτα, φώναξε ὁ
Μῶρφου. Τὸ νοῦ σας ὅμως, γιατί δὲν
ξέρω ἂν τοὺς κανόνισα ὅλους τοὺς κα-
νῆδες.

Τοὺς εἶχε ὅμως «κανόνισα» ὅλους.
Σὲ λίγο, τὸ δωμάτιο γέμισε ἀστυνομι-
κοὺς.

Τράνταξαν τὸν Ντάν Γκάλαγκερ καὶ
γιὰ νὰ συνέλθῃ τοῦδωσαν μερικὰ
σκαμπιλία.

—Ντάν, εἶπε τότε ὁ Μῶρφου, θαρρῶ
πὼς δὲν ἔμαθες ποτέ τὸν λόγο πού πῆ-
ρα τὴν σύνταξή μου. Σὲ θεσβαῖω πὼς
διετήρησα πάντα μιὰ σκληρὴ ἀνάμνη-
ση τῆς πρώτης συναντήσεώς μας, ὅταν
χρησιμοποίησες αὐτὴν τὴν διαβολεμέ-
νη λάμπα γιὰ νὰ μοὺ κάψῃς τὸ πόδι.

»Πὼς θέλεις νὰ μείνω στὴν ἐνεργὸν
ὕπρεσιαν μ' ἓνα ἑὺλινό πόδι;

»Εὐτυχῶς, πρόσθεσε κάνοντας ἓνα
θῆμα, πὼς δὲν μοὺ τὸ κάψατε τὸ πό-
δι γιατί εἶδα κι' ἔπαθα ὥσπου νὰ ἐπι-
τύχω μιὰ παραγγελία στὰ μέτρα μου.

»Καὶ τώρα, ὅπως σὲ εἶχα προειδο-
ποίησι ἄλλωστε, ἐτοιμάσου νὰ ξεκου-
ραστῇς στὴν ἡλεκτρικὴ πολυθρόνα. Σὲ
περιμένει...»

ΛΟΥ·Ι·Σ ΣΙΝΚΛΑΙΡ

«Εξυπνα καὶ κουτὰ

ΣΠΟΥΔΑΙΑ!

—Εἶναι λοιπόν, καλὴ ἡ νέα σου ὑπηρε-
σία, Καίτη μου;
—Σπουδαία, Μάχη μου. Φαντάσου ὅτι
ἀπὸ χθὲς θράδῃ πού μὰς ἦλθε δὲν μούσπα-
σε ἀκόμη οὔτε ἓνα πιάτο!...

■ ■

ΤΟΥ ΕΦΘΑΝΕ Η ΜΙΑ

Οἱ δυὸ σύζυγοι μαλλώνουν.
Ἡ Κυρία.—Δὲν μ' ἔχεις καταλάβει
ποτέ Ἀριστοκλή, καὶ ὅμως ὑπάρχουν δυὸ
Μαρίκες μέσα μου.
Ὁ πολυπαθὴς σύζυγος.—Θὰ ἐπι-
θυμοῦσα νὰ μὴ γνωρίζω καὶ τὴν δευτέρη.

■ ■

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑ

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἐπαρχιακῆς ἐφημερίδος
στὸν κομμικογράφο τῆς.—Καὶ μὴν ξεχάσῃς,
σὲ παρακαλῶ, νὰ προσθέσῃς γιὰ τὴν Κα Ψί,
ὅτι σὸ προσεχὲς τσαὶ τῆς Κας Νομάρχου
δὲν θὰ μπορῇ νὰ παραστῇ γιατί δὲν πρό-
φθασε τὸ νέο καπέλλο τῆς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

■ ■

ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΟΛΟΓΙΑΣ

Ὁ καθηγητὴς.—Ὁ ἔλεφας λοιπόν,
εἶναι ζῶον, μαστοφόρον, φέρον προβο-
σκίδα...

Ὁ μικρὸς Λάκης τὸν διακό-
πτει.—Ναὶ κ. καθηγητά, ἀλλὰ πὼς γίνε-
ται ὁ μπαμπὰς νὰ λῇ τὴ μαμὰ ἔλεφα ἀφ'οὗ
δὲν ἔχει προβοσκίδα;

ΟΙ ΚΑΛΕΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

—Τί θέλεις, χρυσέ μου, νὰ σοὺ ἐτοιμά-
σω; Καφέ ἢ τσαί;
—Ἐὰν αὐτὸ πού μοὺ ἔδωσες χθὲς ἦταν
καφές, κάμε μου τσαί. ἂν ἦταν τσαί, κάνε
μου καφέ...

Τῆς λεμονιάς τὰ ἄνδρ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗ

Ἡ ἀνοίξη μοσχοδόλαγε τὸ θράδν ἐκεῖνο πού ξαναγύριζε στὸ μικρὸ νησί τοῦ Ἀντρέας ὁ Μαριάνος. "Ἐνα μεγάλο καίκι κοντραμπαντέικο ἄραζε στὴν ἀπομακρυνή ἐρημική βορεινὴ ἀκτὴ τοῦ νησιοῦ καὶ ἐδῶ γαίης ὁ Μαριάνος, χωρὶς κανέναν ν' ἀντιληφθῇ τὸ ἄραγμα τοῦ καΐκιου. Σὰν ἔνα τέτοιο ἀνοιξιὰτικο θράδν ὁ Μαριάνος ἐφευγε ἀπ' τὸ νησί τοῦ ἀποχαιρετῶντα μὲ ψυχικὸ σπαραγμὸ μίαν νέαν κ' ὁμορφὴν γυναικοῦλα, τὴ Φωτοῦλα.

Ὁ πόλεμος πού ἔπαιρνε τότες τὰ νειάτα καὶ τὰστελενε στὴ φωτιά καὶ στὴ καταστροφὴ ἄρπαξε καὶ τὸν ἀνθὸ τοῦ νησιοῦ. Μέσα στὸ θάθος τῆς πολέμικης αὐτῆς τραγωδίας ὁ Μαριάνος σὰν νάχασε τὸν ἑαυτὸ τοῦ. Οἱ σφαίρες, ἡ δυστυχία, ἡ ἀρρώστεια ἐμάραναν τὰ νειάτα τοῦ καὶ τὸ κορμὶ τοῦ ἐγίνηκε ἕνα κοφάρνι τρισάθλιο. Δὲν ἤθελε πιά νὰ ζήσῃ. Ἡ σκέψις τοῦ εἶχε σταματήσῃ κ' ἡ καρδιά τοῦ ἔπαυε πιά νὰ χτυπά. Γυναίκα, νησί, χαρὰ, νειότη εἶχαν πεθάνῃ πιά στὴ συνείδησή τοῦ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ὅλη ὕστερα ἀπ' τὸν πόλεμο ἦταν ἕνα τίποτε πού τῶσπερνε σὰν ἕνα σκουλίκι μέσα στὸ στρατόπεδο τοῦ θανάτου καὶ ταξιδεύονταν σὲ χώρες ἀλαργινὲς ἀνάμεσα σὲ τρικυμίες. Ὡς τόσο στὴς τρικυμίες αὐτὲς ζυπνοῦσε μέσῳ τοῦ ἑνθὺμισις τῆς εὐτυχισμένης ζωῆς τοῦ κ' ἀνάθε στὰ στήθη τοῦ ὁ πόθος γιὰ τὸ νησί καὶ γιὰ τὴν ἀγκαλιά τῆς γυναίκας τοῦ, τῆς Φωτοῦλας, πού ἄφισε ἕνα θράδν—τὸ φριχτὸ ἐκεῖνο ἀξέχαστο θράδν—φεύγοντάς γιὰ τὸν πόλεμο. "Ἐτσι, σ' ἕνα τέτοιο ξύπνημα τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ἀπεφάσισε ἀντὶς νὰ γράψῃ, νὰ ξαναγυρίσῃ ὁ ἴδιος στὸ νησί τοῦ καὶ νὰ ξαναρχίσῃ τὴ ζωὴ τοῦ θρίσκοντας πάλι τὸν ἑαυτὸ τοῦ.

"Ἦταν ἄρρωστος, μὰ ἔλπιζε νὰ βρῇ κάποια ἀνακούφιση στὴν ἀρρώστειά του. Μὲ τὴ σκέψις αὐτὴ ἀνέθηκε τὰ «γκρεμνά» πού φέρνανε στὸ μονοπάτι τῆς «χώρας» τοῦ νησιοῦ.

Ἡ ἀνοίξη μοσχοδόλαγε τὸ θράδν ἐκεῖνο καὶ κάτω ἀπ' τὸ ἀνοιξιὰτικο φεγγάρι ὅλη ἡ μικρὴ πολιτεία ἐφάνταζε σὰν μιά ἐξωτική ζουγραφία. Λευκὰ σπιτία, ἀσπρισμένα καμπαναριά, ψηλὰ φοινικόδενδρα ἀνοίγουναν σὰν τεράστιες βεντάλιες ὅλα ἔπαιρναν στὰ μάτια τοῦ Μαριάνου μιά παράδοξη μορφὴ πού τὸν ἔκαμε νὰ αἰσθάνεται ἕνα δυνατό παλμὸ κ' ἕνα παγερὸ ρίγος μαζί. Πρῶτὴ φορὰ—τρία χρόνια τώρα—ἐνοιώθε τὸν παλμὸ αὐτὸν καὶ μαζὶ μὲ τὰ σπιτία, τοὺς μύλους, τ' ἀσπρισμένα καμπαναριά καὶ τὰ ψηλὰ φοινικόδενδρα, σὰν νὰἔλεπε καὶ τὴ μορφὴ τῆς γυναίκας πού τόσο εἶχε ἀγαπήσῃ καὶ πού τόσο τὴν ποθοῦσε τώρα. "Ἦταν πανῶρηκα ἡ Φωτοῦλα. "Ἐνα

προσωπάκι πού ἐφώταγε σὰν φεγγάρι ἀπ' τὴν λάμψη δυὸ μεγάλων μυγδαλωτῶν ματιῶν πού ἔκλειναν μέσα τοὺς φλόγα καὶ ἔρωτα. Μὰ ἡ ὁμορφιά τῆς ἦταν παρὰ ξενὴ καθὼς ἦταν παρὰ ξένα τὰ φερσίματα καὶ οἱ ἰδιοτροπίες τῆς.

Εἶχε μιά ὑπερφάνεια πού τὴν παρουσίαζαν στὸ νησί σὰν μιά «φανταγμένη». Κ' ἔτσι τὴν ξεχωρίζαν ἀπ' τὶς ἄλλες δυὸ τρεῖς Φωτοῦλες τοῦ νησιοῦ. Καὶ τὴν εἰρωνεύονταν ὅταν περνοῦσε βιαστικὴ ἀπ' τὰ «στιάδα» κ' ὅταν περνοῦσε ἀπ' τὴν «πιάσσα» κατεβαίνοντας γιὰ τὸ γιαλὸ.

—Χμ! Ἡ φανταγμένη. Πάει γιὰ κανένα πρίγκηπα μὰ νὰ δοῦμε ποὺς θὰ τὴ πάρῃ. Μὰ δὲν ἄργησε νὰ μαθευθῇ πὼς ὁ Ἀντρέας ὁ Μαριάνος, πού τὴν εἶχε γνωρίσῃ σ' ἕνα χορὸ στὸ πανηγύρι τῆς Ἀγίας Θεοδότης τὴν ζήτησε γιὰ γυναίκα καὶ πὼς κ' ἡ Φωτοῦλα ἐδέχθηκε νὰ παντρευθῇ τὸν Ἀντρέα τοῦ Μαριάνου.

Κάτι ψιθυρίσθηκε τότες στὶς «λόντζες» τοῦ δρόμου πού ἔφερνε πρὸς τοὺς μύλους. —Δὲ θάβγῃ σὲ καλὸ γιὰ τὸν Ἀντρέα ὁ γάμος αὐτὸς μὲ τὴν φανταγμένη. Μὰ ὁ Ἀντρέας δὲν ἔδωκε καμμιὰ προσοχή. Γιατὶ ἀγαποῦσε τρελλὰ τὴ Φωτοῦλα καὶ γιατί αὐτὸς σπουδασμένος καὶ στὴν πρωτεύουσα δὲν πίστευε τίς προλήψεις.

Ἀνεβαίνοντας στὴ «χώρα» ὁ Μαριάνος, ἔφερε στὴ σκέψις τοῦ ὅλη τὴν περασμένη ζωὴ αὐτῆς κ' ἐνοιώθε τὸ παλμὸ τοῦ δυνατότερο τώρα. Ἀπλώσε γιὰ μιά στιγμὴ τὸ χέρι τοῦ σὲ μιά θρυσούλα τοῦ δρόμου κ' ἐδρόσισε μὲ τὸ νερὸ τῆς τὸ πρόσωπό τοῦ πού ἐφλόγιζε ἀπὸ ἕνα δυνατό πυρετό, πού τὸν ἔδερνε μῆνες τώρα ἐκεῖ στὰ «στρατόπεδα τοῦ θανάτου» καὶ τώρα τελευταῖα στὰ ταξίδια τοῦ στὶς ἀλαργινὲς χώρες μὲ χαμένο τὸν ἑαυτὸ τοῦ. Ἡ ἀνοίξη μοσχοδόλαγε τὸ θράδν ἐκεῖνο στὸ νησί.

Μάταια ὅμως, φθάνοντας, προσπάθησε νὰ συναντήσῃ κάποια ἀνθρώπινη ψυχὴ: "Ἐρημιά παντοῦ. Τὰ σπιτία τῆς πιάτσας σκοτεινὰ, κλεισμένα τὰ μαγαζιά τῆς καὶ καμμιὰ ψυχὴ στὰ στενὰ «στιάδα» πού ἀντιφύγιζαν μὲ τὴν ἀσπράδα τὸν ἀσπερῶματός των στὸ φῶς τοῦ ἀνοιξιὰτικο φεγγαριοῦ.

Τὰ πόδια τοῦ Μαριάνου σὰν νὰ λυγοῦσαν. Μέσα στὸ κεφάλι τοῦ χοροπηδοῦσαν σκέψεις καὶ εἰκόνες μπερδεμένες καὶ περίεργες. Κ' ἀνάμεσα ἀπ' τὶς εἰκόνες αὐτὲς ξεχώριζε ἡ μορφὴ τῆς γυναικας τοῦ, τῆς Φωτοῦλας θλιμ-

μένη καὶ γελαστή μαζί. "Ἐνα τριαντάφυλλο τοῦ Ἀπριλὶ πού εἶχε ρουφήξῃ τὴ μυρωδιά τοῦ κ' εἶχε μεθύσει.

Ἦταν σὰν μεθυσμένος καὶ τώρα προχωροῦσε τρικλιζόντας ἀνάμεσα ἀπ' τὶς μικρὲς πιάτσες καὶ τὰ «στιάδια» πού ὠδηγοῦσαν στὸ σπῖτι τοῦ, κοντὰ στὸ λόφο μὲ τοὺς ἀραδιασμένους σὰν λευκοστολισμένους νυφούλες μύλους.

Βυθισμένο στὸ σκοτάδι καὶ τὸ σπῖτι τοῦ—πατρικὸ σπῖτι τῆς Φωτοῦλας. "Ἐσπρωξε τὴν πίσω πόρτα καὶ μόλις κρατώντας τὸν ἀνασασμὸ τοῦ καὶ στηρίζοντας τὸ κορμίσμένο κ' ἄρρωστημένο κορμὶ τοῦ ἀνέβηκε τὴ μικρὴ σκαλίτσα, ἐστάθηκε γιὰ λίγα δευτερόλεπτα στὸ «μπουντί» μὲ τὶς κατάφορτες γλάστρες καὶ μῆλκε πατώντας στὶς ἄκρες τῶν νυχτῶν τοῦ μέσα στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας τοῦ πού τόσο λαχταροῦσε.

Ἡ νύχτα ἦταν προχωρημένη κ' ἡ ἀνοίξη μοσχοδόλαγε ἀπ' τοὺς ἀνθούς τῶν μυγδαλῶν κ' ἀπ' τὴ θάλασσα πού ἔστελνε ὡς τὸ νησί ἐπάνω τὴ δροσερὴ καὶ ἀρωματισμένη ἐλαφρὰ ντοῆς. "Ἀν ἤξερε τὸ γυρισμὸ τοῦ ἡ Φωτοῦλα—σκεπτότανε ὁ Μαριάνος—θὰ τὸν πρόσμενε μὲ ἀνοίχτὴ τὴν ἀγκαλιά τῆς. "Ἀν ἤξερε τὸ γυρισμὸ τοῦ ἡ Φωτοῦλα θὲ νὰπλεκε τὶς δυὸ ξανθειὲς πλεξίδες τῆς μὲ τριανταφυλλίεες κορδέλλες καὶ θάστρωνε τὸ διὰθα τοῦ μὲ ἄνθια ποτισμένα μὲ τὰ δάκρυα τῆς.

Καὶ προχώρησε μὲ λαχτάρια στὴν κρεβάτοκάμαρα τὴ φωτισμένη μ' ἕνα ἀσθενικὸ ξεψυχισμένο φῶς. Στολισμένη σὰν τὴν πρώτη θραυδὰ τοῦ γάμου τῶν. Καὶ τὰ μάτια τοῦ καταπόφουρα μέσα στὸ μισοσκόταδο, σὰν νὰ διέκριναν πὼς τὸ κάθε τι μέσα στὴ νυκτικὴ κρεβάτοκάμαρ ἀπ' τὸ ἀπαλοστρωμένο κρεβάτι ὡς τὸ μικρὸ σθυσμένο νο τζάκι ἀναρριγοῦσε ἀπὸ μιά λαχτάρα, πού θὰ σαρκώνονταν τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου.

Μέσα ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ ἐπέοσαν καὶ πάλι μπερδεμένες οἱ ιδέες καὶ οἱ μορφὲς καὶ μέσα σ' αὐτιά τοῦ ὡσὰν νὰ βοῦξιν τὰ λόγια πού ψιθυρίζαν στὶς «λόντζες» οἱ γυναῖκες: —Δὲ θάβγῃ σὲ καλὸ γιὰ τὸν Ἀν-

τρέα ὁ γάμος αὐτὸς μὲ τὴν φανταγμένη. "Ἐνα δυνατό ρίγος πέρασε τὸ κορμὶ τοῦ ὁλόκληρο καὶ σὰν μεθυσμένος ἀκόμη ὠρμησε ν' ἀγκαλιάσῃ τὸ κάθε τι πού θὰ ἐρισκότανε μπροστά τοῦ. Καὶ θυθίζοντας τὰ χέρια τοῦ μέσα στὰ κάτασπρα κεντημένα νυφικὰ μαξιλάρια καὶ στοὺς τοίχους μὲ τὶς φωτογραφίες καὶ στὰ μικροεπιπλα ὠρμησε κατόπι ν' ἀγκαλιάσῃ τὸν καθρέπτη πού καθρεφτιζόνταν ἡ Φωτοῦλα. Μπροστὰ ὅμως στὸν καθρέπτη, ἀντικρύζοντας τὸ πρόσωπό τοῦ εἶδε πὼς εἶχε ἀσχημίσῃ φοθερὰ καὶ πὼς οἱ ρυτίδες αὐλάκωσαν τὸ κορμίσμένο καὶ γυρασμένο πιά πρόσωπό τοῦ. Σ' αὐτὸ τὸ καθρέπτισμα αἰσθάνθηκε τὴν ἀνατριχίλα τῆς φρίκης. Μὰ σκέφθηκε πάλι τὴν καλὴ σὺν τῆς γυναίκας τοῦ κ' ἕνα χαμόγελο ἀνθίσε ἐπάνω στὴν ἄγρια ὄψις τοῦ.

«Δὲν θὰ κυττάξῃ τὴν ἀσχημιά μου ἡ Φωτοῦλα» σκέφθηκε.

Κ' ὠρμησε ν' ἀνοίξῃ τὸ παραθύρι γιὰ νὰ φωνάξῃ μ' ὅση εἶχε δύναμη: —Φωτοῦλα! Φωτοῦλα.

Ἄλλοιμον! τὰ χέρια τοῦ παραλυμένα σὰν χέρια πεθαμένου ἀδύνατο ν' ἀνοίξουν τὸ παράθυρο. "Ἦταν θάρρ τὸ παρὰθυρο κ' ἦταν θραυρὰ κλεισμένο. "Θὲ νὰ προσμένω ἐδῶ—σκέφθηκε ὁ Μαριάνος—καὶ θλέποντας νάρχεται ἡ Φωτοῦλα θὰ ὀρμήσῃ στὴν πόρτα καὶ θὰ τὴν ἀρπάξῃ στὰ μπράτσα μου θὲ τὴ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά μου».

Καὶ κολλήμένος στὸ κλειστὸ παράθυρο μὲ κεφάλι πού μέσα τοῦ ἔχοροπῆδαν ἰδέες καὶ πρόσωπα περίμενε...

τρέα ὁ γάμος αὐτὸς μὲ τὴν φανταγμένη.

"Ἐνα δυνατό ρίγος πέρασε τὸ κορμὶ τοῦ ὁλόκληρο καὶ σὰν μεθυσμένος ἀκόμη ὠρμησε ν' ἀγκαλιάσῃ τὸ κάθε τι πού θὰ ἐρισκότανε μπροστά τοῦ. Καὶ θυθίζοντας τὰ χέρια τοῦ μέσα στὰ κάτασπρα κεντημένα νυφικὰ μαξιλάρια καὶ στοὺς τοίχους μὲ τὶς φωτογραφίες καὶ στὰ μικροεπιπλα ὠρμησε κατόπι ν' ἀγκαλιάσῃ τὸν καθρέπτη πού καθρεφτιζόνταν ἡ Φωτοῦλα. Μπροστὰ ὅμως στὸν καθρέπτη, ἀντικρύζοντας τὸ πρόσωπό τοῦ εἶδε πὼς εἶχε ἀσχημίσῃ φοθερὰ καὶ πὼς οἱ ρυτίδες αὐλάκωσαν τὸ κορμίσμένο καὶ γυρασμένο πιά πρόσωπό τοῦ. Σ' αὐτὸ τὸ καθρέπτισμα αἰσθάνθηκε τὴν ἀνατριχίλα τῆς φρίκης. Μὰ σκέφθηκε πάλι τὴν καλὴ σὺν τῆς γυναίκας τοῦ κ' ἕνα χαμόγελο ἀνθίσε ἐπάνω στὴν ἄγρια ὄψις τοῦ.

«Δὲν θὰ κυττάξῃ τὴν ἀσχημιά μου ἡ Φωτοῦλα» σκέφθηκε.

Κ' ὠρμησε ν' ἀνοίξῃ τὸ παραθύρι γιὰ νὰ φωνάξῃ μ' ὅση εἶχε δύναμη: —Φωτοῦλα! Φωτοῦλα.

Ἄλλοιμον! τὰ χέρια τοῦ παραλυμένα σὰν χέρια πεθαμένου ἀδύνατο ν' ἀνοίξουν τὸ παράθυρο. "Ἦταν θάρρ τὸ παρὰθυρο κ' ἦταν θραυρὰ κλεισμένο. "Θὲ νὰ προσμένω ἐδῶ—σκέφθηκε ὁ Μαριάνος—καὶ θλέποντας νάρχεται ἡ Φωτοῦλα θὰ ὀρμήσῃ στὴν πόρτα καὶ θὰ τὴν ἀρπάξῃ στὰ μπράτσα μου θὲ τὴ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά μου».

Καὶ κολλήμένος στὸ κλειστὸ παράθυρο μὲ κεφάλι πού μέσα τοῦ ἔχοροπῆδαν ἰδέες καὶ πρόσωπα περίμενε...

Ἦταν σὰν μεθυσμένος καὶ τώρα προχωροῦσε τρικλιζόντας ἀνάμεσα ἀπ' τὶς μικρὲς πιάτσες καὶ τὰ «στιάδια» πού ὠδηγοῦσαν στὸ σπῖτι τοῦ, κοντὰ στὸ λόφο μὲ τοὺς ἀραδιασμένους σὰν λευκοστολισμένους νυφούλες μύλους.

Βυθισμένο στὸ σκοτάδι καὶ τὸ σπῖτι τοῦ—πατρικὸ σπῖτι τῆς Φωτοῦλας. "Ἐσπρωξε τὴν πίσω πόρτα καὶ μόλις κρατώντας τὸν ἀνασασμὸ τοῦ καὶ στηρίζοντας τὸ κορμίσμένο κ' ἄρρωστημένο κορμὶ τοῦ ἀνέβηκε τὴ μικρὴ σκαλίτσα, ἐστάθηκε γιὰ λίγα δευτερόλεπτα στὸ «μπουντί» μὲ τὶς κατάφορτες γλάστρες καὶ μῆλκε πατώντας στὶς ἄκρες τῶν νυχτῶν τοῦ μέσα στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας τοῦ πού τόσο λαχταροῦσε.

Ἡ νύχτα ἦταν προχωρημένη κ' ἡ ἀνοίξη μοσχοδόλαγε ἀπ' τοὺς ἀνθούς τῶν μυγδαλῶν κ' ἀπ' τὴ θάλασσα πού ἔστελνε ὡς τὸ νησί ἐπάνω τὴ δροσερὴ καὶ ἀρωματισμένη ἐλαφρὰ ντοῆς. "Ἀν ἤξερε τὸ γυρισμὸ τοῦ ἡ Φωτοῦλα—σκεπτότανε ὁ Μαριάνος—θὰ τὸν πρόσμενε μὲ ἀνοίχτὴ τὴν ἀγκαλιά τῆς. "Ἀν ἤξερε τὸ γυρισμὸ τοῦ ἡ Φωτοῦλα θὲ νὰπλεκε τὶς δυὸ ξανθειὲς πλεξίδες τῆς μὲ τριανταφυλλίεες κορδέλλες καὶ θάστρωνε τὸ διὰθα τοῦ μὲ ἄνθια ποτισμένα μὲ τὰ δάκρυα τῆς.

Καὶ προχώρησε μὲ λαχτάρια στὴν κρεβάτοκάμαρα τὴ φωτισμένη μ' ἕνα ἀσθενικὸ ξεψυχισμένο φῶς. Στολισμένη σὰν τὴν πρώτη θραυδὰ τοῦ γάμου τῶν. Καὶ τὰ μάτια τοῦ καταπόφουρα μέσα στὸ μισοσκόταδο, σὰν νὰ διέκριναν πὼς τὸ κάθε τι μέσα στὴ νυκτικὴ κρεβάτοκάμαρ ἀπ' τὸ ἀπαλοστρωμένο κρεβάτι ὡς τὸ μικρὸ σθυσμένο νο τζάκι ἀναρριγοῦσε ἀπὸ μιά λαχτάρα, πού θὰ σαρκώνονταν τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου.

Μέσα ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ ἐπέοσαν καὶ πάλι μπερδεμένες οἱ ιδέες καὶ οἱ μορφὲς καὶ μέσα σ' αὐτιά τοῦ ὡσὰν νὰ βοῦξιν τὰ λόγια πού ψιθυρίζαν στὶς «λόντζες» οἱ γυναῖκες:

—Δὲ θάβγῃ σὲ καλὸ γιὰ τὸν Ἀν-

τρέα ὁ γάμος αὐτὸς μὲ τὴν φανταγμένη.

"Ἐνα δυνατό ρίγος πέρασε τὸ κορμὶ τοῦ ὁλόκληρο καὶ σὰν μεθυσμένος ἀκόμη ὠρμησε ν' ἀγκαλιάσῃ τὸ κάθε τι πού θὰ ἐρισκότανε μπροστά τοῦ. Καὶ θυθίζοντας τὰ χέρια τοῦ μέσα στὰ κάτασπρα κεντημένα νυφικὰ μαξιλάρια καὶ στοὺς τοίχους μὲ τὶς φωτογραφίες καὶ στὰ μικροεπιπλα ὠρμησε κατόπι ν' ἀγκαλιάσῃ τὸν καθρέπτη πού καθρεφτιζόνταν ἡ Φωτοῦλα. Μπροστὰ ὅμως στὸν καθρέπτη, ἀντικρύζοντας τὸ πρόσωπό τοῦ εἶδε πὼς εἶχε ἀσχημίσῃ φοθερὰ καὶ πὼς οἱ ρυτίδες αὐλάκωσαν τὸ κορμίσμένο καὶ γυρασμένο πιά πρόσωπό τοῦ. Σ' αὐτὸ τὸ καθρέπτισμα αἰσθάνθηκε τὴν ἀνατριχίλα τῆς φρίκης. Μὰ σκέφθηκε πάλι τὴν καλὴ σὺν τῆς γυναίκας τοῦ κ' ἕνα χαμόγελο ἀνθίσε ἐπάνω στὴν ἄγρια ὄψις τοῦ.

«Δὲν θὰ κυττάξῃ τὴν ἀσχημιά μου ἡ Φωτοῦλα» σκέφθηκε.

Κ' ὠρμησε ν' ἀνοίξῃ τὸ παραθύρι γιὰ νὰ φωνάξῃ μ' ὅση εἶχε δύναμη: —Φωτοῦλα! Φωτοῦλα.

Ἄλλοιμον! τὰ χέρια τοῦ παραλυμένα σὰν χέρια πεθαμένου ἀδύνατο ν' ἀνοίξουν τὸ παράθυρο. "Ἦταν θάρρ τὸ παρὰθυρο κ' ἦταν θραυρὰ κλεισμένο. "Θὲ νὰ προσμένω ἐδῶ—σκέφθηκε ὁ Μαριάνος—καὶ θλέποντας νάρχεται ἡ Φωτοῦλα θὰ ὀρμήσῃ στὴν πόρτα καὶ θὰ τὴν ἀρπάξῃ στὰ μπράτσα μου θὲ τὴ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά μου».

Καὶ κολλήμένος στὸ κλειστὸ παράθυρο μὲ κεφάλι πού μέσα τοῦ ἔχοροπῆδαν ἰδέες καὶ πρόσωπα περίμενε...

Ἦταν σὰν μεθυσμένος καὶ τώρα προχωροῦσε τρικλιζόντας ἀνάμεσα ἀπ' τὶς μικρὲς πιάτσες καὶ τὰ «στιάδια» πού ὠδηγοῦσαν στὸ σπῖτι τοῦ, κοντὰ στὸ λόφο μὲ τοὺς ἀραδιασμένους σὰν λευκοστολισμένους νυφούλες μύλους.

Βυθισμένο στὸ σκοτάδι καὶ τὸ σπῖτι τοῦ—πατρικὸ σπῖτι τῆς Φωτοῦλας. "Ἐσπρωξε τὴν πίσω πόρτα καὶ μόλις κρατώντας τὸν ἀνασασμὸ τοῦ καὶ στηρίζοντας τὸ κορμίσμένο κ' ἄρρωστημένο κορμὶ τοῦ ἀνέβηκε τὴ μικρὴ σκαλίτσα, ἐστάθηκε γιὰ λίγα δευτερόλεπτα στὸ «μπουντί» μὲ τὶς κατάφορτες γλάστρες καὶ μῆλκε πατώντας στὶς ἄκρες τῶν νυχτῶν τοῦ μέσα στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας τοῦ πού τόσο λαχταροῦσε.

Ἡ νύχτα ἦταν προχωρημένη κ' ἡ ἀνοίξη μοσχοδόλαγε ἀπ' τοὺς ἀνθούς τῶν μυγδαλῶν κ' ἀπ' τὴ θάλασσα πού ἔστελνε ὡς τὸ νησί ἐπάνω τὴ δροσερὴ καὶ ἀρωματισμένη ἐλαφρὰ ντοῆς. "Ἀν ἤξερε τὸ γυρισμὸ τοῦ ἡ Φωτοῦλα—σκεπτότανε ὁ Μαριάνος—θὰ τὸν πρόσμενε μὲ ἀνοίχτὴ τὴν ἀγκαλιά τῆς. "Ἀν ἤξερε τὸ γυρισμὸ τοῦ ἡ Φωτοῦλα θὲ νὰπλεκε τὶς δυὸ ξανθειὲς πλεξίδες τῆς μὲ τριανταφυλλίεες κορδέλλες καὶ θάστρωνε τὸ διὰθα τοῦ μὲ ἄνθια ποτισμένα μὲ τὰ δάκρυα τῆς.

Καὶ προχώρησε μὲ λαχτάρια στὴν κρεβάτοκάμαρα τὴ φωτισμένη μ' ἕνα ἀσθενικὸ ξεψυχισμένο φῶς. Στολισμένη σὰν τὴν πρώτη θραυδὰ τοῦ γάμου τῶν. Καὶ τὰ μάτια τοῦ καταπόφουρα μέσα στὸ μισοσκόταδο, σὰν νὰ διέκριναν πὼς τὸ κάθε τι μέσα στὴ νυκτικὴ κρεβάτοκάμαρ ἀπ' τὸ ἀπαλοστρωμένο κρεβάτι ὡς τὸ μικρὸ σθυσμένο νο τζάκι ἀναρριγοῦσε ἀπὸ μιά λαχτάρα, πού θὰ σαρκώνονταν τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου.

Μέσα ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ ἐπέοσαν καὶ πάλι μπερδεμένες οἱ ιδέες καὶ οἱ μορφὲς καὶ μέσα σ' αὐτιά τοῦ ὡσὰν νὰ βοῦξιν τὰ λόγια πού ψιθυρίζαν στὶς «λόντζες» οἱ γυναῖκες:

—Δὲ θάβγῃ σὲ καλὸ γιὰ τὸν Ἀν-

τρέα ὁ γάμος αὐτὸς μὲ τὴν φανταγμένη.

"Ἐνα δυνατό ρίγος πέρασε τὸ κορμὶ τοῦ ὁλόκληρο καὶ σὰν μεθυσμένος ἀκόμη ὠρμησε ν' ἀγκαλιάσῃ τὸ κάθε τι πού θὰ ἐρισκότανε μπροστά τοῦ. Καὶ θυθίζοντας τὰ χέρια τοῦ μέσα στὰ κάτασπρα κεντημένα νυφικὰ μαξιλάρια καὶ στοὺς τοίχους μὲ τὶς φωτογραφίες καὶ στὰ μικροεπιπλα ὠρμησε κατόπι ν' ἀγκαλιάσῃ τὸν καθρέπτη πού καθρεφτιζόνταν ἡ Φωτοῦλα. Μπροστὰ ὅμως στὸν καθρέπτη, ἀντικρύζοντας τὸ πρόσωπό τοῦ εἶδε πὼς εἶχε ἀσχημίσῃ φοθερὰ καὶ πὼς οἱ ρυτίδες αὐλάκωσαν τὸ κορμίσμένο καὶ γυρασμένο πιά πρόσωπό τοῦ. Σ' αὐτὸ τὸ καθρέπτισμα αἰσθάνθηκε τὴν ἀνατριχίλα τῆς φρίκης. Μὰ σκέφθηκε πάλι τὴν καλὴ σὺν τῆς γυναίκας τοῦ κ' ἕνα χαμόγελο ἀνθίσε ἐπάνω στὴν ἄγρια ὄψις τοῦ.

«Δὲν θὰ κυττάξῃ τὴν ἀσχημιά μου ἡ Φωτοῦλα» σκέφθηκε.

Κ' ὠρμησε ν' ἀνοίξῃ τὸ παραθύρι γιὰ νὰ φωνάξῃ μ' ὅση εἶχε δύναμη: —Φωτοῦλα! Φωτοῦλα.

Ἄλλοιμον! τὰ χέρια τοῦ παραλυμένα σὰν χέρια πεθαμένου ἀδύνατο ν' ἀνοίξουν τὸ παράθυρο. "Ἦταν θάρρ τὸ παρὰθυρο κ' ἦταν θραυρὰ κλεισμένο. "Θὲ νὰ προσμένω ἐδῶ—σκέφθηκε ὁ Μαριάνος—καὶ θλέποντας νάρχεται ἡ Φωτοῦλα θὰ ὀρμήσῃ στὴν πόρτα καὶ θὰ τὴν ἀρπάξῃ στὰ μπράτσα μου θὲ τὴ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά μου».

Καὶ κολλήμένος στὸ κλειστὸ παράθυρο μὲ κεφάλι πού μέσα τοῦ ἔχοροπῆδαν ἰδέες καὶ πρόσωπα περίμενε...

Ἦταν σὰν μεθυσμένος καὶ τώρα προχωροῦσε τρικλιζόντας ἀνάμεσα ἀπ' τὶς μικρὲς πιάτσες καὶ τὰ «στιάδια» πού ὠδηγοῦσαν στὸ σπῖτι τοῦ, κοντὰ στὸ λόφο μὲ τοὺς ἀραδιασμένους σὰν λευκοστολισμένους νυφούλες μύλους.

τοῦ Ἀντρέα τυλιγμένη μέσα στὸ ἀσπὶ τοῦ φεγγαριοῦ.

Μὰ ὄχι, δὲν ἔπρεπε ν' ἀντικρύσῃ τὸ πρόσωπό τοῦ.

"Ἐπρεπε ν' ἀντικρύσῃ τὴν ἀγκαλιά καὶ τὸ θερμὸ φίλ τοῦ. Κ' ἐφυγε πίσω κοντὰ στὸ ἀπαλοστρωμένο κρεβάτι.

Ἐβούτζε τὸ κεφάλι τοῦ, ἐβούτζε καὶ τὰ παράξενα λόγια τῶν γυναικῶν στὶς «λόντζες» τῶν στενῶν δρόμων τοῦ νησιοῦ καὶ οἱ μορφές, κατὶ παράξενες μορφές, πού μέσα στὸ μισοσκόταδο ἔπερναν ἀλλόκοτα τεράστια σχήματα δημιουργοῦσαν μέσα τοῦ κόσμους γεμάτους φρίκη καὶ τρόμο.

Τώρα σὰν νάχαν χαθῇ οἱ φωνές καὶ σθῶσαν μονομιάς ὁ ἦχος τῶν θολιῶν καὶ τῶν ἄλλων παιχνιδιῶν. "Ἐνα ποδοβολητὸ ἀκούστηκε στὴν αὐλὴ τοῦ ἀπάνου δρόμου. Καὶ χάθηκε σὲ λίγο τὸ ποδοβολητὸ, γιὰ ν' ἀκουσθῇ ἕνα ἐλαφρὸ θάδισμα, ἕνα γέλιο σὰν κρυστάλλο καὶ μιά ἀπαλὴ φωνή. "Ἦταν τὸ γέλιο τῆς Φωτοῦλας κ' ἦταν τῆς ἴδιας ἡ φωνή.

Ἀβελ, ὁ Ἀντρέας στήλωσε τὰ μάτια τοῦ ἐπάνω στὸ εἰκονοστάσι. Γιατὶ νὰ λείπουν τάχατες τὰ νυφικὰ στεφάνια; Μὴ κ' ἔδωκε ἐφιαλτικὰ ὄνειρα; "Ἐκλίσσε τὰ μάτια τοῦ διασπασμένα θέλοντας νὰ διώξῃ μιά ἀπαισία σκέψις καὶ μιά παράδοξη δύναμη τὸν ἔσυρε πίσω ἔξω στὸ «μπουντί» μὲ τὶς κατάφορτες γλάστρες.

Ἡ ἀνοίξη μοσχοδόλουσε ἔξω καὶ στὸ θάθος ἡ θάλασσα φάνταζε σὰν ἕνα πελώριο κρυστάλλο.

Ὁ Ἀντρέας στήριξε τὸ κορμὶ τοῦ πού ἦταν ἔτοιμο νὰ σωριαστ

Μυστικοί και μοργανατικοί γάμοι

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΕΝΤΟΥ'Ι ΚΑΙ ΤΗΣ ΩΡΑΙΑΣ ΕΘΕΛΒΑ'ΙΤΖ

Είναι γνωστό, οι λόγοι της παραίτησής του άλλοτε βασιλέως 'Εδουάρδου: δέν του έπετράπη νά πάρη την γυναίκα που αγαπούσε, γιατί δέν ήταν δυνατόν άφ' ενός νά φτάση ή Κα Σίμψον στην άνωτάτη βαθμίδα της αριστοκρατικής ιεραρχίας γιά νά μπορέση νά γίνει έπειτα βασίλισσα και δέν έπιτρέπονται άφ' έτέρου στην 'Αγγλία οι μοργανατικοί γάμοι.

Και όμως, ό 'Εδουάρδος, δέν θά ήταν άπό της άπόψεως αυτής φαινόμενον γιά την 'Αγγλία. Όπως θά δούμε παρακάτω, έχουν γίνει άπό 'Αγγλους βασιλείς μοργανατικοί γάμοι.

■ ■

Τί είναι όμως ένας μοργανατικός γάμος; Και έν πρώτοις, άπό πού θγαίνει ή λέξη; Οι έτυμολόγοι δέν συμφωνούν γιά την καταγωγή της. Ό μεγάλος Γάλλος λεξικογράφος Λιτιρέ φρονεί ότι είναι άπό τό γερμανικό «μόργκεν»—πρωί. Σημαίνει δηλαδή, γάμος που γίνεται σά κρυφά ένα πρωί. 'Αλλοι, ύποστηρίζουν ότι ό όρος έχει την ρίζα του άπό τό γοτθικό «μόσινγκαν», που σημαίνει τόν περιορισμό, την άπαγόρευση, και ως γνωστόν, ό μοργανατικός γάμος είναι ένας γάμος με περιορισμούς. Όπως δέποτε, τό δέβαιο είναι ότι ή λέξη είναι γερμανική, αλλά και τό γεγονός που χαρακτηρίζει, επίσης γερμανικό, γιατί μόνο στην Γερμανία, έπιτρέπονται άνέκαθεν οι μοργανατικοί γάμοι, αλλά με όρους. Π.χ. μιά μοργανατική ή έξ άριστερας χειρός, όπως άλλοιώς την λένε, σύζυγος, δέν παίρνει την κοινωνική θέση του άνδρος της, ούτε τούς τίτλους του. Τά παιδιά που θά γεννηθούν άπό ένα μοργανατικό γάμο, δέν έχουν πλήρη τά δικαιώματα των νομίμων παιδιών, όσον άφορά τά ζητήματα κληρονομίας, διαδοχής. Έντός όμως των μοργανατικών γάμων, έχουν γίνει και μυστικοί γάμοι έστεμμένων με άπλες γυναίκες, και γι' αυτούς θά μιλήσωμε παρακάτω.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΝΤΟΥ'Ι ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΘΕΛΒΑ'ΙΤΖ

Έκανε έντύπωση σέ όλους, όταν είχε κορώσει τό ζήτημα του 'Εδουάρδου, ή στάση του άγγλικού κλήρου. 'Αλλά δέν επρόκειτο γιά καμιά έκκληση της στιγμής. Πάντα, σέ παρόμοιες περιπτώσεις, ό άνώτερος κλήρος στην 'Αγγλία, υπήρξε ό ένθερμότερος θιασώτης άν και ύπερασπιστής των παραβάσεων. Και άν ό άγγλικός κλήρος φάνηκε στην περίπτωση του 'Εδουάρδου άυστηρός μέχρι που σημείον νά άρνηθή ό άρχιεπίσκοπος Κανταουρίας νά πάη και νά συνεννοηθή με τόν πείως βασιλέα, άναφορικάς με την θεσκευτική τελετή της στέψεως, τί θά πήτε γιά τόν άνώτατο άγγλικό κλήρο του 955 που έφθασε μέχρις έγκληματος γιά νά ματαιώση τόν γάμο του βασιλέως 'Εντουί με την ωραία 'Εθελβαίτζ. 'Η ιστορία είναι πολύ τραγική.

Ό 'Εντουί, που είχε άνέβει στόν θρόνο τό 955, παντρεύτηκε την 'Εθελβαίτζ με την όποία ήταν τρελλά έρωτευμένοι. 'Η 'Εθελβαίτζ όμως ήταν στενή του συγγενής, δηλαδή ή συγγενεία τους ήταν τέτοιου βαθμού που οι κανόνες της 'Εκκλησίας άπαγόρευαν τόν γάμο. Ό 'Εντουί όμως, δέν έλαβε ύπ όψει του τίποτε και παντρεύτηκε την ωραία έξαδέλφη του. Ό κλήρος έφρόναζε.

Τό θράδυ της στέψεως του 'Εντουί, ένώ οι εύγενείς διεισκόβαν ό βασιλεύς πήγε νά βοη την σύζυγό του στό δωμάτιό της. 'Αμέσως έπειτα, διευθύνθηκαν στό ίδιο δωμάτιο ό άββάς Ντάνσταν, που περνούσε γιά άγιος στην εποχή του, με τόν άρχιεπίσκοπο. Όντον, παραβίαν την θύρα και μπήκαν στό βασιλικό δωμάτιο. Ό άββάς, άρπαξε τόν βασιλέα άπό τό γαβάκι και τόν έφερε ως την αίθουσα του σιμποσίου, ένώ ό άρχιεπίσκοπος έπαίρνε με τούς άνθρώπους του την άτυχη βασίλισσα, την πετούσε έξω άπό τό παλάτι και διάταξε νά της παραμορφώσουν τό πρόσωπο μ' ένα πυραικωμένο σίδερο.

Έτσι έννοούσε νά τιμωρήση την γυναίκα αυτή που με την όμορφιά της, έκανε τόν βασιλέα νά περιφρονήση τό κύρος και την έξουσία τους! 'Υστερα έξώρισε την άτυχη Εθελβαίτζ στην 'Ιρλανδία.

'Υστερ' άπό λίγο καιρό, ή 'Εθελβαίτζ

Ό τ. βασιλεύς 'Εδουάρδος με την στολή στρατηγού του άγγλικού στρατού.

θέλησε νά ξαναγύριση κρυφά στόν σύζυγό της. Τώμαθε όμως ό τρομερός άρχιεπίσκοπος, στέλνει άνθρώπους του, σταματούν την φυγάδα στό δρόμο και την οδηγούν στην πρωτεύουσα. Αυτή την φορά ή αγριότητα των δημίων της υπήρξε άπερίγραπτη. 'Αφού την πλήγωσαν σέ διάφορα μέρη του σώματός της της έκοψαν κατόπι τά νύερα του ποδιού γιά νά μή μπορή νά κινηθή και την βασάνισαν με γίλιους δυο τρόπους, ώπου εξήνχησε. Όσον άφορά τόν βασιλέα 'Εντουί, αυτός εκβροντίστηκε κι' άφωρίσθηκε άπό τούς μαινομένους επισκόπους.

ΟΙ ΕΞ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ

ΑΓΓΛΟΥ ΝΕΡΩΝΟΣ

Και έχόμαστε τώρα σέ έξ άλλους μοργανατικούς γάμους που ήρωε των υπήρξε ό τρομερός έκείνος βασιλεύς της 'Αγγλίας 'Ερρίκος ός, που δικαιοτάτα αποκήλθηκε γιά την σκληρότητά του, ό «Νέρων της 'Αγγλίας».

Σας είναι γνωστός ως πρds ένα έπεισόδιο της αίματόδρεκτης ζωής του, άπό τόν κινηματογράφο ό 'Ερρίκος ός. 'Αλλά τό φίλμ που είδαμε, άφορά μόνο την περιπέ-

τείά του με την 'Αννα Μπολέυν. 'Υπάρχουν όμως και οι άλλες αίματηρές ιστορίες του. Σ' όλες αυτές δέν έλαβε ό 'Ερρίκος ύπ όψει του ούτε νόμους, ούτε κλήρο, ούτε αυτόν τόν Πάπα. Σύζυγος της Κατερίνας της 'Αραγωνίας, κόρης του Φερδινάνδου του Καθολικού της 'Ισπανίας, ζήτησε ύστερ' άπό 18 έτών συμβίωση, άπό τόν Πάπα, νά του δώση τό διαζύγιο γιά νά παντρευτή μιά κόρη ταπεινής καταγωγής, την 'Αννα Μπολέυν. Ό Πάπας άρνήθηκε και ό 'Ερρίκος τότε κατέφυγε στόν άγγλικανό άρχιεπίσκοπο ό όποιος και έξέδωκε τό διαζύγιο. Ό Πάπας τότε άφώρισε τόν 'Ερρίκο. Δέν σκοτίσθηκε όμως διόλου αυτός. 'Ανακρίυξε άπλούστατα τόν έναντό του Πάπα και άρχηγό της άγγλικανικής 'Εκκλησίας.

Μετά τρία χρόνια όμως, βαρύνταν και την 'Αννα Μπολέυν και την άκοκεφάλιζε γιά νά παντρευτή την 'Ιωάννα Σεϋμούρ, ή όποία άν δέν υπέστη την τύχη της προκατόχου της, τό χρωστούσε στό ότι... πέρασε μόνη της λίγο καιρό μετά τόν γάμο της.

Ό 'Ερρίκος ός θέλησε τότε νά ξαναγύριση στην παράδοση των γάμων με κόρες βασιλέων και παντρεύτηκε την 'Αννα ντε Κλέβ. 'Αλλά σέ λίγο την χώριζε.

Πέμπτη γυναίκα του 'Αγγλου Νέρωνος, υπήρξε ή Κατερίνα Χόουαρδ, την όποία ό 'Ερρίκος επίσης άπεκεφάλισε, έξ μούλης μήνες μετά τόν γάμο τους. Βρέθηκε όμως παρ' όλα αυτά τά τρομακτικά προηγούμενα και μιά έκτη γυναίκα, ή Κατερίνα Πάρ, που δέχτηκε νά παντρευτή τόν 'Ερρίκο. Κι' αυτή παρ' όλίγο νά άνεβή στό θρόνο, γιατί τόλμησε μιά μέρα νά διαφωνήση με τόν σύζυγό της σ' ένα θεολογικό ζήτημα.

ΑΛΛΟΙ ΜΟΡΓΑΝΑΤΙΚΟΙ

Η ΚΡΥΦΟΙ ΓΑΜΟΙ

Στην 'Αγγλία όμως υπήρξαν και άλλοι βασιλείς που έκαναν μοργανατικούς ή κρυφούς γάμους. Π.χ. ό Γεώργιος 1ος έκλεισε την νόμιμη σύζυγό του επί 32 χρόνια σ' ένα μοναστήρι και έζησε φανερά με μιά γυναίκα ταπεινής καταγωγής.

Ό Γεώργιος 4ος είχε παντρευτή κρυφά την μίσση Φίτζ-Χέμπερτ.

Επίσης ό 'Εδουάρδος 4ος παντρεύτηκε κρυφά με την 'Ελισάβετ Γούντβιλ, χήρα του ιππότη Γκερέ. Ό γάμος αυτός προκάλεσε και έμφύλιο πόλεμο στην 'Αγγλία, έξ αιτίας της άρνήσεως του βασιλέως νά διαζευχθή την μοργανατική του σύζυγο και νά πάρη μιά πριγκίπισσα. Ό 'Εδουάρδος 4ος νικήθηκε και άναγκάστηκε νά παραταθή και νά φύγη κρυφά στην 'Ολλανδία.

Στις άλλες χώρες έχουμε επίσης μυστικούς γάμους. Πιο περίφημος, ό γάμος του Μεγάλου Πέτρου της Ρωσίας με την Αικατερίνη, χήρα ενός δραγόνου του Καρόλου 12ου και έρωμένη του Ρώσου στρατηγού Μπάουερ. Ό Τσάρος μετά τόν θάνατό του, ώριμα ως διάδοχό του την Αικατερίνη, ή όποία και έγινε Τσαρίνα.

Περίφημος επίσης και ό γάμος του μεγάλου βασιλέως της Γαλλίας, Λουδοβίκου 14ου που έχει φημονιασθή και Βασιλεύς-'Ηλιος, με την Φρανσουάζ ντ' 'Ομπινιέ, την μετέπειτα περίφημη Κα ντε Μαιντενόν. Γιά τό ειδύλλιο όμως αυτό τόν Βασιλέως-'Ηλιο, θά γράψωμε ιδιαίτέρως σ' άλλο φύλλο γιατί αξίζει τόν κόπο.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Τό έγκλημα του Ράφτη

ΤΟΥ Κ. ΜΙΜ. ΨΑΘ.

—Με κατέστρεψε!
—Τόν έδειρες;
—Με άφάνισε!
—Τόν έδειρες;
—Εχάλασε τό μέλλον μου!
—Τόν έδειρες;
—Εματάωσε τόν γάμο μου!

'Αλλά επί τέλους ό πρόεδρος δέν συγκρατείται πλέον. Χάνει την ύπομονή του, άρπάζει τό κουδούνι και τό σείει άπειλητικά έπάνω άπό τό κεφάλι του κατηγορουμένου:

—Δέν μάς ενδιαφέρουν αυτά! Τόν έδειρες ή όχι, αυτό νά μάς πής! 'Αλλοιώς κάθισε κάτω.
—Κύριε πρόεδρε...
—Σιωπή!...
—Κύριε πρόεδρε, νά σάς πώ...
—Σιωπή είπα...
—Μά νά δήτε...
—Κάθισε κάτω!

Ό κατηγορούμενος έπιμένει. Παρά τις άπειλές. Παρά τις κωδωνοκρουσίες. Παρά την όργη του προέδρου. Παρά τό άγριον βλέμμα του εισαγγελέως. Παρά την δυσφορία του γραμματέως. Γιατί έχει δικαιο και ό έχων δικαιο θέλει όπωσδήποτε νά τό πη, και νά τό φωνάξη, νά τό διαλαλήση:

—Δέν είναι ράφτης αυτός!
—Σιωπή είπα!
—Είναι έγκληματίας!...
—Θά σέ στείλω...
—Στείλε με μέν, άκουσον δέ!

Πρώτη φορά τό δικαστήριο βρίσκεται μπρός σέ κατηγορούμενο τόσο έπιμονο. Και στό τέλος τόν αφήνει νά πη τόν πόνο του.

■ ■

—Περί τίνος πρόκειται, λοιπόν; Ράφτης είναι μηνυτής. Πελάτης είναι ό κατηγορούμενος. Ράφτης είναι ό παθών. Πελάτης είναι ό παθών χειρότερα. Πώς;
'Ιδού πώς!

Λίγες μέρες, μιά βδομάδα περίπου πριν πτό τά Χριστούγεννα, ένέσκηψε ό πελάτης στόν ράφτη του:

—'Ενα κοστούμι.
—Ότι θέλει ό 'Αλέκος!
—Τό θέλω όμως γρήγορα!

—'Εχάλασε τό μέλλον μου.

—Όπως έπιθυμείς!

—'Αν δέν μπορής νά μου τό έχης τά Χριστούγεννα δέν πειράζει. Δέν έπιμένω. Τό θέλω όμως την Πρωτοχρονιά, άφεύκτως. Μ' ένόησες;

—'Ενόησα.
—'Ενόησες καλά;
—'Ενόησα καλά. Σέ ρεβεγιουδάκι θες νά πās.

—Ρεβεγιουδάκι μάλιστα σπουδαίο. 'Από εκεί θά έξαρτηθή ή τύχη μου και τό συμφέροντά μου. 'Εννοείς λοιπόν! Θέλω ένα κοστούμακι νά σφυρίξη! Θά βάλης όλα τά δυνατά σου! Μ' ένόησες; Θά κάνη στράκες!
—Στράκες, ένόησα!
—'Αν δέν τό έχεις την Πρωτοχρονιά, θά σέ φτύσω!
—Φτύσε με!

Και ύστερα άπό τόν πρόλογο αυτόν ό ράφτης πήρε τά μέτρα του ανθρώπου,

—Μοιραία κ. Πρόεδρε, Μοιραία...

τόν καθησάχασε. Του είπε νά έρθη γιά πρόβα την Τρίτη και ότι τό κοστούμι θά σφυρίζε πολύ πριν άπό την Πρωτοχρονιά. —'Εν τάξει. —'Εν τάξει! —Γιά σου! —Στό καλό! —Γιά τό Θεό, μή τυχόν και μου κάνεις καμιά συμφορά, γιά τό Θεό!
—Μείνε ήσυχος!

Και έφυγε ήσυχος ό άνθρωπος και εύτυχής περίπου, γιατί ήταν βέβαιος ότι τό κοστούμι του θά ήταν έγκαίρως έτοιμο, θά σφυρίζε, θά έκανε στράκες κ.τ.λ. κ.τ.λ. Είχε δέ λόγους περισσότερο άπό σοβαρούς νά θέλη τό κοστούμι του έγκαίρως ό άνθρωπος. Λόγοι αισθηματικοί, οικονομικοί, κοινωνικοί, συμφεροντολογικοί, λόγοι πολλοί κι' άτέλειωτοι έβαλον ώστε νά ύπάρχη τό κοστούμι έγκαίρως. Γιατί την βραδυά της Πρωτοχρονιάς έπρόκειτο νά ρεβεγιονήσει σέ φίλι φιλικό, όπου επίσης θά ήταν ύπαρξη θεατική, ζουμερή, γοητευτική σέ θέλητρα και σέ προίκα. Ό άνθρωπος στήριζε όλες του τις ελπίδες γιά την λύση του σκληρού προβλήματος της ζωής στόν γάμο, περίμενε αυτήν τη φορά πολλά, πάρα πολλά άπό την συνάντησή αυτή, στην όποία όμως έπρεπε νά πάη ντυμένος περίπου ως Μπρούμπελ. Τό πρόγραμμά του ήταν καταστρωμένο όλόκληρο, τά έπιτε-

λικά του σχέδια έν τάξει και δέν έμεναν τίποτε άλλο έκτός άπό τό κοστούμι. 'Αλλά δυστυχώς ό ράφτης στην περίπτωση αυτήν δέν ένέργησε. 'Η πρώτη πρόβα έγινε κανονικά. 'Η δεύτερη έγινε μετά τά Χριστούγεννα πρds μεγάλη άγωνία του πελάτου και ύποψιφίου γαμπρού.

—'Αθλιέ!
—Μείνε ήσυχος!
—Θά μου τό έχεις την Πρωτοχρονιά;
—Μείνε ήσυχος!
—Θά με καταστρέψεις.
—Μείνε ήσυχος!

'Αλλά φεύ! Ό διάβολος ό όποιος άρέσκεται νά χώνη την ούρά του παντού, την έχωσε και στό κοστούμι του πελάτου. Και δέν πήγαινε μπροστά. Παραμονή Πρωτοχρονιάς μεσημέρι έσπευσε έξαλλος, άγωνιών, τρέμων, φρίττων, βλασφημών ό πελάτης στόν ράφτη

—Τό κοστούμι!
—Τώρα τελειώνει!
—Τό κοστούμι, άτιμε!
—Σέ δυο λεπτά!
—Νά δώ ποψ βρίσκεται!
—Σέ δυο λεπτά. Κάτσε!

'Εκαστε ό άνθρωπος με άγωνία. Τά δυο λεπτά έγιναν δυο ώρες. Πέραν τό άπόγευμα, θά είναι έτοιμο. Όχι δέν φεύγω. Θά περιμένω έδω! Πέρασαν άλλες δυο και τρεις και τέσσερις και πέντε ώρες άγωνίας. Τό κατάρστημα εύρίσκετο εις όργανισμόν εργασίας. Ράφται, κόφται, καλφάδες, σιδερώματα, προβαρίσματα...

—Τό κοστούμι!
—Τελειώνει!
—Τό κοστούμι μου, άτιμε!
—Νάτο, έτοιμο είναι!
—'Ετοιμο; 'Εφθασαν μεϊάμυχτα και ό πελάτης περίμενε άκόμα. Τό μισό ρεβεγιόν πήγαινε χαμένο. 'Υψίστε Κύριε! Στις δώδεκα παραπάντε, ένώ σιδερονόταν τελοσπάντων τό κοστούμι έγινε ή συμφορά.

—'Αλιθίριε!

'Αλλά τό κακό ήταν άνεπανάρρωτο!

■ ■

'Υπάρχουν μερικά πράγματα μοιραία στόν κόσμο. Αυτό προσπάθησα νά αποδείξη και ό δυστυχής ράφτης στό δικαστήριο:

—Μοιραία, κ. πρόεδρε...
—Λέγε τί συνέβη. Γιατί σέ έδειρε ό κατηγορούμενος;
—Μοιραία, κ. πρόεδρε, μοιραία. Γιατί, χαλασμός Κυρίου. Όλοι οι πελάτες θέλουν τό κοστούμι τους στίς γιορτές. Τι νά σοφ κάνη ό φτώχος ό ράφτης; Μοιραία, κ. πρόεδρε...

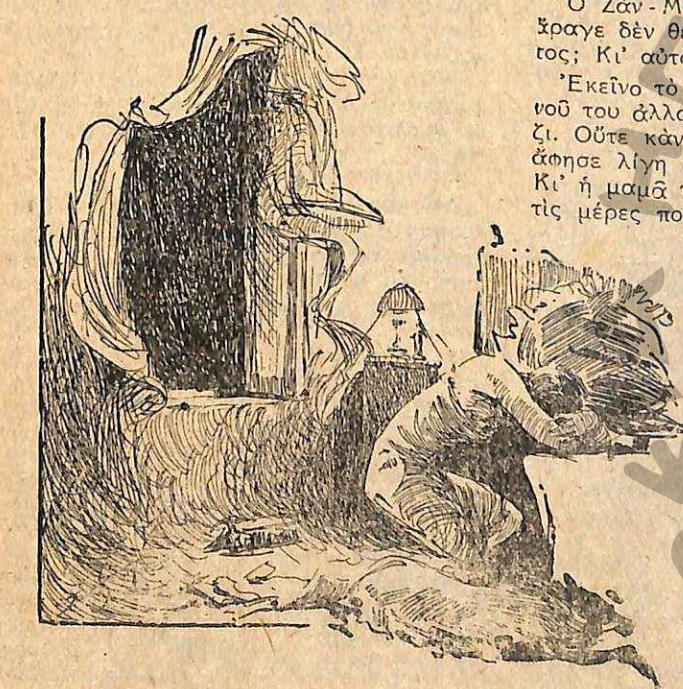
—Προχώρει!

—Μοιραία, κ. πρόεδρε. Είκοσι κοστούμια γιά την Πρωτοχρονιά, λέω. Μ' έσκάσατε! Λοιπόν πέρνομε με τά μούτρα στή δουλειά, σκατώνάμαστε, τσακίζόμαστε,

ΘΥΣΙΑ

—Αρνάκια!... Αρνάκια!... φώναξε χαρούμενα ο Ζάν-Μαρί.
Ξεγλύστρησε απ' τὰ γόνατα της μητέρας του και την έπεισε να κατεβάσει το τζάμι του αυτοκινήτου των. Την ίδια στιγμή, ο κ. Λαμάς φερνίστηκε.
—Τι σκόνη!... Τι μυρωδιά σταύλου!...
—Έρχονται απ' τις Άλπεις, ψιθύρισε το παιδί... Είδαν το χιόνι κι' ίσως τους άγριους λύκους...
Τρεις ψηλδσωμι τσοπαναρείοι άδηγοί, σαν τὰ κοπάδια τών άρνιων στά χειμαδιά τους' από καιρό σέ καιρό, καλούσαν με άγριες φωνές τους σκύλους που απομακρύνονταν, και βλαστημούσαν. Φαινόταν πολύ κουρασμένοι.
—Δέν θά κοιμηθώ, μαμά, τ' άρνάκια μέσα στο σπίτι τους; ρώτησε ο μικρός.
Την άπάντηση την έδωσε ο κ. Λαμάς: —Πώς θέλεις, μικρέ ήλιθιε, να φθάσουν εκεί την νύχτα; Γιατί δέν σκέπτεσαι προτού νά μιλάς, Ζάν-Μαρί; Ξέρεις πώς τὰ κοπάδια διευθύνονται προς την Καμαργκ από όπου απέχουμε καμιά σαρανταριά χιλιόμετρα, και νύχτωσε κιόλας. Θά σταματήσουν στον δρόμο σέ κανένα χωράφι... Άκούς τί σου λέγω; άγρίψε ο πατέρας, γιατί ο Ζάν-Μαρί δέν τόν πρόσεχε, μόνο φώναζε: «Τι όμορφα! Τι άσπρα άρνάκια!»
Γύρω απ' το αυτοκίνητο ένας χείμαρρος από άσπρες προβιές κυλούσε όρμητικός. Ο κ. Λαμάς είχε άναγκαστή νά σταματήσει το αυτοκίνητο.
—Θά περάσουμε, ναι ή όχι; φώναξε άγρια σ' έναν τσοπάνο, βάζοντας συγχρόνως σέ κίνηση το μοτέρ.
Μιά πνιγμένη βλαστήμια του τσοπάνου τόν σταμάτησε' έκανε ένα άπότομο φρενάρισμα. Ένα άρνάκι κοιτόταν στα αίματα, σκοτωμένο απ' το χτύπημα του μπροστινού τροχού.
—Τό σκοτώσατε! Τό πατήσατε! Κακέ! Κ'ι κακέ! Κακέ! φώναξε με φρίκη ο Ζάν-Μαρί.
Μαρί κι' άγκάλιασε την μητέρα του, ένθ' ο κ. Λαμάς παζάρειε τη ζημιά. Την πλήρωσε.
—Μ' αυτή την τιμή, έχω τό δικαίωμα, έλπίζω, νά πάρω τό ζώο. Μπορούμε νά τό κάνουμε ψητό.
—Δέν τό θέλω! Ξεφώνισε ο Ζάν-Μαρί.
—Δέν θά τό βάλουμε στο στόμα μας! διαμαρτυρήθηκε ή μητέρα του.
Στό πρόσωπο του Ζάν-Μαρί έτρεχαν τὰ δάκρυα ποτάμι.
—Νά σέ ξαναδώ νά φάς κοτελέττα, είπε ο κ. Λαμάς, και τότε τὰ ξαναέλεμε!
Ποτέ ο Ζάν-Μαρί δέν είχε άγαπήσει τόν πατέρα του, δηλαδή τόν πατριού του, τόν δεύτερο σύζυγο της μητέρας του, τόν καθηγητή Λαμάς. Απόψε όμως νοιώθει πώς τόν συγχάνεται κιόλας... μ' όλη την δύναμη της ψυχής ένός παιδιού έπτά χρόνων.
Κι' ένθ' το αυτοκίνητο απομακρύνεται, βλέπουν τόν ψηλό τσοπάνο νά τους κυττάζει με μίσος, κρατώντας τό σκοτωμένο άρνάκι στην άγκυλιά του... Τό ματωμένο κεφάλι του ζώου, κρεμασμένο, κουνιέται παράξενα...

λή. Ένα αδιόρατο χαμόγελο χαράζει στα χείλη της.
Τι άντιπαθητικός, ο κ. Λαμάς! Τρείς φράσεις στην σειρά νά πη... και θαρρείς πώς διδάσκει στο μάθημα. Ο Ζάν-Μαρί λυπάται τους μαθητάς του στην Ιστορία. Εύτυχώς που μόνο ύστερα από τέσσερα χρόνια ο Ζάν-Μαρί θά είναι στην τάξη του. Ο κ. Λαμάς διδάσκει μόνο τους «μεγάλους». Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή φεύγει με τό αυτοκίνητό του στην μία τό άπόγευμα κι' επιστρέφει στις πέντε. Την Τρίτη, μένει όλη μέρα στο λύκειο της Όρνάνς γιατί δίνει ιδιαίτερα μαθήματα στους τελειοφοίτους. Τι παράξενο, σήμερα νά πνε, Τρίτη μέρα, σέ έκδρομή! Ξαφνικά τό άνήγγειλε ο κ. Λαμάς, την στιγμή που επέστρεφε τό μεσημέρι ο Ζάν Μαρί, συνοδευόμενος άπ' τη μαμά του, άπ' τό μάθημά του. Ο κ. Λαμάς θυώσε μάλιστα που είχε βγή ή γυναίκα του άπ' τό σπίτι. «Η ήλιθιο πρόσχημα!» μουρμούρισε άγριεμένος.
Πρόσχημα; Ο Ζάν-Μαρί σκέφθηκε πώς τό σκολεύο του ήταν κοντά σ' ένα δρομάκο όπου βρισκόταν τό σπίτι όπου γεννήθηκε ή μαμά του. Από εκεί, σίγουρα, θά έφυγε ή μητέρα του και θά πήγε νά τόν πάρη. Πάντως, ο Ζάν-Μαρί δέν είπε λέξη. Είναι καιρός τώρα που δέν έχει καθόλου διάθεση νά διηγήται όλα όσα έρχονται στο μυαλό του. Καί σ' αυτήν ακόμα την μητέρα του δέν λέει τί σκέπτεται και τί φαντάζεται. Όχι πώς φυλάγεται άπ' αυτήν και δέν την άγαπά; άπεναντίας, την λατρεύει. Την λυπάται όμως παραπάνω και άνησυχεί γι' αυτήν. Είναι βέβαιος πώς ή μητέρα του έκανε μιά φοιχή κουταμάρα που ξαναπαντρεύτηκε. Βέβαια έκέλει δικαιολογήθηκε με τις οικονομικές στενοχώριες τους, ο Ζάν Μαρί όμως δέν άλλαξε ιδέα. Η μαμά του έκανε μιά κουταμάρα—και μετανόησε σίγουρα κι' ή ίδια. Δέν μπορούσε νά τού τό πη φυσικά. Γι' αυτό κι' ο Ζάν Μαρί σωπαίνει. Δέν λέει λέξη, μονάχα προσέχει. Κι' έχει την έντύπωση πώς έπαγρυπνεί άπάνω στην καυμένη την μαμά του που έχει τόση άνάγκη προστασίας! Και τί άγρια πού είναι τό βράδυ του κ. Λαμάς αυτό τό βράδυ, όταν καρφώνονται πάνω στην μαμά του!

Ο Ζάν-Μαρί κολλά στον τοίχο. Γιατί έγραφε δέν θέλει νά τόν διή ο Άπονήρευτος; Κι' αυτός δέν ξέρει καλά-καλά.
Έκείνο τό βράδυ, ο κ. Λαμάς, έχει τόν νοιό του άλλου. Δέν λέει λέξη στο τραπέζι. Ούτε καν προσέχει πώς ο Ζάν-Μαρί άφησε λίγη σούπα μέσα στο πιάτο του. Κι' ή μαμά του είναι κατακόκκινη, όπως τις μέρες που την μαλάνει ο μπαμπάς του. Και την βλέπει άφηρημένη, σαν νά ταξιδεύη ή σκέψη της μακριά, σέ καμιά μαγεμένη χώρα... Κάπου-κάπου, ο κ. Λαμάς καρφώνει άπάνω της τὰ μάτια του. Τι μάτια, ή μάτια! Ο Ζάν-Μαρί νοιώθει, γιά ένα δευτερόλεπτο, την έπιθυμία νά ξεφώνισι τώρα ό,τι τού ήρθε αθεόδημητό στα χείλη, μπροστά στο σκοτωμένο άρνάκι: «Φονιά! Φονιά!» Η καρδιά του μικρού λυπάται. Η μητέρα, ναι ή όχι, σίς σκέψεις της, φαίνεται σαν νά διεισπο-

Σήμερα, ο «μπαμπάς» του σίγουρα θά είναι θυμωμένος, γιατί ή μαμά του πέρασε μπροστά απ' τό σπίτι της. Κι' όμως, είναι δικαίωμα της. Στο σπίτι έκείνο γεννήθηκε, κατέφυγε ύστερα από τόν θάνατο του άληθινού πατέρα του Ζάν-Μαρί που ήταν άεροπόρος στην Τουλών και που σκοτώθηκε. Πόσο άγαπούσε ο Ζάν-Μαρί αυτό τό σπίτι! Είναι ένα παλιόδοπιτο, σήμερα. Έχει μιά πόρτα από μπροστά, στην όδό τών Τριών Περιστεριών, που οδηγεί στα δωμάτια του Ισογείου. Μιά πόρτα από πίσω σέ μιάν αλλη όπου βγαίνει ή σκάλα τού πρώτου πατώματος. Έκεί διέχωρισμένες μονοκατοικίες, Ο κ. Λαμάς έγκατέστησε στο Ισόγειο την γρηά Μιόν, την παρακέννα του. Η μαμά του Ζάν-Μαρί δέν ήθελε με κανένα τρόπο νά ισοκιάση τό πρώτο πάτωμα, όπου μάζε-

ΖΩΑ... ΠΟΛΙΣΜΑΝ

Όπως υπάρχουν ζώα που έξ ένστικτου είναι... λωποδύτες, έτσι πάλι υπάρχουν και άλλα με ίδιοφύια πραγματικών πόλισην! Η Ιστορία τών χηνών που έσωσαν τό Καπιτώλιο της Ρώμης είναι γνωστή, όπως έπίσης είναι γνωστόν ότι οι περισσότεροι στρατοί της Ήπειρωτικής Εύρώπης χρησιμοποιούν σκύλους γιά φρουρούς.
Ίσως όμως νά είναι άγνωστον ότι πολλά ζώα χρησιμοποιούνται και ως πραγματικοί ντέκτειβ.
Ένας παρισινός είχε κάποτε έναν πίθηκο, τόν οποίο είχε γυμνάσει νά επιτίθεται έναντίον κάθε ύπόπτου προσώπου. Μιά νύχτα μπήκε στο σπίτι του ένας κλέφτης. Ένθ, λοιπόν, όλοι οι άλλοι κοιμώντουσαν, ο πίθηκος ώρηψε έναντίον του κλέφτη, τόν έριξε χάμου και... θά τόν έπνιγε άσφαλώς, άν με τις φωνές του ο κακοποιός δέν έξυπνούσε τόν ιδιοκτήτη ο οποίος έσπευσε νά τόν σώση μέν άπ' τὰ νύχια της μαϊμούς, νά τόν παραδώσει όμως άμέσως κατόπιν στην άστυνομία.
Ένας γιατρός πάλι της Δρέσδης, ένθ κοιμόταν δέχτηκε στο σπίτι του έπίσκεψη λωποδυτών, οι όποιοι, άφου τόν έδωσαν, τού πήραν τὰ κλειδιά, άνοιξαν τὰ ντουλάπια και κλέψαν ό,τι βρήκαν. Ο γιατρός είχε έναν σκύλο ο οποίος άν και ήταν δεμένος στην αλλη, ούτε γαίνισε καν όταν έμφανίστηκαν οι λωποδύτες.
Ο γιατρός τόσο πολύ θυώσε έναντίον του, ώστε άποφάσισε νά τόν διώξη.
Την άλλη μέρα, ή άστυνομία μόλις έμαθε την κλοπή συνέλαβε πολλούς ύπόπτους. Έναντίον κανενός όμως άπ' αυτούς δέν μπορούσε νά στηρίξη κατηγορία, γιατί ο γιατρός δέν είχε κατορθώσει μέσ' στο σκοτάδι νά άναγνωρίσει τούς κακοποιούς.
Ο άστυνομικός τότε σοφίστηκε νά μεταχειριστή τόν σκύλο γιά νά άνακαλύψη τούς δράστες. Ο γιατρός πράγματι, κάλεσε τόν σκύλο του, και οι ύποπτοι διετάχθησαν νά παρελάσουν μπροστά του. Για νά μήν έπηρεαστή μάλιστα ο σκύλος από την παρουσία τρίτου προσώπου, ο άστυνομικός περιμενε τό αποτέλεσμα της πρωτότυπης αυτής άνακρίσεως, κλεισμένος σέ κάποιο άλλο δωμάτιο τού σπιτιού.
Ο σκύλος έμύριζε έναν-έναν τούς ύπόπτους χωρίς νά δείχνη ότι άνεγνώριζε κανέναν τους. Η παρέλαση, έτσι, έλαβε τέλος... Κι' ο γιατρός, άπελπισμένος, έτοιμαζόταν νά τιμωρήσει παραδειγματικά τό σκυλί του γιά τήν... άχαρκτηρήστη διαγωγή του, όταν έξαφνα έφτασε ένας ύπηρέτης σταλμένος από τόν άστυνομικό, γιά νά πληροφορηθ ήν τό «πείραμα» είχε πετύχη. Τότε όμως συνέβη κάτι καταπληκτικό. Ο σκύλος, άγρίψε ξαφνικά, και ώρηψε μανιασμένος έναντίον του ύπηρέτη, πρds τόν οποίο έντούτοις ως τότε είχε φερθή πάντα τόσο φιλικά!
Έ, λοιπόν, όπως άπεδείχθη κατόπιν, άρχηγός της σπείρας τών λωποδυτών, ήταν ο ύπηρέτης αυτός άκριβώς τού γιατρού!...
Στη Γερμανία ύπήρχε πρd τού πολέμου ένα σκυλί που άπ' τη μυρουδιά καταλάβαινε σέ ποιά χωριάτικα σπίτια κατασκευάζονταν άπαγορευμένα ποτά!
Στην Αυστρία, έπίσης, οι τελωνοφύλακες χρησιμοποιούσαν σκύλους γιά την άνακάλυψη τών λαθρεμπόρων. Μόλις οι σκύλοι αυτοί άντιλαμβάνονταν κανέναν λαθρέμπορο, ειδοποιούσαν άμέσως τούς τελωνοφύλακες με... ιδιαίτερα γαυγίσματα!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

—Τό τσάι εισήχθη στην Εύρώπη τό 1660 από Όλλανδούς έμπόρους.
—Στόν Βόρειο Πόλο τό θερμόμετρο κατεβαίνει στους 104 βαθμούς υπό τό μηδέν.
—Τὰ κακαόδενδρα από τὰ όποία παράγεται τό κακάο και ή σοκολάτα βρίσκονται στο Μεξικό και στις άλλες τροπικές χώρες.
—Στην Ιταλία υπάρχουν 1542 πλοία-ρια γιά ψάρεμμα κοραλιών, χωρητικότητος 9200 τόνων με πλήρωμα 14112 άνδρών. Τό ψάρεμμα γίνεται στις άκτές της Σαρδηνίας, Σικελίας, Κορσικής, Τύνιδος και Άλγερίας. Η αξία τών κοραλιών που φαρεύονται υπερβαίνει τὰ 35 έκ.ατ. λιρέττες.
—Τὰ χειρόγραφα τού έργου του «Ο άπολεσθείς παράδεισος» τὰ πούλησε ο Μιλτον στόν έκδότη Σίμονς στις 28 Άπριλίου 1667 γιά 5 λίρες. Ο Σίμονς από τις άλληπάλληλες έκδόσεις τού έργου έκέρδισε άνω τού 1 έκ.ατ. φράγκων.
—Από μιά άνακοίνωση της Έλβετικής Στατιστικής Έταιρίας μαθαίνουμε ότι σ' όλη την Έλβετία υπάρχουν 3756 δημόσιες βιβλοθήκες. Όταν κατά μέσον όσον άναλογεί μιά βιβλιοθήκη στους 1950 κατοίκους. Κάθε χρόνο οι βιβλοθήκες αυτές εισπράττουν περί τις 500 χιλ. φρ., τό μεγαλύτερο δέ μέρος αυτού τού ποσού ξοδεύεται σέ άγορά βιβλίων

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

VAE SOLI

Είπα, στο νοιό μου πλέον νά μη σέ φέρω, κι' ούτε στην φαντασία μου νά ζήσω την πονεμένη μας άγάπη.— Νά μ' ή ξερω...
Κι' άν σέ δω, νά μήν σ' άναγνωρίσω...
Πέρασαν χρόνια. Και λησμονηθήκαν μεθύσια, πόνοι, δάκρυα βουβά. Μέσα σέ νέες άγάπες έσβυστήκαν και τώρα φαίνονται όλ' αυτά τόπο πηληά...
Και μάς, που ή ζωή μας θά κυλούσε γιά πάντα ταιριαστή και μονιασμένη (ή παιδική μας φαντασία πώς μεθούσε...) γινήκαμε ούτε καν έχθροί: δυο ξένοι...
Κι' έτσι, άπ' όλη αυτή την Ιστορία που άλλοτε τη ζωή μου έτσι βαθεία γέμιζε δηλητήρια και κακία, ούτε ή άνάμνηση δέ μένει τώρα πιά...
Μόνο που νοιώθω κάτι νεκρωμένο στο βάθος της ψυχής μου. Μιά άπορία και μιά έκπληξη γιά ό,τι περασμένο, και γιά όλα, γιά όλα, μιάν άδιαφορία...
Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

να ξευπηρετήσουμε την πελατεία μας. Μοιραία πράγματα, μοιραία, κ. πρόεδρε. —Τ' άκούσαμε!

—Μοιραία, κ. πρόεδρε! Πώς νά τὰ βγάλουμε πέρα; Τού ένός λείπει ο καβάλος, τ' άλλου το μανίκι, τ' άλλου το δέν στρώνει ο γαϊκάς, τ' άλλου το παντελόνι, καιρός δέν υπάρχει, βιαστικοί όλοι, νά φωνάζουν, νά νευριάζουν, που μυαλό; Που ψυχραιμία; Μοιραία πράγματα, μοιραία, κ. πρόεδρε!

—Παρακάτω!

—Έρχεται, που λέτε, ο κύριος, τό κοστούμι μου! Μάλιστα, κύριε, τό κοστούμι σου! Σάμπως είναι μονάχος; Άλλα είκοσι. Άντε πήγαινε κι' έλα τ' άπόγευμα. Μπα! Κάθετα εκεί, έπάνω απ' τό κεφάλι σου, που νά ξεκολλήτ. Γρήγορα! Μάλιστα, κύριε, γρήγορα! Μηχανή έγινε; Όχι. Άνθρωπος είμαι! Χάνω κι' εγώ την ψυχραιμία μου! Κάνω έτσι τό σίδερο, ο κάλφας, ζαλιμένος, άνθρωπος είμαι, δέν πρόσεξα, μοιραία πράγματα, κ. πρόεδρε, μοιραία...

—Θά σου άφαιρέσω τόν λόγο άν τό ξαναπήγ!

—Λοιπόν. Καίγεται τό παντελόνι. Μόνο που δέν μου ήρθε λιποθυμία άπ' τό κακό μου! Γίνεται σαν τρελλός ο κατηγορούμενος. Άτιμε, σκύλε, παλιάνθρωπε, κακούργε, δολοφόνε—μου ρίχνεται! Μου δίνει μιά γροθιά, παραπέντε νά μου βγάλη τό μάτι. Λυσσασμένος! Μου δίνει άλλη μιά παραπέντε, νά μου βγάλη και τό άλλο.

Ο δυστυχής ράφτης με την κατάθεσή του συγκεντρώνει τις συμπάθειες όλων. Ο πρόεδρος γυρνά πρds τόν κατηγορούμενο:

—Έτσι είναι;
—Μέ κατέστρεψε!
—Έτσι είναι;
—Μέ άφάνισε!
—Έτσι είναι; Τόν έδειρες; Αυτό σέ ρωτάω!

—Ματαίωσε τόν γάμο μου!
—Δέν καταλαβαίνεις έλληνικά;
—Δέν είναι ράφτης αυτός!
—Κάθισε κάτω!
—Είναι έγκληματίας!
—Σιωπή!
—Είναι δολοφόνος!

Επί τέλους αφήνεται έλευθερία στόν κατηγορούμενο και έκθέτει τό δράμα του. Άποτέλεσμα: Καταδίκη επί άδίκω έπιθέσει. Και καταδίκη τού ράφτου νά τού φτιάση άλλο παντελόνι. Άλλά ο κατηγορούμενος ώρύεται:

—Τι νά κάνω τό παντελόνι; Δέν έκαψε τό παντελόνι. Έμένα έκαψε, ο αλιτήριος!

MIM. ΨΑΘ.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΝΑ ΑΦΘΑΡΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

Ο πάρεχ στην Ουαλλία ένα ποδήλατο θαύμα άντοχής. Τό έχει ένας γέρος χωριάς από τό 1895 και κυλά από τότε μ' αυτό χωρίς νά τού αλλάξη ως τώρα παρά μόνο λάστιχα και κάτι μπιλλίες τών τροχών! Ο γέρος-ποδηλάτης είναι τώρα 70 έτών και τό ποδήλατό του 41! Άσφαλώς τό έργοστάσιο που έφτιασε τό ποδήλατό αυτό, θά πρέπη νά ναι ύπερήφανο γιά τό προϊόν του!

ψε όλα τα παλικά επιπλά της οικογενείας της, τα κειμήλια...

—Μαμά, μείνε εδώ... Μαμά, γιά χατήρι μου, κοιμήσου απόψε μαζί μου. Φοβάμαι. —Φοβάσαι, Ζάν-Μαρί! Μά έσού πατάς στα όχτώ! Καί τι φοβάσαι;

«Γιά σένα φοβάμαι!» θέλει να πη, αλλά διστάζει. Είναι αδύνατο να της τό δ-μολογήσει αυτό. Καί πάλι, ό μικρός σωπαίνει. Άναστενάζει, φιλεί με περισσότερη θερμή την μαμά του: «Καληνύχτα, μαμακούλα μου!»

—Κοιμήσου γρήγορα!

—Θά κοιμηθώ.
Ο Ζάν-Μαρί, μόλις έφυγε ή μαμά του, πηδά απ' τό κρεβάτι, φορά τις παντοφλές του κι' άφουγκράζεται. Πλάι, ό μπαμπάς κι' ή μαμά δέν κοιμήθηκαν άκόμα, δυν μιλιώνται όμως. Ο Ζάν-Μαρί θέλει ν' άκούση την φωνή της μαμάς του, άλλωστε δέν θά κλείση μάτι κάποιες στιγμές τούρχειται να βάλει τις φωνές.

Σέ λίγο την άκούει θυωμένη κάπως: —Μά, Βικτορίν, τί έπαθες απόψε;

—Τίποτα, άπαντά ό κ. Λαμάς.
Σέ λίγο, τό φως σβύνει απ' τό δωμάτιο του μπαμπά και της μαμάς. Τρέμοντας απ' τό κρύο, στις μύτες των ποδιών, ό Ζάν-Μαρί χώνεται στο κρεβάτι του..

Γό άλλο πρωί, ό Ζάν-Μαρί δέν ήξερε καθόλου τό μάθημά του. Βροχή από κακούς βαθμούς. Δέν τον νοιάζει όμως. Τό μυαλό του βρίσκεται άλλου. Παραφυλάει τον Άπονήρευτο.

—Άπονήρευτε, σουφερα βάλους και μισό φράγκο, κι' αυτό τό σημειωματάριο πού είναι σχεδόν καινούργιο μ' ένα πρσίνο μολύβι γιά να ζωγραφίσεις δέντρα...

Ο Άπονήρευτος είναι θαμπωμένος από τόσα δώρα!

—Άκουσε, του λέει ό Ζάν-Μαρί, αν κάνης ό,τι σου πώ, θά σου δώσω λεφτά κι' αύριο. Ο κύμπαρσ σου είναι έχειλος. Έχω ένα κλειδάκι και τον άνοίγω όποτε θέλω.

Βουβός, μπροστά στον «έκατομμυριοχό», ό Άπονήρευτος ξεχνά και τό τραύλισμά του άκόμα! Κουνά άπλωσ τό κεφάλι του.

—Σύμφωνοι; Λαμπρά. Τώρα, φύγε, διατάζει ό Ζάν-Μαρί, και κρύψε τα δώρα μου να μην τά δει κανείς. Αύριο όμως, νάρθης, πού σε θέλω...

Τρέχει λαχανιασμένος. Φθάνει στο σπίτι, την στιγμή πού έπέστρεφε κι' ή μαμά του απ' τά ψώνια. Είχε πάει ν' αγοράση α' τρία μόνη της. Είναι λίγο ξεμαλλιασμένη. Άνοίγει τό τσαντάκι της να πάρη τό χτένι της κι' από μέσα πέφτει ένα γραμματάκι κι' ένα κλειδί. Όρμα ό Ζάν Μαρί, σηκώνει τό γραμματάκι πού—τι περίεργο!—δέν έχει καμιά διέθυση άπάνω στον φάκελλο.

—Δόστο μου! λέει ή μαμά πού έγινε κατακόκκινη.

Τά χώνει όλα μέσα στο τσαντάκι της. Την ώρα εκείνη άνοίγει ή πόρτα του γραφείου του κ. Λαμάς:

—Βγήκες τό... έξω. Άννα; ρωτά ό καθηγητής.

Τι άπαίσιος πού είναι, άξύριστος, με τά γένεια γεμάτα στάχτες απ' τά τσιγάρα.

—Ναί. Τό φαί θ' άργούσε γι' αυτό βγήκα εγώ γιά τά ψώνια. Έφθασα άμέσως.

Ο Ζάν-Μαρί προσέχει τό βλέμμα του μπαμπά του. Είναι πού άγριο κι' από την προηγούμενη μέρα...

—...Όχι, δεσποινίς, όχι. Δέν είμαι άρρωστος. Μάλιστα, δεσποινίς, σάς υπόσχομαι να μάθω αύριο καλλίτερα τό μάθημά μου... ΉΩ φυσικά! Θά μ' εύχαριστούσε να μείνω να κουβεντιάσω μαζί σας, γιατί σάς άγαπά πολύ, πρέπει όμως να κάνω γρήγορα, γιατί είμαι καλεσμένος σε τσάι...

Εύτυχός πού ή δασκάλα δέν ρωτά «πού». Πρώτη φορά, ό Ζάν-Μαρί λέει ψέμματα. Π ντροπή! Κατακόκκινος, τό βάζει στα πόδια γιά να μην παρασυρθη και πη δεύτερη ψευτιά. Όλες τις κακές πράξεις τις έκανε ό Ζάν-Μαρί. Είπε ψέμματα, πρώτα-πρώτα. Τώρα, έτοιμάζεται να κρυφακούση στις πόρτες! Κι' όλα αυτά γιατί; Γιά να προστατέψη την μαμά του, πού δέν μπορεί να προστατευθ μόνη της...

Στην πλατειούλα, πίσω απ' την έκκλησία, τον περιμένει ό Άπονήρευτος. Πάτερσα, μητέρα δέν έχει ό Άπονήρευτος. Η θεία του πού τον περιέθαλπε, σχεδόν δέν φροντίζει γι' αυτόν. Ο Άπονήρευτος πηγαίνει και σιγουρίζει τό σπίτι της γριής Μιόν, πού είναι «παμμένη» και περνά όλη την ήμέρα πάνω σε μιά πολυθρόνα. Κάτι γιά χαρτζιλίκι του δίνει ό κ. Λαμάς πού του άναθέτει και διάφορες μικροαστολές, υπό τον όρο να μην πη λέξη σε κανέναν.

—Όστε, λέει ό Ζάν-Μαρί ενώ περπατούν ό ένας κοντά στον άλλο, είσαι σίγουρος πώς δέν θά με δει ό κ. Λαμάς, αν έρθω μαζί σου στην κρύα Μιόν;

—Σί... σί... σίγουρος έλαιοδιόλου, βεβαιώνει ό Άπονήρευτος. Μά είναι άκό... κό... κόμα πο... πο... πολύ νωρίς.

Όταν χτυπά τό ρολόι, ή ώρα πέπε, ό Ζάν-Μαρί έτοιμάζεται. Ο κ. Λαμάς αϋτην άκριβώς την ώρα, έπιστρέφοντας απ' τό λύκειο της Όράνς, θά τοποθετήση τό αυτοκίνητό του στο γκαράζ. Θά βάλη σίγουρα δέκα λεπτά γιά να πάη ως της Μιόν. Τά παιδιά όμως θά προφθάσουν να πάνε σ' ένα λεπτό. Είναι στη γωνία του δρόμου.

Ο Άπονήρευτος έχει τό κλειδί της πίσω πόρτας του Ισογείου, όπου είναι ή κουζίνα. Εκεί πηγαίνουν άθόρυβα τά δυο παιδιά, τό ένα κολλημένο στο άλλο, ώστε να ξεχωρίση μόνο μιά σκιά και να μην αντίληφθούν οι γείτονες πώς ό Άπονήρευτος πήρε κι' άλλον μαζί του...

Η φοβερή βρώμα πού ήταν μέσα στην κουζίνα, έκανε τον Ζάν-Μαρί ν' άηδιάση. Καί τό βράδυ άκόμα, νοιώθει άναούδες. Τρώει όμως, μόνο και μόνο γιά να μην τον ρωτήσουν: «Τι έπαθες, λοιπόν;» και να μην τον κυττάζουν κατάματα. Θά μπορούσε να λιποθυμήση, με την μύτη μέσα στο πιάτο του. Κι' δέν τολμά να θυμηθ ή ούτε καν την ώρα πού πέρασε καθισμένος άπάνω σ' ένα παλιοβάρελο, με τό μάτι στην χαρμαδά, βλέποντας κι' άκούγοντας... Εύτυχός πού ό κ. Λαμάς είναι άρκετά άποροροφημένος από άλλες σκέψεις, ώστε να μην τον προσέχη...

Τέλος, τό μαρτύριο παίρνει τέλος...

«Καληνύχτα, μαμακούλα...»

Μόλις πλάγιασε, δέν την κρατά πιά στο πλευρό του. Ξέρε πώς, πρός τό παρόν τουλάχιστον, δέν έχει να φοβηθ τίποτα ή μαμά του. Κι' αν της τά διηγόταν «όλα» μονομιές; Προτού όμως άποφασί-

ση αν πρέπει να μιλήση ή να σωπάση, έχει άνάγκη να σκεφθ ή. Ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, άναθυμάται—όπως τούς έδεδε απ' την χαρμαδά πού έχει άνοίξει ό Άπονήρευτος—τόν κ. Λαμάς και την Μιόν, τον ένα σκυμμένο κοντά στον άλλο να μιλούν.

—Κανείς δέν μάς άκούει; είχε ρωτήση στην άρχή ό κ. Λαμάς δυνατά, γιατί ή Μιόν ήταν βαρύκοη.

—Καί ποιος να μάς άκούση; Άφού κανένας δέν είναι εδώ... άπάντησε εκείνη. —Επειτα, ή γρηά του διηγήθηκε πώς κάθε Τρίτη άκούγε στο άπάνω πάτωμα δυο βηματισμούς. (Την Τρίτη ό κ. Λαμάς έλειπε όλη μέρα στην Όράνς). Οι βηματισμοί, μπορούσε να βάλη τό χέρι της στην φωτιά, ήταν ένός άνδρός και μιάς γυναίκας. Καί χθές, (πού ό κ. Λαμάς είχε πάει με την γυναίκα του στην έξοχη), κανένας βηματισμός δέν είχε άκουστή στο άπάνω πάτωμα...

—Φυσικά, είχε πη ό κ. Λαμάς.
Τι άπαίσιος ήταν ή ματιά του εκείνη την στιγμή! Είχε προφέρει βλαστημώντας κι' ένα όνομα. Ο Ζάν-Μαρί τό θυμόταν πολύ καλά: Ξαβιέ Ντωμπενά. Ένός νέου πού είχε πάει περίπατο, δυο φορές με την μαμά του, τον Αύγουστο, στο ποταμάκι. Ένας μηχανικός πού μένει απ' την άλλη πλαγιά του βουνού, όπου είναι τά άνθρακωρυχεία. Τότε πού είχαν πάει περίπατο μαζί, ή μαμά ίκέτευε τον Ξαβιέ:

«Φύγετε να ζήτε! Άν μάς έβλεπαν μαζί! Ξέρετε τις φλυαρίες πού γίνονται σ' έναν μικρό τόπο...»

Άφού μίλησε πολλή ώρα ό κ. Λαμάς με την Μιόν, είχε πη στο τέλος:

—Την έρχόμενη Τρίτη, θά δης τί έχει να γίνη! Άς ταμπουρωθούν δυο θέλουν, θά τους σιγουρίσω εγώ... Έχω τό κλειδί του έπάνω πατώματος.

—Δέν πιστεύω, Θεός φυλάξει, να κάνης φονικό! είχε ξεφωνίσει ή Μιόν.

«Φονικό;» σκεπτόταν μέσα στο κρεβάτι του ό Ζάν-Μαρί. «Φονικό;» Θάβρισκε εκείνος τον τρόπο να τό έμποδίση. Ο Ζάν-Μαρί ήταν ίκανός να προστατέυση μόνος του την «μαμακούλα» του...

Τι φριχτή βδομάδα! Τι γρήγορα πού περνούσαν οι μέρες! Στο σκολειό, ή δασκάλα άνησυχούσε γιά τούς μαύρους κύκλους πού ήταν γύρω απ' τά μάτια του καυμένου Ζάν-Μαρί.

—Ζάν-Μαρί, παιδί μου, δέν θάρη καμιά μέρα ή μαμά σου να σε πάρη απ' τό σκολειό; Πολλό θά ήθελα να την δω. Να της τό πης.

—Θά της τό πώ, δεσποινίς.

Δέν της λέει όμως λέξη. Γιατί ν' άνησυχήση ή μαμά του; Πάλι καλά πού δέν πρόσεξε τίποτα ως τώρα. Ούτε στο φέριμο του κ. Λαμάς πού την ρωτά όταν έπιστρέφει, πού ήταν... γιατί ή μαμά του συνήθισε να βγάινη έξω κάθε πρωί. Ήσως να συναντά τον Ξαβιέ Ντωμπενά στον δρομάκο όπου είχαν άνταμώνει τόσες φορές. Ήσως να του έριχνε ένα γραμματάκι κάτω απ' την πόρτα ή να πήγαινε να πάρη εκείνη γραμματάκι. Η καυμένη ή... άν συλλάγεται καθόλου, δέν υποπτεύεται τίποτα. Ένας Θεός ξέρε, αν δέν άγνουνόσε ό Ζάν-Μαρί, τί θά συνέβαινε την έρχόμενη Τρίτη... Ο Ζάν-Μαρί όμως άγρυπνεί. Κι' όχι μόνο θά την σώση, αλλά θά τά κανονίση ούτως ώστε, αν την εύνοιστη, να υποσ ή να μένη ήσυχη στο σπίτι της με τον Ξα-

βιέ... Γιατί ό Ζάν-Μαρί, ψάχνοντας βρήκε τον τρόπο... Καί τί τρόπο!...

—Τι είπες; Ξαναρωτά ό Ξαβιέ Ντωμπενά.

Ο Άπονήρευτος άκουμπά στο ποδήλατό του, ή μάλλον στο ποδήλατο του Ζάν-Μαρί. Βρήκε τό γραφείο του νεαρού μηχανικού, στην «Εταιρία Άνθρακωρυχείων Χ». Τόν περιέμενε άπόξω και τον σταμάτησε:

—Η κυ... κυ... κυρία Λα... Λα...

—Τι τραυλίζεις; Γιά την κ. Λαμάς θέλεις να πης;

—Ναί.

—Λέει να μείνω στο γραφείο μου σήμερα;

—Ναί...

Τι άπερίσκεπτη, να έμπιστευθ σ' ένα παιδάκι δέκα χρονών!

—Μήπως είναι άρρωστη; ρωτά άνήσυχα ό Ξαβιέ.

«Όχι», νεύει ό μικρός.

Ο Άπονήρευτος φέυγει χαρούμενος. Έξετέλεσε την άποστολή πού του άνέθεσε ό Ζάν-Μαρί.

Πραγματικά, ό Ζάν-Μαρί είναι ένθουσιασμένος.

—Λαμπρά τά κατάφερες! Σε μιά βδομάδα, ά δέν της λέξη, θά σου δώσω δέκα φράγκα.

Χαρίζονται. Τά μάγουλα του Ζάν-Μαρί καίνε απ' τόν πυρετό. Τώρα, πρέπει να έκτελέση τό δεύτερο μέρος του προγράμματός του. Πρέπει να μιλήση στην μαμά του, πού έχει τόσο θμορφες μυρωδιές σήμερα! Την καυμένη την μαμά... Άς είναι... Πρόκειται γιά τό καλό της, δέν είναι έτσι; Γιά να περισωθούν όλες οι Τρίτες του μέλλοντος, πρέπει να θυσιαστή ή σημερινή Τρίτη. Αύριο, θά της τά διηγηθ ή όλα! Θά τον πάρη στα γυνάτά της και θά τον θαυμάση: «Εσύ τά βρήκες όλα αυτά, μόνος σου, Ζάν-Μαρί;» Θά τον φιλήση με όρμη, γλυκά-γλυκά. Στο άναμεταξύ, της μιλά:

—Συνάντησα τον Άπονήρευτο, έπιστρέφοντας απ' τό σκολειό, λέει ό Ζάν-Μαρί ξεδιπλώνοντας την πετσέτα του.

—Τόν Άπονήρευτο;...

—Είναι φίλος μου. Μεγαλύτερος από μένα, δέκα χρονών. Του είχα δανείσει τό ποδήλατό μου. Στο δρόμο, συνάντησα έναν κύριο πού τον ξέρεις... πού είναι πολύ εύγενικός...

—Καί ύστερα; ρωτά εκείνη με πνιγμένη φωνή.

Ο Ζάν-Μαρί δέν την κυττάζει κατάματα, αλλά καταπνάνεται με τό αύγο του.

—...Ο κύριος του είπε: «Πρέπει να πάω στο... Σαλόν σήμερα. Φεύγω άμέσως. Να τό πης στην κ. Λαμάς». Καθώς μου τό εί-

πε έμένα, ήταν περιττό νάρθ ή να τό πη και σε σένα.

—Όχι βέβαια... Δέν μου λές όμως, Ζάν Μαρί; Αυτός ό Άπονήρευτος;...

Την ίδια άνησυχία νοιώθει κι' ή κ. Λαμάς. Δέν προσθέτει όμως λέξη. Ο Ζάν-Μαρί την βλέπει κατασυγχυσμένη, τό χέρι της τρέμει ενώ πιάνει την καράφα. «Υπομονή! Αύριο θά είσαι τόσο εύχαριστήμένη και τόσο ήσυχη!» νοιώθει τρελλή έπιθυμία να της φωνάξη ό Ζάν-Μαρί.

—Ξέρεις, τί πρέπει να κάνης σήμερα, μαμά; ρωτά ό Ζάν-Μαρί. Να έπισκεφθης την γρηά δεσποινίδα Ραζόν.

Της υποβάλλει να έπισκεφθ ή την γρηά θεά της, μόνο και μόνο γιά να την άπομακρύν η απ' τό παλιό σπίτι της—γιατί θέλει να είναι άπολύτως σίγουρος πώς ή μαμά του δέν θά φανή σήμερα στον τόπο όπου θά παραφυλάη ό μπαμπάς του...

Τι παράξενο να βρίσκεται γιά πρώτη φορά, ολόμοναχος, σ' ένα σπίτι έγκαταλελειμμένο, σ' ένα σπίτι άδειανό! Ο Ζάν Μαρί άναγνωρίζει όμως τά τρία δωμάτια όπου έμειναν ύστερα απ' τον θάνατο του μπαμπά του. Τό μικρό σιδερένιο κρεββατάκι του, βαμμένο άσπρο, βρίσκεται κοντά στο μεγάλο κρεβάτι. Στην τραπέζα είναι στιβαγμένα όλα τά επιπλά πού τ' άνέβασαν απ' τό Ισόγειο όταν εγκαταστάθηκε εκεί ή άπαίσιος Μιόν. Τό σαλόνι δέν άλλαξε καθόλου. Να τό κομό, οι μικρές πολυθρόνες κοντά στο τζάκι, σε μιά γωνιά τό ντιβάνι όπου ό Ζάν-Μαρί έπαίξε όταν ήταν τεσσάρων πέντε χρονών...

Όλα είναι κατάκλειστα. Άραγε ή μαμά του δέν άνοίγει τά παντζούρια την μέρα πού συναντά εκεί ή εύγενικό κ. Ντωμπενά; Ήσως όχι... Δισταχτικός, ό Ζάν-Μαρί άποφασίζει να μην άγγίξη τά παντζούρια. Έχει γούστο να φοβάται; Κι' όμως, κλειδώσε πίσω του την πόρτα. Καί εαφνικά; μέσα στο σκοτεινό σαλόνι, άρχίζει να τρέμη... να τρέμη... Πόσον καιρό θά πρέπει, άραγε, να μένη εκεί; Άς είναι; πρόκειται γιά την εύτυχία της μαμάς... Κάθετα. Γιά να καθουχάση και να διασκεδάση, συλλογίζεται την Μιόν πού θά άφουγκράζεται γιά ν' άκούση βήματα στο άπάνω πάτωμα. Τι ώραία φάρσα πού θά της παίξη:

Άρχίζει να κάνη θόρυβο... και γιά δυο μέγιστα! Πηγαίνει, τραβά τις πολυθρόνες...

Κάτω, ή Μιόν θά σκέπτεται: «Ήρθαν».

Αυτό θά πη και στον κ. Λαμάς πού σίγουρα θά περάση πρώτα απ' τό Ισόγειο. Ο κ. Λαμάς, άφού άνοίξει την πόρτα με

τό κλειδί πού έχει, θά μπη, έξω-φρεών μέσα στο σαλόνι... και θά την πάθη! Θά βρή μόνο τό Ζάν-Μαρί πού θά το πη: «Φυσικά, εγώ είμαι, πού έρνομαι έδώ κ ά-θε Τρίτη γιά να παίξω». Κι' ή Μιόν άς λήη από εκεί και πέρα ότι άκούει βήματα στο άπάνω πάτωμα. Δέν θά την πιστεύη πιά ό κ. Λαμάς. Κι' ή μαμά του θά μπορεί να συναντάται όσο θέλει με τον Ξαβιέ.

Ξαπλώνεται, λαχανιασμένος — ύστερα από τούς πηγανοερχομούς του και τις μετατοπίσεις των επίπλων—στο ντιβάνι στην σκοτεινή γωνιά. Ο κ. Λαμάς δέν θά μπορεί να ξεχωρίση τί άκριβώς βρίσκεται στο ντιβάνι αν δέν άνοίξη πρώτα τά παντζούρια. Καί τότε... τί ώραία φάρσα!

Βήματα άκούγονται ν' άνεβαίνουν την σκάλα. Σταματούν. Ο κ. Λαμάς θ' άφουγκράζεται κι' εκείνος στο κατώφλι. Έμπρός!... Έμπρός!... Κουράγιο!

Απ' την σκοτεινή γωνιά του ντιβανιού, ό κ. Λαμάς, μπαίνοντας, άκούει έναν πνιγμένο ψιθυρό. «Δέν μάκουσαν καν να μπαίνο...» σκέπτεται γεμάτος θυμό, προτού άδειάση τό ρεβόλβερ του άπάνω στην σκιά πού κινείται και ψιθυρίζει...

Η κ. Λαμάς δέν βγήκε απ' τό σπίτι της. Αύριο θά έπισκεφθ ή την δεσποινίδα Ραζόν...

Τι φασαρία όμως είναι αυτή κάτω απ' τό παράθυρό της; Νομίζει πώς όνειρεύεται. Είναι ό άντρας της, πού τον τριγουρίζουν άλλοι άνθρωποι... Γυναίκες τον κατάριωνται, δείχνοντας τις γροθιές τους. Καί μπρός στο κατώφλι του σπιτιού της, ένα παλληκάρι κρατά στην άγκαλιά του κάτι τό άναίσθητο και τό ματωμένο, πού κουνιέται παράξενα τό χλωμό κρεμασμένο κεφάλι του. Καί γιά ένα δευτερόλεπτο, προτού ξεφωνίσ η ίδια και σωριαστή λιπόθυμη, ή μαμά θαρρεί πώς βλέπει τον ψηλό τοσπάνο πού έβλεπε να άπομακρύνεται τό αυτοκίνητο με τό σκοτωμένο άννάκι στην άγκαλιά του.

PENATA NTOΛΣΙ

ΠΑΗΡΩΜΕΝΟ

—Κόρη μου, είπε ή πεθερά στην νόφη της καθώς πηγαίναν στον δρόμο, αν εξακολουθής να κυττάζεις έτσι σ' όλους τούς καθρέφτες πού βρίσκουμε στον δρόμο, θά γίνης άσχημη, πολύ άσχημη...

—Είχαν, λοιπόν, στην εποχή σας, πολλούς καθρέφτες στους δρόμους μαμά;

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

Ο κ. Πειραχτήρης άναζητεί τό φέιδι πού χάθηκε απ' τό θηριοτροφείο, γιά να κερδίση την άμοιβή!...

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΡΕΚΛΑΜΕΣ

Τὸ αὐτοκίνητο εἶχε ἐκτοπίσει ἕνα διάστημα, τελείως τὸ ποδήλατο στὴν Ἀμερική. Ὅλοι εἶχαν τὴν κουροίσσα τους μὲ δόσεις καὶ χάρις στὴν φθηνότητα τῆς βενζίνης μεταβάλλονταν σὲ Γαργαντοῦες χιλιόμετρων. Τώρα δμως ἡ βενζίνη ἀρχίζει νὰ στοιχίζει ἀκριβὰ καὶ στὴν πατρίδα τοῦ δολλαρίου καὶ τοῦ «ὄλα μὲ

δόσεις» γι' αὐτὸ οἱ ἐργαστασιάρχαι ποδηλάτων πῆραν θάρρος καὶ ἄρχισαν νὰ διαφημίζουν καὶ πάλι ἐντονώτατα τὰ ποδήλατά τους. Ἐνὰ μάλιστα κατάστημα ποδηλάτων.. χάριν περισσοτέρας ἐμφάσεως, σκέφθηκε τὸ ἐξῆς πρωτότυπο: ἔντυσε μερικὲς ὥραιες κοπέλλες μὲ μπακιερά, τίς ἔβαλε... καὶ ἀπὸ ἕνα μεγάλο καπέλλο μὲ βέλο καὶ τίς ἐξαπέλυσε ἐπάνω σὲ ποδήλατα, στοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης! Ὅλοι πρόσεξαν τὴν ζωντανὴ αὐτὴ... καὶ ζουμερὴ ρεκλάμα—καὶ ποῖος μποροῦσε νὰ μὴν τὴν προσέξῃ!—καὶ μαζὶ μὲ τίς ὥαιες κυρίες πρόσεξαν καὶ τὰ ποδήλατα. Ἐτοί τὸ κατάστημα ἔκανε χρυσὲς δουλειές.

ΝΟΚ-ΑΟΥΤ... ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΦΗΚΑ!

Ἔχε τὰ χάλια τοῦ ὁ γάλλος πυγμάχος Ντεσπώ ὅταν ἐπέστρεψε ἀπὸ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες, στὸ Παρίσι. Εἶχε τὸ ἀριστερό-χέρι του δεμένο, πράγμα πού ἔδινε τὴν ἐντύπωση ὅτι τὸ εἶχε ἐξαρθρώσει ἢ σπάσει στὸν τελευταῖο ἀγῶνα τοῦ. Ὁ ἴδιος δμως ἔσπευσε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν πλάνη τοὺς φίλους τοῦ καὶ νὰ τοὺς δώσῃ τὴν πῖο ἀπρόοπτη ἐξήγηση: «Μὲ τσίμπησε, ἀπλούστατα, μιά σφήκα!» εἶπε. Ὅπου λοιπὸν ἀποδεικνύεται ὅτι μιά σφήκα μπορεῖ νὰ βγάλῃ εὐκολώτερα «νὸκ-άουτ» ἕνα πυγμάχο, ἀπὸ ἕνα ὁποιοδήποτε σοβαρὸ ἀντίπαλο!

ΤΑ ΣΠΟΡ ΠΡΙΝ 100 ΧΡΟΝΙΑ

Τίποτε δὲν εἶναι καὶ τόσο νέο στὸν κόσμο σήμερα. Οὐτε καὶ αὐτὰ τὰ σπορ, πού τὰ θεωροῦν πολλοὶ ἐφεύρεση τῶν νεωτέρων χρόνων. Ἐδῶ καὶ 110 χρόνια, στὰ 1826, ὑπῆρχε στὸ Παρίσι ἕνα σχολεῖο τοῦ σπορ πού τὸ ἔλεγαν Πολεμικό καὶ Στρατιωτικὸ Γυμνάσιο τῆς Γκρενέλ. Ἐδιδάσκοντο σ' αὐτὸ οἱ σπόρσμαν τῆς ἐποχῆς, πῶς νὰ τρέχουν σὲ 12.000 πόδια, (4.000 μέτρα)... φορτωμένοι μὲ ὄπλα, ἂν ἦσαν στρατιῶτες, ἢ μὲ διάφορα μπαγκάζια, ἂν ἦσαν πολῖτες. Ἐδιδάσκετο ἐπίσης... καὶ ὁ Μαραθῶνας, πού ἦταν τότε δρόμος 40 χλμ. μετ' ἐμποδίων. Οἱ

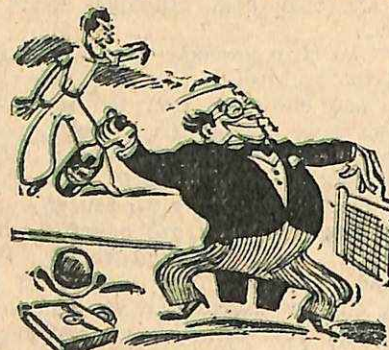
καλλίτεροι ρέκοντμαν τῆς ἐποχῆς ἦσαν ἐκεῖνοι πού δύναν τὴν ἀπόστασιν σὲ 2 ὥρες καὶ 45 λεπτά. Τὰ ἐμπόδια ἦσαν ἀναρριχήσεις σὲ δέντρα, ὑπερπήδηση μανδρουτοίχων, ἀνεβοκατεβάσματα σὲ λάκκους καὶ χαράδρες κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο ΠΕΡΡΥ Η Ο ΓΙΑΤΡΟΣ;

Ξέρετε ὅτι, ἂν ἡ Ἀγγλία, διετήρησε τὸ Κύπελλο Ντάβις στὸ τένις, τὸ χρυσότοῦσε σ' ἕνα ἀμερικανὸ γιατρό; Ἡ ἱστορία εἶναι πολὺ περίεργη καὶ ἀξίζει νὰ σὰς τὴν διηγηθούμε.

Ὁ καλλίτερος τεννίστας τοῦ κόσμου, εἶναι, ἀσφαλῶς, σήμερὰ ὁ ἄγγλος Πέρρυ. Στὸν ἀγῶνα γιὰ τὸ κύπελλο Ντάβις, ἐπρόκειτο νὰ συναγωνισθῇ, τελικῶς, ἡ Ἀγγλία μὲ τὴν Αὐστραλία. Ξαφνικά, ὁ μωρὸς, ὁ Πέρρυ, πού θάπαιρνε μέρος στὸν ἀγῶνα καὶ πού ἀποτελοῦσε μεγάλη ἐγύγηση γιὰ τὴν νίκη τῶν ἄγγλων, παίρνει ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν Ἀμερική ὅπου βρισκόταν ἡ σύζυγός του, στὸ ὁποῖο τοῦ ἀνῆγγελλαν ὅτι ἡ Κά Πέρρυ ἦταν πολὺ ἀρρωστή. Ὁ Πέρρυ—πρότυπον καλοῦ συζύγου—ἀποφασίζει τότε ν' ἀφήσῃ κα-

τὰ μέρος τοὺς ἀγῶνες καὶ τὰ κύπελλα καὶ νὰ τρέξῃ κοντὰ στὴν γυναῖκα του. Οἱ φίλοι τοῦ προσπαθοῦν νὰ τὸν ἀναγκάσουν καὶ πρὸ τῆς ἐπιμονῆς του νὰ φύγῃ, τηλεγραφοῦν σ' ἕνα διάσημο γιατρὸ τῆς Ἀμερικῆς νὰ ἐπισκεφθῇ ἀμέσως τὴν Κά Πέρρυ δι' ἐξόδων τοὺς καὶ ν' ἀναλάβῃ τὴν θεραπεία της. Σὲ λίγο κατέφθανε ἕνα ἐπεῖγον τηλεγράφημα τοῦ ἀμερικανοῦ δόκτορος ὁ ὁποῖος ἀνῆγγελλε ὅτι ἔσπευσε ἀεροπορικῶς στὴν ἀρρωστή, τὴν ἐξέτασε καὶ ἐγνώσθη γιὰ τὴν θεραπεία της. Ὁ Πέρρυ, ὅστερ' ἀπὸ τὸ καθήκον αὐτὸ τηλεγράφημα ἔμενε, ἔπαιξε καὶ νίκησε.

Σὲ ποιὸν τώρα, ὠφελετο ἡ νίκη τῆς ἀγγλικῆς ομάδος; Στὸν Πέρρυ ἢ στὸν ἀμερικανὸ γιατρό; Καλεῖσθε ν' ἀπαντήσετε.

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Ἐνας σπουδαῖος παράγων ἐπιτυχίας γιὰ τὸν ποδηλατιστὴ, ὅταν παίρνει μέρος σὲ ἀγῶνες πού γίνονται σὲ ποδηλατοδρόμους, εἶναι καὶ ἡ ταχύτης τῆς ἐκκινήσεως. Ὅσο πῖο γρήγορα ξεκινᾷ ὁ ποδηλατιστὴς, τόσο πῖο πολλὰς πιθανότη-

τες νάρθῃ πρῶτος ἔχει. Ἐτοί, γιὰ νὰ διευκολυνθῇ τὸ ξεκίνημα, ἐπενοήθη ἕνα νέο ἀθλητικὸ ἐπάγγελμα: τοῦ... προωθη-τοῦ, ἃς ποῦμε τοῦ διαγωνιζομένου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἔχει δουλειὰ του νὰ κρατᾷ τὸν ποδηλάτη ἐπάνω στὸ ποδήλατό του σὲ στάση ἐκκινήσεως, καὶ ὅταν δοθῇ τὸ σῆμα, νὰ τοῦ δῇ μιὰ γενναία σπρωξιὰ πρὸς τὴν πῖστα, γιὰ νὰ πάρῃ ὁ ἀγωνιζόμενος δρόμο. Ὅσο πῖο γενναία εἶναι ἡ σπρωξιὰ τόσο πῖο ὀρμητικὸ εἶναι τὸ ξεκίνημα. Καὶ φυσικὰ τόσο πῖο μπρὸς βρίσκεται ὁ ποδηλάτης.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς αὐτοῦ τοῦ λανσαρίσματος εἶναι στὸ Παρίσι καὶ ὁ ἄλλοτε πρωταθλητὴς τῆς σφυροβολίας, Φρίτς. Ἀλλοτε ὁ Φρίτς λανσαρε, δηλ. ἔρριχνε μπρὸς τὴν σφύρα, τώρα, λανσάρει ποδηλατιστάς. Καὶ δὲν εἶναι γι' αὐτὸ ὀλιγώτερο εὐχαριστήμενος!

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

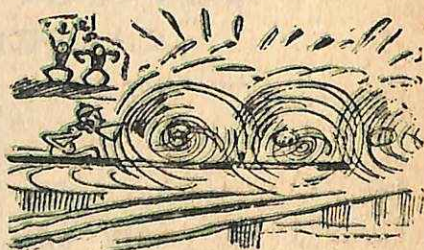
Τὸ Παρίσι εἶναι ἡ πόλις πού ἔχει τοὺς περισσότερους ράφτες, ζαχαροπλάστες, μοδίστρες, κουρεῖς, δικηγόρους, γιατροὺς, διανοομένους καὶ... ἐρωτευμένους!...

Τὸ Λονδίνο ἔχει τοὺς περισσότερους ἀμαξάδες, μηχανικούς, τυπογράφους, καὶ μαγείρους. Οἱ Βρυξέλλες ἔχουν τὰ περισσότερα παιδιὰ πού καπνίζουν. Τὸ Ἀμστερνταμ ἔχει τοὺς περισσότερους συλλέκτες γραμματισμῶν καὶ τοκογλόφους. Ἡ Νεάπολις τοὺς περισσότερους ἀχθοφόρους. Τὸ Μόναχον τοὺς περισσότερους ζυθοπότες. Ἡ Φλωρεντία τίς περισσότερες ἀνθοπώλιδες. Ἡ Λισαβὼν τοὺς περισσότερους θυρωροὺς καὶ ἡ Ἑλλάς τοὺς περισσότερους... καφενοβίους!... (Ἄν μποροῦσε νὰ ἔχῃ καὶ τίποτε ἄλλο...)

ΑΚΟΜΗ ΤΑΧΥΤΕΡΑ... ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Οἱ Ἰάπωνες πού ἔχουν πάρει καὶ ἐνστερνισθῇ κάθε εὐρωπαϊκὴ πρόδο, δὲν παρέλειψαν νὰ μᾶς ἀντιγράψουν καὶ στὸ κλασσικὸ πιά «πλινθίτι»... ἀκόμη πῖο γρήγορα! Κοντοὶ δὲ καὶ μὲ μικρὰ μέλη ὅπως εἶναι, εἶναι φυσικὸ νὰ ναι γρήγοροι στὶς κινήσεις τῶν. Ἐτοί, ἡ πρωταθλήτρια κωπηλατιστικῆς ὁμάς τοῦ Τόκιο κατάρθωσε ἀντὶ τῶν κανονικῶν

32-36 κωπηλασιῶν τὸ λεπτό πού κάνουν οἱ ἄλλοι κωπηλάται, καὶ κινᾷ αὐτὴ 52! Ἀσφαλῶς δὲν θὰ βρεθῇ κανένας εὐρωπαϊκὸς ἢ ἀμερικανὸς νὰ τοὺς σπάσῃ τὸ ρεκόρ αὐτό!

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΝΟΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πύργου Βαλχάουζ

ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ ΟΠΕΝΧΑΙΜ

Ὁ σὲρ Τιμόθεος χαμογέλασε. —Ἀγαπητὴ λαίδη Κυνθία, εἶπε, δὲν πιστεύω νὰ ξεπέσω στὴν ἐκτίμησή σας...

—Μμ... δὲν ξέρω ἀκόμα κι' ἐγώ. Πάντα σὰς θεωροῦσα ὡς ἕναν ἐρασιτέχνη ἐγκληματία, πού ἀγαπᾷ τὰ ἀπαίσια πράγματα καὶ τοὺς σκοτεινοὺς δρόμους. Μοῦ φαινόσασταν ὡς ἕνα γλυκὸ ἀντίδοτο ἐναντίον τῆς μονότονης ψευδοθρησκείας πού ἐπικρατεῖ. Καὶ τώρα, δὲν εἶμαι ἀκόμα δέβια ἂν δὲν κλονίσαιτε τὴν πίστη πού εἶχα σὲ σὰς.

—Πῶς αὐτό; —Ἀπόψε μοῦ φανήκατε ὡς νὰ ἀναλάβατε μιὰ ὑπόθεση πολὺ φιλανθρωπικῆς καὶ ἀθλητικῆς φύσεως. Φανταζομουν πῶς ἐπισκεπτόσασταν ἕνα ἄντρον τοῦ ἐγκλήματος πῶς συγχωριζόσασταν μὲ ἀπαίσιους ἐγκληματίας πού δὲν ἐμφανίζονται ποτὲ στὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἐτρεμα ὅταν πῆρα τὸ παλτό καὶ τὸ κασκέτο τοῦ σωφῆρ γιὰ νὰ σὰς παρακολουθίσω χωρὶς νὰ γίνω ἀντιληπτή.

Ὁ σὲρ Τιμόθεος χαμογέλασε.

—Ἡ ἱστορία τῆς περιπέτειάς σου παρακολούθησατε πρὸ ὀλίγου εἶναι τόσο ἀπλὴ, εἶπε. Πιστεύω, πραγματικά, πῶς εἶμαι κι' ἐγώ ἕνας κακοποιός... ὅσο ποθεῖ ἡ ψυχὴ σας! Ἐγὼ φίλους σὲ κάθε κόσμῳ καί... ὁ πόνοσμο καί, καθὼς ξέρετε, μοῦ ἀρέσει νὰ ἐξερευνῶ τοὺς διαφόρους αὐτοὺς κόσμους. Εἶχα ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸν Μπίλλ τὸν Φασαρία πού τρομοκρατεῖ ὅλη τὴν συνοικία ὅπου μένει. Ἴσως σ' αὐτὸ πού ἔκανα νὰ ὑπάρχει κάποιο ἴχνος ἀποδόσεως δικαιοσύνης. Γνωρίζετε φυσικὰ ὅτι εἶμαι ἕνας μεγάλος θιασώτης τῆς πυγμαχίας. Πῆσα μαζί μου ἕναν καθηγητὴ τοῦ γυμναστηρίου πού ἤξερα πῶς ἦταν σὲ θέση νὰ δώσῃ ἕνα καλὸ μάθημα σ' αὐτὸ τὸ ἔτος.

—Καὶ τί μάθημα! εἶπε μὲ θαυμασμὸ ἡ λαίδη Κυνθία.

—Πάντως, γιὰ νὰ ἐξελισθῇ ἀπέναντί σας, συνέχισε ὁ σὲρ Τιμόθεος, σὰς λέω πῶς δὲν τὸ ἔκανα αὐτὸ γιὰ τὸ καλὸ τῆς συνεισφοράς οὐτε γιὰ ν' ἀπονείμω δικαιοσύνη. Ἀπλῶς καὶ μόνο γιὰ νὰ δώσω στὸν ἑαυτὸ μου ἕνα ἐξαιρετικὸ θέαμα.

Ἐκείνη χαμογέλασε μὲ νοήλεια.

—Αὐτὸ ἀποκαλύπτει ἀρκετὰ καλὰ τὸν χαρακτήρα σου. Πάντως, εἶμαι ἀπογοητευμένη. Φοβοῦμαι ὅτι δὲν εἶσθε τόσο κακοποιοὺς ὅσο ἀφήγετε νὰ πιστεῖν ὁ κόσμος.

Ὁ σὲρ Τιμόθεος τὴν κῆρυξε κατὰματα, σοβαρά:

—Ἀλλοτε, εἶπε, μιὰ γυναῖκα ἔγινε ἀφορμὴ νὰ διαπραχθῇ φόνος.

—Ξέρω, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ λαίδη Κυνθία, ἡ μητέρα τῆς Μάργκαρετ.

Ἐκεῖνος τινάχτηκε.

—Πῶς τὸ ξέρετε αὐτό;

—Κάποιος θεὸς μου βοήσωναν στὸ Ρίο τὴν χροιά πού συνέβη αὐτὸ τοῦ ἐξήγησε. Μᾶς διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία πρὸ πολλῶν ἐτῶν—πῶς πάντα ἀπ' τὴν Εὐρώπη καὶ ἄλλοι

καλύψετε πῶς ἡ μητέρα τῆς Μάργκαρετ εἶχε ἐρωτικές σχέσεις μὲ τὸν συνεταῖρό σας. Καὶ πῶς σκοτώσατε τὸ συνεταῖρό σας.

Ἡ λαίδη Κυνθία εἶχε ξαναοίξει μιὰ παλιὰ πληγὴ τοῦ σὲρ Τιμόθεου.

—Ναί, τὸν σκότωσα, εἶπε μὲ τραχύτητα. Εἶμαι ἀπὸ ἐκείνους πού ξέρουν νὰ ἐπιβάλουν μέσα τους τὴν δικαιοσύνη. Αὐτὸ τὸ αἶμα μὲ εἶχε προσβάλει. Τὸν διέταξα νὰ ἀμυνθῇ ὅπως ἔκρινε καλλίτερα. Ἐνας ἀπ' τοὺς δύο μᾶς θάπρεπε νὰ πεθάνῃ. Τὸν σκότωσα.

—Κι' ἡ μητέρα τῆς Μάργκαρετ πέθανε ἀπὸ λύπη.

—Πέθανε ὅστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ.

Τὰ ἀστέρια ἐσβυναν. Ἡ κίνηση τῶν ἀποικνητῶν ὁλοένα καὶ λιγδοτενε. Τὸ ἀράχνη εἶχε μετατραπῇ σὲ παγετὸ ἔννεμο. Ἡ λαίδη Κυνθία ἐπέστρεψε στὸ σαλόνι μαζί μὲ τὸν σὲρ Τιμόθεο.

—Πρέπει νὰ φύγω, τῆς εἶπε ἀπότομα.

—Πρέπει νὰ φύγετε, τοῦ ἐπανέλαβε ὡς ἡχώ, κυττάζοντάς τον. Ὁρβονούρ! Ἦσαν κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Ξαφνικὰ ἐκείνη ἔγειρε στὴν ἀγκυλιά σου καὶ τὰ χεῖλιά τους ἐνώθησαν... Ἀμέσως, ἐκεῖνος ἀποτραβήχτηκε. Εἶχε ἐπανακτήσει τὴν ψυχραιμία του καὶ φαινόταν θυμωμένος:

—Λαίδη Κυνθία, εἶπε ψυχρά, σὰς παρακαλῶ ταπεινὰ νὰ μὲ συγχωρέσετε. Ἡ δόξα σας ὡς κακοποιῶν δὲν ἀκολουθεῖ συνήθως αὐτὸν τὸν δρόμο.

Ἐκείνη χαμογέλασε κι' ἀποκριθῆκε ἀπλοῦστατα:

—Μ' ἀγαπᾶτε, δὲν εἶναι ἔτσι; Ναί τὸ ξέρω πῶς μ' ἀγαπᾶτε. Δὲν ξέρετε νὰ λέτε ψέμματα ἢ νὰ ὑποκρίνεσθε.

—Ναί, σὰς ἀγαπῶ, ἀμολόγησε ἐκεῖνος. Σὰς ἀγαπῶ μὲ τὸ πῖο παράλογο πάθος πού μπορεῖ ποτὲ νὰ νοιώσῃ ἄνθρωπος. Σκεφθῆτε δμως πῶς ὅστερα ἀπὸ τρεῖς βδομάδες κλείνω τὰ πενήντα.

Ἐκείνη γέλασε.

—Κι' ἐγὼ τὰ τριάντα. Καὶ μπαίνω σὲ μιὰ φοβερὴ περίοδο γιὰ μιὰ γεροντοκόρη.

—Γεροντοκόρη! εἰρωνεύτηκε ὁ σὲρ Τιμόθεος. Κάθε τόσο τὸ κοσμικὸ δελτίο ἀναφέρει καὶ μιὰ πρόταση γάμου πού ἀπὸ κρούσε ἡ ὥραία Λαίδη Κυνθία. Πῶς συμβαίνει αὐτό;

—Μὴν μὲ εἰρωνεύεσθε, τὸν ἐπέταξε. Πάντως, δὲν μοῦ ἔκαναν ὡς τώρα πρόταση γάμου ἀπὸ ἐκεῖ πού θὰ ἤθελα ἐγώ.

—Σ' ἕνα λεπτό, θὰ σὰς γίνῃ ἀδύνη μιὰ

που δεν την θέλετε έσεις.

«Η λαίδη Κυνθία χαμογέλασε.

—Σωπάστε! Πώς θέλετε να διατηρήσω την ρομαντική ιδέα του πρίγκιπος του κόσμου του έγκληματος που έχω σχηματίσει για σας αν με ζητήσετε; Δεν είναι ο ρόλος σας. Τώρα, άναψτε ένα σιγαρέττο, φιλήστε το χέρι μου και φύγετε ήσυχα-ήσυχα... για να πάτε σε κανένο άλλο άντρον του έγκληματος...

—Μ' άλλα λόγια, δεν πρέπει να κάνω την πρότασή μου άποψε;

—Σωπάστε γιατί να ο αδελφός μου που άνεβαίνει να πιη κάτι. Τόν είδα να κατεβαίνει άπ' το αυτοκίνητο.

Υποσχέθηκε και της φίλησε το χέρι.

—Φοβούμαι, της ψιθύρισε, μήπως γίνω άφορητή να νιώσετε καμιά μέρα μια μεγάλη άπογοήτευση.

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΗ

Την επομένη, στο «Σέρνιταν Κλέμπ», λίγο πριν άπ' το γεύμα, όλοι συζητούσαν ζωντά. «Η προσεχής έσπερις του σέρ Τιμόθεου Μπράστ κινούσε την περιέργεια όλων. Ένα μέλος της λέσχης ο Φίλιπ Μπέπνερ, που ήταν πολλά χρόνια διευθυντής άθλητικού περιολικού, έδειχνε σ' έναν όμιλο, που τον κούταζε με ζήλεια, μια πρόβληση.

—Έσεις που λαμβάνετε προσλήψεις σ' αυτές τις συγκεντρώσεις είστε άπ' τους πιο έμπειρους ανθρώπους του κόσμου, είπε κάποιος. Το μισό Λονδίνο περνάει άπό επιθυμία να μάθι τί γίνεται εκεί κάτω κι' όμως, όταν έχω κανέναν στην τύχη να συναντήσω έναν καλεσμένο, δεν μπορεί να του άποσάση λέξη. Αυτή την φορά όμως δεν θα μάς ξεφύγετε, Μπέπνερ. Θα σας υποβάλουμε σε ιερά εξέταση το πρωί της Παρασκευής.

—Λέντσαμ, ρώτησε ένας άλλος την στιγμή που πλησίαζε ο δικηγόρος, θα πάτε στο σέρ Τιμόθεου Μπράστ, αύριο βράδυ;

—Άσφαλώς, άποκρίθηκε ο Φράνσις δείχνοντας την πρόβλησή του.

—Έχετε πάει κι' άλλοτε;

—Ποτέ.

—Ξέρετε μήπως τί είδους θεάματα θα δήτε;

—Δεν έχω ιδέα και φαντάζομαι πως όλοι οι καλεσμένοι βρίσκονται στην ίδια θέση με μένα. Είναι το χαρακτηριστικό αυτών των έσπεριδών.

—Λένε πως οι έσπεριδες αυτές κρύβουν κάτω το παράνομο και το τραγικό.

—Δεν πιστεύω, είπε ήρεμα ο Φράνσις να είναι τέτοιου είδους άνθρωπος ο σέρ Τιμόθεος.

—Τί είδους άνθρωπος είναι λοιπόν; Λένε πως στο χρηματικό ζήτημα δεν υποχωρεί προ ούδενος μολονότι κολυμπά στο χρυσάφι. Το πρόσωπό του έχει την πιο διαβολική έκφραση που έχω ποτέ δει στην ζωή μου. Όλο φαίνεται κάποιον να ποδοπατά. Κι' όμως, λένε πως δώρησε τουλάχιστον 50.000 λίρες στην Έταιρία Προς Προστασίαν τών Ζώων και πως δλόληρο το πάγκο γύρω άπ' το κτήμα του είναι γεμάτο με ζώα άνάηρα ή άρρωστα, που δόρνε στον δρόμο, τα άγύρασε και τα περιθάλλει.

—Θα είναι ενδιαφέρονσα προσωπικότητας, παρατήρησε ένας συγγραφέας που άνακατέθηκε στην συνομιλία τους. Θα ξέρετε, φυσικά, πως έκανε ξη μήνες στην φυλακή;

—Για ποιά λόγο; ρώτησε κάποιος.

—Για φόνο. Είχε σκοτώσει τόν συνεταίρο του προ πολλών ετών. Κανείς δεν ξέρει την πραγματική αίτια.

—Δεν θα συνηγορήσω υπέρ του σέρ Τιμόθεου, επενέβη ο Φράνσις, πίνοντας το κόκτεϊλ του. Πραγματικά, εκείνος κι' εγώ δεν έχουμε καθόλου τις ίδιες ιδέες. Στην ελπίδα όμως αυτή περίπτωση, είναι έν άνο-

ΤΟ «ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΒΑΛΧΑΟΥΖ»,

λύτω τάξει γιατί ο συνεταίρος του τόν είχε προσβάλει και μονομάχησαν.

—Πάντως, δεν θα ήθελα να είχα έχθρό τόν σέρ Τιμόθεο, είπε ο Φίλιπ Μπέπνερ.

Τό γεύμα ήταν έτοιμο. Ο Φράνσις άπαιρέτησε τα μέλη της λέσχης και πήγε στο Ρίτς με ταξί. Καθώς άναζητούσε την Μάργκαρετ μέσα στο χόλλι δρέθηκε άντιμέτωπος με την λαίδη Κυνθία. Φορούσε μια ύπεροχη τουαλέττα κι' όλα τα μάτια ήσαν γυρισμένα προς το μέρος της.

—Θάλεγε κανείς, λαίδη Κυνθία, είπε ο Φράνσις, πως άνακαλύψατε το έλιξήριον της καλλονής;

—Ίσως, του άποκρίθηκε γελώντας. Ζητάτε την Μάργκαρετ. Είναι κάπου εκεί. Φλυαρούσαμε ξαφνικά όμως με άπτήγαν κάτι φίλοι μου. Πάμε να την δρούμε.

Διέσχισαν το χόλλι. Η Μάργκαρετ πήγε να τούς προηπαντήση. Δίνοντας το χέρι στον Φράνσις, άκτινοβολούσε άπό εύτυχία με τό φωτεινό χαμόγελό της.

—Κάλεσα την Κυνθία να γευματίση μαζί μας, είπε. Ήρθε στο σπίτι μου το πρωί. Κάτι άσφαλώς θα της έχω συμβή—μολονότι μου είπε μόνο πως δέπνυνσε και χόρεψε στο Κλάριτζ με τους πιο άνούσιους ανθρώπους.

Μια ψηλή σιλουέττα φάνηκε στο βάθος του διαδρόμου. Η λαίδη Κυνθία έκανε μια κίνηση προς τα κι' ο Φράνσις που την πρόσεξε τυχαία, στάθηκε κατάπληκτος άπ' τη έκφραση του προσώπου της.

—Ο πατέρας σας, Μάργκαρετ, είπε.

Σε λίγο, ο σέρ Τιμόθεος πλησίαζε.

—Μείνετε να γευματίσουμε μαζί, πρότεινε ή λαίδη Κυνθία.

—Θα ήμουν πολύ εύτυχης αν δεχόσασταν, πρόσθεσε ο Φράνσις. Θα πώ στο γραφόνι να προσθέσει ένα σερίβισιο στο τραπέζι.

Άπομακρύνθηκε διαστικά. Καθώς επέστρεφε, ένας γκρομ του άγγιξε το χέρι.

—Τί συμβαίνει; ρώησε ο Φράνσις.

—Σας ζητούν στο τηλέφωνο κύριε, είπε ο γκρομ.

—Έμένα; φώναξε ο Φράνσις. Θα έγινε κάποιο λάθος. Κανείς δεν ξέρει ότι βρίσκομαι εδώ.

—Εσάς ζητούν, κ. Λέντσαμ. Άν έχετε την καλωσύνη να με άκολουθήσετε, κύριε.

Ο Φράνσις διέσχισε τόν προθάλαμο κι' έφθασε στους τηλεφωνικούς θαλάμους. Μπήκε στον ένα ο γκρομ τόν άκούσθησε και ξανάκλεισε την πόρτα πίσω του:

—Με συγχωρείτε, κύριε, που πήρα αυτό το θάρος, όμολόγησε. Κανείς δεν σας ζητεί. Μόνο που ήθελα να σας μιλήσω.

Ο Φράνσις τόν κούταζε έκπληκτος. Είχε την εντύπωση ότι είχε κάπου είχε ξαναδύ το πρόσωπό του.

—Ποιάς είστε και τί ζητάτε άπό μένα;

—Ημουν καίριο-νι' ότέλ στου Χίλνιτς, κύριε, και σας σέβρισα την βραδυά που δειπνήσατε εκεί τότε που πέθανε ο Χίλνιτς. Έχω να σας κάνω μιάν άποκάλυψη γι' αυτή την βραδυά, κύριε. Είναι πολύ σοβαρή υπόθεση και πρέπει να κανονισθή άμέσως. Μπορώ νάρθω να σας δω στο γραφείο σας, κύριε;

Για μία στιγμή, ο Φράνσις μελέτησε τόν άνθρωπο με προσοχή. Φαινόταν πολύ ταλαιμένος και ή ύγεια του κακά πολύ κλονι-

σμένη.

—Θα βρίσκομαι στο γραφείο μου στις 3½, στο 13B του Κλέρτζες στρίτ, είπε ο Φράνσις.

—Έκείνη την στιγμή μπορώ να είμαι έλεύθερος για μισή ώρα, είπε ο άνθρωπος. Θάρθω. Με συγχωρείτε που σας ενόχλησα, κύριε.

Ο Φράνσις επέστρεψε άργά προς τους τρεις καλεσμένους του. Διασχίζοντας τόν προθάλαμο, ένοιωσε την φρίκη να δρθάνε-ται μπροστά του σάν φάντασμα. Ξαναθυμόταν την φοβερή έκείνη βραδυά. Τα κοροϊδευτικά λόγια του Χίλνιτς πήμαιναν στο αυτιά του: «Ο θάνατός μου είναι το μόνο πράγμα στόν κόσμο που μπορεί να κάνει εύτυχισμένη την γυναίκα μου». Ξανάειδε τό Κακουρηγιοδικείο και την πένθιμη τραγωδία του—μόνο που στο έδωλο του κατηγορούμενου στην θέση του Χίλνιτς, ήταν άλλο πρόσωπο, μια γυναίκα...

ΤΑ ΝΥΚΤΕΡΙΝΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Κατά την διάρκεια του γεύματος συνέβησαν διάφορα περιστατικά που ο Φράνσις δεν θα τα ξεχνοόσε ποτέ. Έν πρώτοις, ο σέρ Τιμόθεος ήαν όλοσδιόλου άμλητος. Φαινόταν σάν να είχε χάση την εύθυμία και την ειρωνική του διάθεση. Ήταν καθισμένος στο φώς, άντίκρυ στα μεγάλα παρθύρια, κι' ο Φράνσις παρακολούθωντας την συνοφρυνμένη φυσιογνωμία του άναρωτήθηκε πολλές φορές αν δεν συνέβαινε κάτι το έκαιρετικό. Ίσως να τόν βασάνιζε ή προαίσθηση ενός προσεχούς και σοβαρού γεγονότος και τόν έκανε έτσι άκεφο. Κάτι το διασκεδαστικό σ' αυτό το γεύμα, ήταν ότι ένα σωρό άτομα σταματούσαν για να σφίξουν το χέρι του σέρ Τιμόθεου με την ελπίδα να επιτύχουν καμιά πρόσκληση. Σε όλες αυτές, τις άπόπειρες, ο σέρ Τιμόθεος άποκρίθηκε με την μεγαλειότητα ψυχρότητα πως θα συμβουλευόταν τόν γραμματέα του και θα κούταζε έν περίσσειαν προσλήψεις.

Η λαίδη Κυνθία γελούσε με την άπογοήτευσή τους.

Ο Λόρδος Μήντουσον, φίλος και άπ' τους σπανίους φίλους του σέρ Τιμόθεου, πλησίασε στο τραπέζι τους. Χαϊρέτησε τις δυο γυναίκες καθώς και τόν Φράνσις, κι' έσκυψε κοντά στον σέρ Τιμόθεο.

—Ε, λοιπόν; ρώτησε.

Ο σέρ Τιμόθεος κούνησε το κεφάλι του.

—Όλα έχουν έτοιμασθή για σας, είπε. Καλά θα κάνετε να φέρετε μαζί σας το καρ-

νέ των τσέκ σας.

—Λαμπρά! Καθώς δεν άκουσα να γίνεται κανέναν λόγος, άρχισα να άναρωτιέμαι αν ήταν έτοιμη ή τελευταία άτραξιόν σας.

—Όλα είναι έν τάξει, δεβαίωσε ο σέρ Τιμόθεος.

—Πάλι μυστήρια; φώναξε ή Μάργκαρετ ένψ ο Λόρδος Μήντουσον άπομακρυνόταν μ' ένα χαμόγελο ικανοποιημένος.

Ο σέρ Τιμόθεος σήρωσε τούς ώμους.

—Ένα μυστήριο μονάχα, άπλώς ένα στοιχείο μεταξύν του Λόρδου Μήντουσον και ένψ ο Λόρδος Μήντουσον και έμοι.

Η λαίδη Τόξιντον, μια φλόαρη, σταμάτησε για να σφίξει το χέρι της λαίδης Κυνθίας.

—Ε, λοιπόν, αγαπητή μου, τί γινήματα άπό χθες βράδυ; την ρώτησε. Ο Κλώντ μάς είπε ότι εκεί που χορεύατε μαζί του, ξαφνικά τόν παραιτήσατε σύξυλο και δεν ξαναφανήκατε. Περίμενα να διαβάσω την άπαγογή σας στις πρωινές εφημερίδες.

—Αυτό άκριβώς συνέβη, είπε ή Κυνθία. Τό μόνο δυσάρεστο είναι ότι ο καθάλιερός μου με δαρέθηκε προτού τελειώση ή έσπεριδα και με ξανάφερε στο Γκρόσβενορ σκουαίαρ, σάων και άβλαβή. Έτοιμαζόμουν να

σας γράψω ένα μπιλλετάκι το άπόγευμα. Έτσι μου ήρθε ξαφνικά να φύγω και σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε!

—Άσφαλώς, άποκρίθηκε ή λαίδη Τόξιντον κάπως ψυχρά. Πάντως, έχετε τό δικαίωμα να κάνετε ό,τι θέλετε. Μερικοί άπ' τους νέους στους οποίους ύποσχεθήκατε ένα χορό άπογοητεύθηκαν. Άς είναι όμως, δεν πιστεύω να έχω αυτό καμιά σημασία...

—Όύτε την παραμικρή, παραδέχτηκε ή λαίδη Κυνθία με γλάνια. Πιστεύω πως μερικές άπογοητεύσεις είναι έπωφελείς για τούς περισσότερους νέους της εποχής.

—Τί κάνετε χθες βράδυ, Κυνθία; ρώτησε ή Μάργκαρετ, όταν ή λαίδη Τόξιντον άπομακρύνθηκε.

—Έφυγα μαζί με τόν πατέρα σας, όμολόγησε ή λαίδη Κυνθία χαμογελώντας στον σέρ Τιμόθεο. Πήγαμε να κάνουμε ένα μικρό περίπατο με αυτοκίνητο μαζί και διασκέδασα πολύ.

—Πού πήγατε; έπέμενε ή Μάργκαρετ.

—Κάναμε μιάν επίσκεψη για φιλανθρωπικό σκοπό, είπε ο σέρ Τιμόθεος.

—Η εξέγηση είναι πολύ μυστηριώδης, παρατήρησε ο Φράνσις. Θα μάθουμε άραγε;

—Φοβούμαι, είπε ο σέρ Τιμόθεος, πως πολύ λίγος κόσμος έγκρίνει τις λήξεις μου. Γι' αυτό κάτι μικροπεισόδια σάν το χερσινόβαδυνό είναι καλλίτερα να τηρούνται μυστικά.

—Αν έπιμένετε όμως, έχω πολλούς φίλους μεταξύν των πυγμάχων κι' έμαθα τυχαία πως στο Ήστ Έντ, ένα άτομο τρομοκρατούσε δλόκληρη συνοικία. Χθες βράδυ, πήρα μαζί μου στο Ήστ Έντ τόν Πέτερ Φίλντς τώως πρωταθλητή μέσον βαρών κι' ο Πέτερ Φίλντς...πάει ένα χεράκι με τό «φρόνητρο».

—Έγινε συμπλοκή; φώναξε ή Μάργκαρετ, άνατριχίλα ζο-ντας.

—Κανονικό άγών πυγμαχίας... Ο Φίλντς τιμάρησε τόν τρομοκράτη όπως τό άξίζει.

—Και παρακολούθησα τόν άγώνα, Κυνθία;

—Είχα αφήσει την λαίδη Κυνθία στο αυτοκίνητο, εξέγησε ο σέρ Τιμόθεος. Πολύ κακά έκανε να δωροδοκήση τόν σωφέρ μου που της έδωσε τό παλτό του και τό κασκέτο του κι' έτσι έκείνη μπόρεσε να με παρακολουθήση κρυφά.

—Όστε σ' αλήθεια, παρακολούθησα τόν άγώνα;

—Όχι, απάντησε ή Κυνθία. Παρακολούθησα τόν άγώνα από τόν αυτοκίνητό μου, αλλά με ρωτούσατε γιατίρ μου, αν δεν την έστερνα από πίσω μου;»

ρώτησε ο Φράνσις.

—Ναι, είπε ή λαίδη Κυνθία. Παρακολούθησα τόν άγώνα άπ' την άρχή ως τό τέλος μέσα από τα τζάμια της προθήκης του μπαρ. Η Μάργκαρετ την κούταζε με περιέργεια. Της φάνηκε πως ή φίλη της είχε γίνει πιο χλωμή.

—Σας άρέσουν τέτοια θεάματα; την ρώτησε άπλά.

Η λαίδη Κυνθία έμεινε σιωπηλή για μία στιγμή. Έρριξε μια ματιά στον σέρ Τιμόθεο. Κι' εκείνος περίμενε την άπάντησή της με καταφανές ενδιαφέρον.

—Με συγκινούν, είπε. Έχω δη τόσα πληκτικά θεάματα, άκουσα τόσες ένοχλητικές κούβέντες, κι' αυτή ή σιγή της θαναυσότητος ήταν μια χυπητή άντίθεση που με συγκίνησε βαθιά. Ήμουν τόσο γοητευμένη που δεν μπορούσα να κούταξω άλλο.

—Αν με ρωτάτε όμως αν μου άρεσε αυτό θεάμα, θα σας άπαντούσα ειλικρινώς: «όχι, τό συχνά θηκα». Δεν ένοιωσα άδηία την ίδια στιγμή, την ώρα όμως που έκλεινα τα μάτια μου για να κοιμηθώ, άντελήφθην πως έτερεμα σύγκορμα. Αυτό που είδα ήταν δικαιο, τό ξέρω, ήταν όμως φορτικό...

Η λαίδη Κυνθία κούταζε τόν σέρ Τιμόθεο με προσοχή, ένψ έκανε αυτή την έξομολόγησή της. Εκείνος δεν είπε τίποτα, τό πρόσωπό του όμως άλλάξε έκφραση. Της χαμογέλασε κατά τρόπο όλοσδιόλου άσυνήθιστο.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

—Σκοτώσατε την μητέρα της Μάργκαρετ...

Δυό ιστορίες τρελλών

ΟΙ ΔΥΟ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΕΣ

Οι Ιστορίες τών τρελλών είναι κατά βάθος πολύ θλιβερές, κάποτε όμως, είναι τόσο πολύ κωμικές και άπρόοπτες, που προκαλούν άβελία μας τό γέλιο. Αυτό τέτοιες Ιστορίες θα σας διηγηθούμε σήμερα, όπως τις άκούσαμε άπό γνωστότατο φρενολόγο της πρωτεύουσας.

Τό πρώτο έπεισόδιο, άρχισε ο φίλος φρενολόγος, άφορά δυό τρελλούς μαζί. Και οι δυό τους, είχαν την μαγία των μεγαλείων. Όπως ξέρετε, στην τρέλλα αυτή, ο άρρωστος φαντάζεται ότι είναι αυτό ή εκείνο τό διάσημο πρόσωπο. Κατά περιεργή όμως σύμπτωση, και οι δυό αυτοί τρελλοί, φανταζόταν πως ήσαν ο Ναπολέων. Κι' οι δυό περπατούσαν με τό χέρι μέσα στο άνοιγμα του μανδύα τους, όπως τό συνήθιζε ο Ναπολέων, έγραφαν προκηρύξεις με την ύπογραφή του άυτοκράτορος, έδιναν διαταγές στους φανταστικούς στρατούς κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μια μέρα, οι δυό Ναπολέοντες βρέθηκαν τυχαία άντιμέτωποι σ' έναν διάδρομο του άσώλου. Τι φαντάζεσθε λοιπόν, ότι έκαναν; Όύτε στά χέρια ήλθαν, ούτε «αί βρίστηκαν. Στάθηκαν άντίκρυ ο ένας άντίκρυ στον άλλον, κούταχτηκαν για πολλή ώρα σιωπηλά και τέλος ο ένας τους είπε σοβαρώτατα:

—Άσφαλώς, ένας άπό τους δυό μας θάνατι τρελλός!...»

□ □

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

Η άλλη Ιστορία είναι ή έξης, συνεχιζει ο φρενιάτρος. Μια μέρα, παρατήρησα μέσα στην αλλη τό φρενοκομείο μεταξύν των άκινδύνων τρελλών και έναν νεοφερμένο, λίγων μόλις ήμερών. Θάταν κανένας διανοούμενος, με καταλειακα χέρια και ήμερα χαρακτηριστικά. Διέσχισε κατά μήκος και κατά πλάτος την αλλη, σέρνοντας πίσω του, πάνω στο χόμα μια άλυσίδα σκυλιού. Από καιρού εις καιρόν σταματούσε, κατά μήκος του τοίχου, φαίνόταν σάν κάτι να περίμενε και κατόπι ξανάρχιζε ήσυχώτατα και με τό ύφος του πιο εύτυχισμένου ανθρώπου του κόσμου. Όμολογώ ότι ή στάση του μου είχε κινήσει ιδιαίτερος τό ενδιαφέρον. Ήθελα με κάθε τρόπο να μάθω τί έστερνα πίσω του ο πρωτότυπος αυτός τρελλός. Άλλά δεν ήθελα και να τόν κάνω να ύποπτευσθ την περιέργειά μου. Ένοιώθα γι' αυτόν ένας είδος δειλίας που μ' έκανε να διστάζω να του συμπεριφερθώ σάν προς ένα τρελλό. Στο τέλος ή περιέργειά μου υπερίσχυσε. Πλησίασα με μέρα και χαϊρέτησα τόν άγνωστο τρελλό. Αυτός με άντιχαϊρέτησε με ευγένεια. Ένθαρρυνόμενος έγώ από αυτό, έπιασα μαζί τόν κουβέντα και τόν ρώτησα, άπό λόγο σε λόγο, γιατί έστερνε πίσω του την άλυσίδα έκείνη. Με κούταζε στην άρχή με άπορία και κατόπι χαμογέλασε και μου είπε: «Θα με ρωτούσατε γιατίρ μου, αν δεν την έστερνα από πίσω μου;»

Ο αρχηγός των «ἀπελπισμένων»

ΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΟΥΤΒΙΧ ΤΡΕΪΧ

Η Ισπανία καίγεται ολόκληρη, απ' την μιά άκρη ως την άλλη, σαν ένα τεράστιο πυροτέχνημα που οι λάμψεις του στέλνουν ματωμένες ανταύγειες σ' όλη την Εύρωπη... "Ανθρωποι σκοτώνονται στους δρόμους, άλλοι προχωρούν μπροστά με βλέμμα απλάνες, σαν υπνωτισμένοι, κραδαινόντας, ό,τι πρόχειρο όπλο βρήκαν. Ξέρουν ότι σε κάθε γωνιά τους παραφυλάει ο θάνατος και δεν διατάζουν να σκοτώσουν όποιον συναντούν...

Η στάση με είχε διώξει απ' την Σαλαμάνκα. Η παραμονή μου σ' αυτή την πόλη δεν χρειαζόταν πια σε τίποτα, έφ' όσον οι έρυθροί, που επικρατούσαν σ' αυτή την πόλη, δεν ήθελαν να τηλεγραφήσω τις πραγματικές ειδήσεις στην έφημερίδα του "Όσλο που αντιπροσώπευα, αλλά ένα δελτίο «κατ' επιταγήν», που μιλούσε για φανταστικές νίκες τους σε όλη την Ισπανία.

Είχα ξεκινήσει ολομόναχος, άποφεύγοντας το ανθρώπινο κοπάδι που σκοτώνονταν στους δρόμους της έπαναστατημένης πόλεως...

Την προηγούμενη μέρα, μιά ειδήση είχε διαδοθή παντού. Πώς ο Ραμόν ο 'Αναρχικός, είχε καταλάβει την πόλη, ενώ σπεύροντας τον πανικό και τον θάνατο. Τό ξενοδοχείον όπου έμενε βρισκόταν κάπως άπόμερα κι' έτσι δεν παρακολούθησα τις σφαγές που έλαβαν χώραν στους δρόμους. Όταν όμως είδα τους έρυθρούς φρουρούς στο τηλεγραφείο, κατάλαβα πως δεν έπρεπε να μείνω ούτε στιγμή. Καθώς δεν μπορούσα να φθάσω στα γαλλικά σύνορα, έπρεπε να ζητήσω καταφύγιο στην έξοχή, από ένα μέρος όπου εύκολα θα περνούσα στην Πορτογαλία. Ξεκίνησα για να φθάσω στο Μπαγιόθ, όπου έλπιζα να βρω κατάλυμα.

"Εφθασα στις 'Αραπίγιες το βράδυ. Σταμάτησα τον πρώτο χωρικό που συνάντησα μπροστά μου:

— Ένα κατάλυμα, και λίγο φαί!
— Δεν θα βρήςτε πουθενά, μωύπε. Αυτή τη στιγμή κανείς δεν έχει ούτε ένα κομμάτι ψωμί. Τά έπέταξαν οι έρυθροί. Τό μόνο που σάς μένει είναι να πάτε στον Πύργο των 'Αλβάρες που βρίσκεται σε άπόσταση μισής ώρας. Ίσως εκεί βρήτε αυτό που ζητάτε. Είναι οι ίδιοι κτη-ται όλης της περιοχής.

Προχώρησα μισή ώρα, κι' έφθασα μπρός σ' έναν παλιό φεουδαρχικό πύργο. Φαινόταν σαν εγκαταλειμμένος. "Ωστόσο χτύπησα την πόρτα.

Μου άνοιξε ένας καμπούρης, γλωμός, όνεισιπός. Η μητέρα του ήταν ψηλή, μεσόκοπη γυναίκα—ώρατος τύπος άριστοκρατίδος σπανιόλας με άκτινοβόλα μάτια.

Τους ζήτησα την φιλοξενία. Τους έξηγήσα πως ήμουν δημοσιογράφος, που τον είχε διώξει η εισβολή των έρυθρών.

— Κύριε, τό σπίτι μου είναι και δικό σας.

Τής έδειξα τις ματωμένες άναλαμπές που φώτιζαν μακριά τον ορίζοντα: η Σαλαμάνκα ήταν παραδομένη στις φλόγες:

— Κυτάξτε, κυρία μου, τό έργο του Ραμόν του 'Αναρχικού! είπα.

Γιατί ταραχθηκε όμως έτσι, άκούγον-

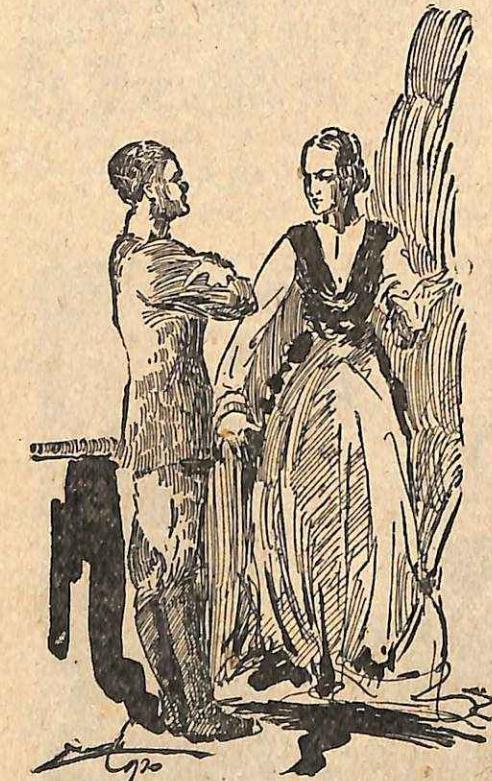
τας αυτό τό όνομα;
— Κύριε, μην επαναλάβετε αυτό τό όνομα μέσα στο σπίτι μου!

Τό άπόγευμα της ίδιας μέρας, ήρθε στο σπίτι η Μερσεντές: με κύτταξε με ύποψία...

— Μίλα, μίλα, είναι φίλος, της άποκρίθηκε η μητέρα της.

— Κάινε όλα τά μέρη από όπου περνούν! "Όλη την νύχτα, τουφέκιζαν αίχμαλτούς στις κεντρικές πλατείες. Μιά δίψα αίματος τους όδηγεί! Καταραμένος ο Ραμόν ο 'Αναρχικός!

Η θέρμη με την όποία μιλούσε την έκανε να φαίνεται ακόμα πιο όμορφη: η διάφανη έπιδερμίδα του προσώπου της χρωματιζόταν από ένα κύμα αίματος...

— Έμέναί άποκρίθηκε άπλά, πλησιάζοντας.

— Τι τρελλός, ο Ραμόν! Έξ άλλου, είναι χαμένος! "Εφυγε από την Μαδρίτη, έπικεφαλής 25 φορτηγών αυτοκινήτων. "Όλα γεμάτα με τους πιο άγριους έθε-λοντές, τους «Ντεσπεράντος», τους «Απελπισμένους». Τόν άκολουθούσαν 16 μυδραλιοβόλα, δυό όρεινά πυροβόλα και πυρομαχικά. Στην Σαλαμάνκα, δεν του έμεναν πια παρά 5 φορτηγά, 100 άνδρες κι' ούτε ένα μυδραλιοβόλο. "Όλοι οι άλλοι άνδρες είχαν σκοτωθή. "Απόψε, πρέπει να τους καταλάβουμε έξ άποόπτου!

Έγώ ή ίδια θα είδοποιήσω την φρουρά της Σαλαμάνκας, που νομίζει ότι την περικύκλωσε ολόκληρος στρατός. Πρέπει όμως να ειδοποιηθή ο συνταγματάρχης Περέθ, διοικητής της Θαμόρα, να μάς στείλη στρατεύματα. Ποιόν όμως, μήτέρα, να στείλουμε στην Θαμόρα;

— Έμέναί! άποκρίθηκε άπλά πλησιάζοντας την.

— Μή μου ξανακάνετε ποτέ λόγο γι' αυτόν! μου είπε με φρίκη, όταν ανέφερα έρωτηματικά τό όνομά του. Τόν τουφέκισαν!

— Μά ήπτε μου, δόνα Μερσεντές, ποιός ήταν αυτός ο άνθρωπος;

— Ο Ραμόν ο 'Αναρχικός; Σούζυγός μου!

ΛΟΥΤΒΙΧ ΤΡΕΪΧ

Η «Φόρδ» της Μερσεντές περίμενε στο προαύλιο.

— Καλή άντάμωση κι' ο Θεός μαζί σας! μου ευχήθηκε η νέα.

Και καθώς πατούσα τό φρένο, έσκυψε και με φίλησε.

Η άποστολή μου ήταν άπλούστατη. Να πάω στην Θαμόρα, να συναντήσω τόν συνταγματάρχη Περέθ και να του εκθέσω, έξ όνόματος της δόνας Μερσεντές, την κατάσταση των άναρχικών της Σαλαμάνκας. "Όπλα δεν είχαν, πολεμοφόδια δεν είχαν κι' άν γινόταν άμέσως η έπίθεση, δεν μπορούσαν να κρατήσουν τις θέσεις των.

Στόν δρόμο, κανείς δεν με σταμάτησε. Ίσως οι σκορπισμένες φρουρές να τό είχαν ρίξει στο γλέντι.

Σέ λίγο βρισκόταν μπρός στον συνταγματάρχη Περέθ:

— Με στέλλει η δόνα Μερσεντές, είπα.

— Μιλήστε!

Φαινόταν κατάπληκτος, σαν να μην πίστευε ότι άκούγε...

Περίμενα να σκοτεινιάσει λίγο κι' έβαλα μπρός την «Φόρδ» ολόταχως, σαν να μην έβλεπα την στιγμή να γυρίσω πίσω στην δόνα Μερσεντές...

Ξαφνικά, δυό άνδρες ένέσκηψαν, άπειλητικοί, στην μέση του δρόμου. "Αντί να σταματήσω, αύξησα την ταχύτητα και πέρασα σαν σίφουνας.

Πέρασα, μιά σφαίρα όμως με πλήγωσε στον άριστερό όμο...

Αυτή την ώρα, τά στρατεύματα του συνταγματάρχου Περέθ είχαν καταλάβει την Σαλαμάνκα, την είχαν ξεκαθαρίσει απ' τους έρυθρούς φρουρούς της, κι' ο Ραμόν ο 'Αναρχικός, άν δεν είχε σκοτωθή στην μάχη, θα περνούσε απ' τό εκτελεστικό άπόσπασμα...

Πώς μου πονούσε ο όμος μου! Λιπόθυμο, η δόνα Μερσεντές με δέχτηκε στην άγκαλιά της, απ' την έξάντληση...

Συνήλθα στο δωμάτιο όπου με φιλοξενούσαν οι 'Αλβαρέζ. "Όλος ο όμος μου ήταν στον γύφο. Στο πλευρό μου, σκυμμένη, ά...

— Εύτυχώς θα γίνετε ολωσδιόλου καλά, μου ψιθύρισε με γλύκα. Τό είπε ο γιατρός.

Και μου έδωκε πληροφορίες. "Ο συνταγματάρχης Περέθ ήταν κύριος της καταστάσεως στην Σαλαμάνκα χάρις στις πληροφορίες που του είχα μεταδώσει. Την στιγμή εκείνη, δεν ύπήρχε ούτε ένας έρυθρός στην πόλη.

Λέξη όμως δεν μου είπε για τό άτομο που είχε καταπολεμήσει με τόσο φανατισμό και τόσο μίσος: τόν Ραμόν τόν 'Αναρχικό, που τόννομά του είχε σκεπάσει την Σαλαμάνκα σαν ένα πυρωμένο σύννεφο τόν φοβερό άργηγό των «Ντεσπεράντος».

— Μή μου ξανακάνετε ποτέ λόγο γι' αυτόν! μου είπε με φρίκη, όταν ανέφερα έρωτηματικά τό όνομά του. Τόν τουφέκισαν!

— Μά ήπτε μου, δόνα Μερσεντές, ποιός ήταν αυτός ο άνθρωπος;

— Ο Ραμόν ο 'Αναρχικός; Σούζυγός μου!

ΛΟΥΤΒΙΧ ΤΡΕΪΧ

Συλλέκτης

.....

Ο Ραγκοντέν, βλέποντας ένα φυλαχτό κρεμασμένο στην άλυσίδα του ρολογιού μου, κάγχασε:

— Δυστυχισμένο, φίλε μου, κι' εσύ πιστεύεις στα φυλαχτά; Κι' εγώ άλλοτε πίστευα σ' αυτά, στις μασκωτίτσες, στα γούρια, σ' όλα τά μπιμπλό που έχουν την ιδιότητα να σε προφυλάγουν απ' την κακοτυχία. "Ημουν μάλιστα τόσο φανατικός, ώστε θέλησα να κάνω συλλογή.

Δυστυχώς, δεν τά κατάφερα καθόλου κι' άηδίασα αυτή τη δουλειά... "Απαρνήθηκα όλα τά φυλαχτά και σου συνιστώ να φυλαχτείς... απ' τά φυλαχτά!

Στην άρχή, θέλησα να άναζητήσω τό τετράφυλλο τριφύλλι. "Ηξερα—έκ φήμης—πως εκείνο που βρίσκει κανείς έχει περισσότερη αξία από εκείνο που αγοράζει.

Ενα άνοιξιάντικο πρωινό λοιπόν, καθώς βρισκόμουν στην έξοχή και, με τά μάτια καρφωμένα στην γή, πήγαινα περπατώντας σ' ένα λειβάδι κλεισμένο από ένα φράχτη, ξαφνικά μπήγα μιά χαρούμενη κραυγή:

Μπροστά μου, έβλεπα ένα τετράφυλλο τριφύλλι! "Εσκυψα για να τό μαζέψω όταν, ξαφνικά, άκούστηκε ένας φοβερός μυκηθμός.

Προτού προλάβω να άντιληφθώ ποιό ήταν τό τέρας που έξεδιήλωνε έτσι την παρουσία του, ένοιωσα να με άρπάζουν απ' την γή κάτι αίχμηρά πράγματα που έκαναν να πονούν τά όπλοιά μου!

Υστερα με τίναξαν μακριά και προσγειώθηκαν άπάνω στα άγκάθια του φράχτη...

Αυτό ήταν τό γούρι! "Απσχολημένος με την άναζήτηση του άναθεματισμένου τριφυλλίου, δεν είχα προσέξει καθόλου την γελιάδα που έβουσκε εκεί— κοντά και που άγρίως βλέποντας την κόκκινη γραβάτα μου!

Φυσικά, δεν μπόρεσα να κόψω τό τριφύλλι μου και γύρισα στο σπίτι μου με τό καινούργιο κοστούμι μου: έσκαμμένο απ' τά κέρατα του μηρυκαστικού... στάς κίττω χώρας!

Εννοείται πως ύστερα απ' τό δυσά-

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

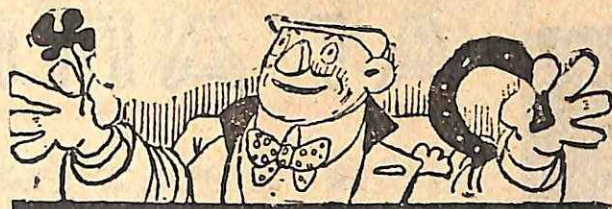
.....

.....

.....

.....

.....

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

ρεστο αυτό περιστατικό, έπαψα πια να θεωρώ γούρι τό τετράφυλλο τριφύλλι! Και τόσβυσα άμέσως απ' τη συλλογή μου.

Υστερα από τρεις βδομάδες, είχα πάει περίπατο, ένα άπόγευμα στο Δάσος της Βουλώνης. "Εκείνη την μέρα γίνονταν ίπποδρομίες στο "Οτέι.

Γιά να κάνω να εύχαριστηθή η Σιδωνία, η μικρότερη άδελφή μου, που όνειρευ-ταν κι' εγώ δεν ξέρα πόσον καιρό νάχη ένα πέταλο άλόγου για πρές—πατιέ, έ-τρεξα στην πλατα με την έλπίδα να άνακαλύψω αυτό τό γούρι.

Την ίδια στιγμή, φαινόταν τ' άλογα που λάβαιναν μέρος στην κούρσα... Βιαστικά, έκανα ένα πήδημα πίσω και παραμέρισα για να περάσουν.

Πέρασαν σαν άνεμοστρόβιλος από μπροστά μου κι' άμέσως ένα δυνατό σκαμπίλι με ξάπλωσε άναίσθητο άπάνω στο χορτάρι.

Όταν σε λίγο, συνήλθα, έμαθα κατάπληκτος πως ένα άλογο είχε χάσει τό πέταλό του περνώντας μπροστά μου με καλπασμό και πως τό πέταλο—αυτό τό μοιραίο γούρι!—με χτύπησε στο μάγουλο και τό κομμάτισε!

Μπροστά στο φαρμακοποιό που μου έπέδεσε προσωρινά τό μάγουλό μου, άρ-κίστηκα έπίσημα ποτέ να μην κρεμάσω πέταλο στο σπίτι μου για φυλαχτό!

Αφού γιατρέφτηκε τό μάγουλό μου, ύστερα από δυό βδομάδες, είχα ξεχάσει αυτό τό λυπηρό περιστατικό και ξαναβρισκόμουν, μιά όμορφη καλοκαιρινή Κυριακή, στην έξοχή.

Αφού γευματίσαμε άναπαυτικά άπάνω στο χορτάρι, οικγενειακώς, είχαμε πάει στο δάσος για να χωνέψουμε, όταν ξαφνικά η γυναίκα μου Ουρσούλη μου δείχνει ένα δέντρο μέσα σ' ένα περιμαντρωμένο χτήμα.

Δεν άνεβαίνεις, αγάπη μου, να κόψης αυτό τό γκι, να τό κρεμάσουμε για γούρι στο σαλόνι μας; μου λέει. "Εσύ καυχίσαι πως σκαρφάζεις στα δέντρα σαν σκίουρος!

Την κατεργάσαι! "Ηξερα πολύ καλά πως δεν μπορούσα να της άρνηθώ! Με είχε πιάσει από την ευαίσθητό μου χορδή... δη...

Εννοείται ότι δεν τόλμησα να της άρνηθώ κι' αφού πήδηξα τόν φράχτη, άρχισα να σκαρφάζω στο δέντρο.

Βουτηγμένος στον ιδρώτα, είχα κατορθώσει, με μεγάλη δυσκολία να σκαρφάσω άπάνω στο γκι, όταν ξαφνικά, έ-κανε τήν... θεατρική εμφάνισή του ο δασοφύλαξ:

Πού έγεννήθης, που κατοικείς, τι επαγγέλμας... και τι ζητάς εκεί—πάνω, σε ξένη ιδιοκτησία;

Καταληφθείς έξ άποόπτου, για να μην άπαντήσω στις άδιάκριτες έρωτήσεις του, προσπάθησα να ξεφύγω... βάζοντάς το στα πόδια!

Απάνω στην βιασύνη μου όμως, έχω

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

σα την Ισορροπία μου και σίγουρα θάτρωγα τά μούτρα μου με την άπότομη προσέωσή μου!

Εύτυχώς που η Θεία Πρόνοια των κακοποιών με προφύλαξε από τέτοιο τραγικό θάνατο κι' ένα κλαδί με κράτησε κρεμασμένο στο δέντρο από τις τσιράντες μου!

Η κατάσταση μου πάντως δεν έπαυε να είναι κρίσιμη.

Βλέποντας αυτό, ο δασοφύλαξ ήρθε από οίκτο να με ξεκρεμάσει και να μου πάρη τά στοιχεία μου... για τά περαντέ-ρω!

Αυτό τό καταραμένο γκι που δεν είχα ούτε την παρηγοριά να πάρω μαζί μου, μου στοίχισε τά μαλλοκέφαλά μου, ένα καινούργιο παντελόνι, που έσκατίστηκε στο καβάλο, και έπί πλέον ένα κρεβάτιμα όχτώ ήμερών, απ' την συγκίνηση!

Και τώρα, ά τόλμηση να μου πή ένας πώς τό τετράφυλλο τριφύλλι, τό πέταλο, τό γκι και τάλλα φυλαχτά η γούρια... φέρουν τύχη! Θά σου τόν στρώσω!...

Ετοιμαζόμουν να κάνω την παρατήρη-ση πως τό σκονί του κρεμασμένου είχε τη φήμη άπαράμιλλου φυλαχτού, όταν τόν είδα να σκύβη με βιαστική χειρονομία και να σηκώνη ένα κέρμα, με τις με-γαλύτερες έκδηλώσεις χαράς:

Τρύπια δεκάρα, φίλε μου! φώναξε. Θά ένθουσιασθή η γυναίκα μου όταν της την χάρισω για να την βάλη φυλαχτό στο βραχιόλι της! Πάω να της κάνω την εύχάριστη έκκληξη!

Τόν παρακολούθησα με τό βλέμμα

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Έκανε την εμφάνισή του ο δασοφύλακας.

Στην γωνιά του μπουλβάρ, τόν είδα να σκοντάβη σε μιά φλούδα μπανάνας και να σωριάζεται φαρδύς—πλατύς!

— Λαμπρά! είπα καγχάζοντας, να τό μαγικό άποτέλεσμα της τρύπιας δεκά-ρας!

Πρόθυμοι διαβάτα τόν βοήθησαν να άνασκησθή. Κι' όταν διεπίστωσα πως δεν είχε τσακίσει κανένα κόκκαλο... άντελή-φθη πώς του είχαν κλέψει τό πορτοφόλι!

— Κατάρα! "Ανάθεμα στα γούρια και στα φυλαχτά! ψιθύρισε.

Και λιποθύησε!

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ΜΑΞΙΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολιτευτής Μιχαήλ Τεσιέ φαίνεται ότι είναι ένας από τους τυχερούς της ζωής: αντιπρόεδρος της Βουλής, βέβαιος μέλλον υπουργός, δημοφιλής, πλούσιος, σύζυγος μιας γυναίκας που τον λατρεύει, πατέρα δυο χαριτωμένων παιδιών. Κι' όμως πίσω από την φανταχτερή αυτή αυλαία, παίζεται ένα αφάνταστο δράμα: ο Μιχαήλ Τεσιέ είναι φρικτά δυστυχισμένος. Άγαπά μ' έναν απελπισμένο έρωτα την Μπλάνς, Έστέβ, κόρη ενός φίλου του, που, πεθαίνοντας, του ανέθεσε την προστασία της. Μια μέρα η Σουζάν ανακαλύπτει το τρομερό μυστικό του συζύγου της και έπαυσε να είναι μια τραγική σπηνή. «Πρέπει να διαλέξεις αμέσως αυτήν ή μένα», του λέγει η Σουζάν. Με ματωμένη καρδιά, αναγκάζεται να διακόψει την άθωα αισθηματική σχέση του. Στο μεταξύ, ο πολιτευτής Γκραβάλ ζητεί σε γάμο την Μπλάνς, κι' εκείνη πιεζόμενη από τους γονείς της, δέχεται. Σε λίγο όμως επαναστατεί, και γράφει στον Μιχαήλ ότι θα δεχθί οτιδήποτε άλλο εκτός από αυτόν τον γάμο.

11. ('Η συνέχεια)

Τεσιέ διάβαζε για δεύτερη φορά το γράμμα της Μπλάνς, όταν η Σουζάν μπήκε στο γραφείο του. Αυτό ήταν ένα ασυνήθιστο πράγμα, γιατί από πολλών καιρό δεν έρχονταν πια στο γραφείο. Μόλις την είδε ο Μιχαήλ, τινάχτηκε σαν να ξυπνούσε από ύπνους.

—Τι συμβαίνει... την ρώτησε. 'Η Σουζάν κάθισε και περίμενε λίγο, σαν να χε να πη κάτι σοβαρό.

—Υπάρχει κάτι νέο! είπε με φωνή που έτρεμε... 'Εχω να σου μιλήσω... Με επισκέφθηκε πρό ολίγου η κυρία ντε Κεριέ. Δεν σε βρήκε στη Βουλή και ήλθε εδώ... Φοβήθηκε μήπως σε ανησυχούσε και της είπα ότι δεν είσαι σπίτι...

—Φροντίζεις πολύ για τον καιρό μου! είπε ειρωνικά ο Μιχαήλ.

—Σε βεβαιώ ότι μαζί της νόμιζα ότι δεν έπρόκειτο για κάτι σοβαρό... Γι' αυτό την δέχθηκα. 'Οχι για άλλο λόγο...

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ

= Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Και στάθηκε, περιμένοντας κάποια ερώτηση που δεν άκουσθηκε.

—'Ηθελε να σου μιλήσω... ήταν πολύ ανήσυχος... Φαίνεται ότι... ή δεσποινίς Έστέβ θέλει να διαλύσει τον άρραβώνα της... Δεν θέλει να άκουση τίποτα... Αυτό είναι...

Ακολουθώντας μια μακρά σιγή. 'Ο Μιχαήλ σκεφτόταν, με το βλέμμα χαμένο προς το κενό. —Τό ξέρω! είπε στο τέλος. 'Η Σουζάν έκαμε ένα κίνημα θυμού, που το συγκράτησε όμως αμέσως.

—'Αλήθεια; Τό ξέρεις κι' ελές;... Πώς;

Ο Μιχαήλ πήρε το γράμμα της Μπλάνς και της τό έδωσε.

—Διάβασε! είπε. Τό χαρτί έτρεμε στα χέρια της την ώρα που τό διάβαζε.

—Λοιπόν; είπε τυλίγοντας πάλι το γράμμα. Τι σκέπτεσαι να κάνης; 'Ο Μιχαήλ σηκώθηκε, έκανε δυο-τρεις φορές τον γύρο του γραφείου και άπλη-τησε, καταβάλλοντας προσπάθεια:

—Θά της μιλήσω! —Νά της μιλήσης;... Γιατί να της μιλήσης;... Δεν είναι αρκετό να της γράψης;

—'Οχι! Δεν θά ήταν αρκετό... Θέλω να της μιλήσω... Θέλω να της πω ότι της έγραψα ήδη, αυτό που άκουσε την πρώτη φορά, που θά τό άκούση και πάλι... Δηλαδή ότι ο γάμος αυτός είναι αναγκαίος και γι' αυτήν και για μένα...

—Θά της τό πης αυτό;... Θά έχης την δύναμη;... Δεν την αγαπάς λοιπόν πιά; Και η φωνή της είχε ένα ξέσπασμα χαράς.

—Θά της τό πω! έπανέλαβε ο Μιχαήλ. Θά έχω την δύναμη...

Διακόπηκε. 'Η Σουζάν κατάλαβε δ-λη την έννοια της φράσεως, που διεκόπηκε έτσι απότομα.

—'Αν την αγαπάς έστω και λίγο ακό-μη, μην την δής! είπε με φωνή υπόκωφη. —Και όμως θά την δώ! ατήνιζε ο Μιχαήλ με μιά ήτια έπιμονή.

Τε, έκίταξε καλά για να ένοσηση μή-πως τά λόγια του αυτά άποπελοούσαν μιά άπάντηση στην ά-ωνιόδη ερώτησή της. Μά εκείνος έμενε ήρεμος και άδιαπέρα-στος.

—Μά αν την αγαπάς ακόμη λίγο... έ-πέμεινε.

Αφ'ησε όμως την φράση αυτή και γε-μάτη τρυφερότητα τον πλησίασε, τον άγ-κάλιασε και τον φίλησε στο μέτωπο με δ-λη την παληά περιπάθεια.

—Μιχαήλ! Την έσφιξε κοντά του, μόλις συγκρα-τώντας έναν λυγμό.

—'Εχω έμπιστοσύνη σε σένα! του έ-πε... Μπορείς να πäs... Ξέρω, ότι θά κά-νης πάντοτε, ότι πρέπει να κάνης.

Και βγήκε αφήνοντας τον πάλι μόνο. Για μιά στιγμή εκείνος έμεινε συντε-τριμμένος. Κατόπιν σηκώθηκε και με φω-νή γεμάτη άμφιβολία, έλεγε:

—'Ο,τι πρέπει να κάνω... 'Ο,τι πρέπει να κάνω... Βέβαια... πρέπει.

Έσφημανε, έξήγησε τό άμάξι του και διέταξε να τον φέρουν στο μέγαρο Κε-ριέ. Μήνες τώρα είχε να πάη εκεί.

—Είδοποιήσατε την δεσποινίδα Έστέβ, ότι ο κ. Τεσιέ έπιθυμεί να της μιλήση.

Τόν έμπασαν στο σαλονάκι, που τό χρησιμοποιούσε άποκλειστικά η Μπλάνς, ή όποια άπέφευγε τά πολυτελή δωμά-τια του μεγάρου. Βρήκε εκεί τις άν-μνήσεις και τό άρώμα των παληών ήμε-ρών.

—'Η δεσποινίς παρακαλεί τον κύριο να την περιμένη μιά στιγμή.

Περίμενε νευρικός βηματίζοντας έδω κι' εκεί. Έπάνω στο πιάνο ένας τόμος ποιημάτων του Σουλ-Προυντώμ ήταν άνοιχτός.

ΜΠΛΑΝΣ ΚΑΙ ΜΙΧΑΗΛ

'Η Μπλάνς μπήκε. Είχε μεταβληθί πολ-λύ, ιδίως στην στάση της. Τό περπάτημά της, οι κινήσεις της είχαν μιά μελαγχολι-κή κούραση. Έδειξε ένα κάθισμα στον Τεσιέ και κάθισε άπέναντί του.

—Σε περίμενα, φίλε μου! είπε... Τι έρ-χεσαι να μου πης;

'Η φωνή της ήταν τρυφερή μέχρι θω-πείας και είχε μιά μονότονη άρμονία, ένα κρυσταλλένιο ήχο. 'Ο Μιχαήλ δεν άπλη-τησε αμέσως. 'Η άγωνία τον έπνιγε. Μιά άκατανίκητη δύναμη τον ώθοόσε να πέση στα γόνατά της. Έβαλε όλα του τά δυ-νατά για να συγκρατηθί και να της πη:

—'Ηλθα γιατί έπρεπε να έλθω, Μπλάνς... Τόν σταμάτησε, άπλώνοντας τό χέρι:

—'Οχι! Σε παρακαλώ! Μην μου κά-νης κακό...

—Μπλάνς! Αγαπητή μου, Μπλάνς... Μά τον διέκοψε πάλι έκ νέου.

—'Αν θέλεις να μου έπαναλάβης, τι μου είπες ήδη στο γράμμα σου, προτιμώ να μη σε άκούσω... Γιατί να μου πης αυ-τά τά πράγματα;... Δεν θά χρησιμοποιήση σε τίποτα. Δεν θά σε πιστέψω, και ύπο-φέρω τόσο...

—Τό ξέρω, Μπλάνς... 'Αλλά νομίζεις, ότι αυτό που σου στοιχίζει τόσο πολύ να άκούς, δεν στοιχίζει και σε μένα να τό λέγω!... Δεν ξέρω που βρίσκω τη δύναμη που μου χρειάζεται να μιλώ έτσι αντίθε-τα από την καρδιά μου, έναντίον του έ-αυτού μου, για να σου ζητώ τη θυσία, που καταστρέφει και την δική σου μά και την δική μου ζωή... Αγαπημένη μου, έξη-μήνες τώρα όλες μου οι σκέψεις είναι για σένα, δεν έπαυα ούτε στιγμή να ύποφε-ρω για σένα, σε αγαπάω όσο ποτέ, για-τί καταλάβαινα πώς διαρκώς μεγάλωνε ή άβυσσος που μάς χωρίζει...

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Μιά λάμψη χαράς φώτισε τό πρόσωπό της:

—'Αλήθεια; είπε. —Τό ξέρεις καλά... Μά δεν ξέρεις ίσως την προσπάθεια που μου χρειάζεται για να παραδεχθώ να σε χάσω... Σκέψου ότι έσφριξα τό χέρι αυτού του ανθρώπου... ότι αναγκάσθηκα να τον άκούσω να μου μι-λή για σένα... ότι έγω σε παραδίδω σ' αυτόν... 'Ακουσε! Δεν έμεινα ποτέ μου κανένα, μά αυτόν...

Τόν διέκοψε: —Τόν μισείς και μου ζητείς να γίνω δι-κή του!...

Και ενώ εκείνος έμενε συντριμμένος κάτω από τό άβάσταχτο βάρος, ή Μπλάνς έξακολούθησε:

—Βλέπεις όμως καλά ότι είναι αδύνα-το, Μιχαήλ... είναι άνώτερο από την δύ-ναμή μου... Μου φαίνεται κάτι τερατώ-δες... Και ξέρεις ακόμη; Δεν είναι καν τίμιο: Γιατί αν ήξερε επί τέλους πόσο ά-γαπιόμαστε, ο γάμος αυτός θά του προ-καλούσε φρίκη... Είναι τερατώδες! Δεν μπορεί κανείς να διαθέτη έτσι τον έαυ-τό του χωρίς να τό θέλη, ενώ τό άπο-κρούει ή καρδιά του. Έγώ τουλάχιστον δεν μπορώ. Έξανίσταμαι έναντίον σου, γιατί τό θέλεις έτσι έπιμονα... 'Αν με ά-γαπούσες... αν με είχες αγαπήσει...

—Μπλάνς! —Νά! 'Αν με είχες αγαπήσει, δεν θά είχες τον ήρωισμό αυτό... 'Αφού δεν τον έχω κι' έγώ... Δεν είναι κανείς τόσο δυ-νατός, όταν αγαπά...

Τό παράπονο αυτό βρίσκει πάντα τον στόχο του. Έπαναστατούμε όταν άμφι-βάλλουν για την άγάπη μας.

—Σε ίκετεύω, Μπλάνς! Μή μου μιλάς πιά έτσι... Δεν είμαι τόσο δυνατός όσο νομίζεις, και οι δυνάμεις μου εξαντλούν-ται... Δεν είμαι ήρωας, είμαι ένας άπλός άνθρωπος που αισθάνεται ότι χάνει τό π'αν και έν τούτοις θέλει να κάμη τό κα-θήκον του μέχρι τέλους, με κάθε θυσία...

—Τό καθήκον σου; Και είσαι άπολύτως βέβαιος ότι τό ξέρεις;... Είναι καθήκον σου λοιπόν να με έξαναγκάσης σ' ένα γάμο που δεν θέλω; 'Αλλά με ποιά δικαί-ωμα, σε παρακαλώ; Είναι κακό να βλε-πόμαστε, είναι κακό να αγαπιόμαστε; 'Εστώ! Σ' αυτό θά ύποχωρήσω; Μά έ-πειτα;... 'Υπάρχει κανένας λόγος που να μου επιβάλλη να παντρευτώ τον κ. Γκρα-βάλ; Νά είσαι λογικός, φίλε μου... 'Αν δεν θέλω έγω να παντρευτώ, γιατί με έ-ξαναγκάζετε; 'Ολοι μαζί, ή μητέρα μου, σύ, με βασανίζετε γι' αυτό, για τό μέλ-λον μου; Μήπως συλλογίζομαι έγώ τό μέλλον;... Και με την πρόφαση να κανο-νίσω τη ζωή μου όπως όλος ο κόσμος, ζητείτε να θυσιασθώ και να έξαπατήσω έναν τίμιο άνθρωπο... Νά! Νά τον άπα-τήσω. Δεν μπορείς να μου πης ότι δεν είναι ψέμμα να το δίνω τό χέρι μου, δ-ταν άλλος έχει την καρδιά... Σκέψου μιά στιγμή καλά, σε παρακαλώ, και έπειτα πές μου, αν τολμής, ότι δεν έχω δίκιο, ότι αυτό που μου ζητείς δεν είναι φριχτό.

—Είσαι νέα, Μπλάνς, και δεν συλλογι-ζεσαι παρά τό παρόν... Μά κύτταξε! 'Η μοίρα μάς έχει χωρίσει για πάντα. Δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να σε κατα-στήσω ευτυχισμένη... 'Ημουν ένοχος ά-πέναντί σου... πολύ ένοχος, γιατί σε έ-κανα να με αγαπήσης... Ποιος ξέρει ότι τό μέλλον, προς τό όποιο σε ώθώ, θυ-σιάζοντας τον έαυτό μου, δεν αντικατα-στήση την ευτυχία;... Δεν άπατάς κανέ-να, αφού τον κάνεις ευτυχισμένο. Πώς μπορεί να μην είναι κανείς ευτυχισμένος κοντά σου;

—'Ω, αυτά είναι φράσεις, λόγια... —'Οχι λόγια! Σε βεβαιώ. Έπειτα

ζεσαι παρά τό παρόν... Μά κύτταξε! 'Η μοίρα μάς έχει χωρίσει για πάντα. Δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να σε κατα-στήσω ευτυχισμένη... 'Ημουν ένοχος ά-πέναντί σου... πολύ ένοχος, γιατί σε έ-κανα να με αγαπήσης... Ποιος ξέρει ότι τό μέλλον, προς τό όποιο σε ώθώ, θυ-σιάζοντας τον έαυτό μου, δεν αντικατα-στήση την ευτυχία;... Δεν άπατάς κανέ-να, αφού τον κάνεις ευτυχισμένο. Πώς μπορεί να μην είναι κανείς ευτυχισμένος κοντά σου;

—'Ω, αυτά είναι φράσεις, λόγια... —'Οχι λόγια! Σε βεβαιώ. Έπειτα

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΝΤΟΥΑΡ ΡΟΝΤ

νεκρή, αν δεν ήθελα να σου κληρο-σω μιά τύψη... Για χάρη σου ζώ, τό ά-κούς; 'Αφ'όε με λοιπόν να σε αγαπώ ά-πό μακριά, χωρίς να σε βλέπω, χωρίς να σε άκούω... 'Ω! Χωρίς να σε άκούω να μου μιλάς έτσι...

Και έξέπασε σε δάκρυα, μη μπορώντας πιά να συγκρατήσει την άπελπισία της.

Εκείνος έπάλαψε ακόμα μιά στιγμή την κύτταξε να σπαράξη από λυγ-μούς, συντετριμμένη από μιά λύπη που δεν είχε ανακούφιση, ούτε παρηγορία. Και τά δάκρυα εκείνα τον έκλόνησαν και τον έρριξαν στα πόδια της.

Η κυρία Κεριέ ήταν πολύ ανήσυχη...

σκέψου, ότι σε λίγα χρόνια θά με ξεχά-σης... Μη λές όχι... Δεν ύπάρχει τίποτα αιώνιο... και τότε...

Εκείνη σηκώθηκε με μιά κίνηση άπελ-πισίας:

—Μή μου λές πιά τίποτα! Θά με κά-νης να τρελλαθώ... θά καταλήξω να ύ-ποχωρήσω μόνο και μόνο για να μη σε άκούω πιά να μιλάς έτσι... Και δεν θέλω να ύποχωρήσω... Δεν θέλω, γιατί δεν μπορώ...

Έπεσε πάλι στο κάθισμά της και έξη-κολούθησε με τό πρόσωπο κρυμμένο στα χέρια της:

—'Ω! ήθελα να είχα πεθάνει... Αυ-τό θά τά διώρωνε όλα... Και θά ήμουν

—'Οχι, Μπλάνς, όχι! Δεν θά σου πω πιά αυτό που δε θέλεις ν' άκούσης... Δε θά σου ζητήσω να θυσιασθής, ν' άνήκη-ς σ' αυτόν τον άνδρα, που δεν μπορείς ν' αγαπήσης... 'Ακουσε με!... Σοφί λέγα-δι σε αγαπώ, σε αγαπώ!... Αυτό μόνο, τίποτε άλλο... Μην κλαίς, γιατί τά δά-κρυά σου μου κάνουν κακό... Νά! Είμαι όλος δικός σου, δεν αντίλέγω, δεν έχω θέληση, σου άνήκω...

Και φιλούσε τά χέρια της, σκούπιζε με τά χείλη του τά δάκρυά της, ζητούσε τό χέλι της. Ένα χαμόγελο ευτυχίας έλαμ-ψε στα ύψα μάτια της κόρης. Έν τού-τοις τον άπόθεόσε ακόμη με αδύναμη

προσπάθεια.

—Δέν έπρεπε νά έλθης! Είπε... Έπρεπε νά μέ άφήσης νά κάνω ό,τι θέλω χωρίς νά μέ συλλογιστής πιά...

—Δέν μπόρεσα ποτέ νά έχω άλλη σκέψη... Είμαι πάρα πολύ, επί τέλους... Άγαπιόμαστε πάρα πολύ... Δέν είναι σφάλμα μας...

Καί ένώ τά χείλη των έσμιγαν, άποσπάρθηκαν ό ένας από τόν άλλο μέ μία βίαιη προσπάθεια.

—Όχι! Όχι! Είπε ή Μπλάνς, κρύβοντας τό πρόσωπό της.

Μά ό Μιχαήλ την έσφιξε έπάνω του.

—Δέν θά σέ άφήσω πιά! της είπε. Σέ θέλω... γιά πάντα!

—Σώπα! τραύλισε εκείνη.

Μά αυτός εξακολούθησε μέ βιβαίότητα: —Αυτή ή κατάσταση δέν μπορεί νά κρατήσει επί πολύ έτσι... Η ζωή περνά και ύποφέρουμε, ένώ έχομε την αγάπη... Πρέπει νά γίνης δική μου, παρά την θέληση του κόσμου, παρ' όλα... Δέν ξέρω πώς, αλλά πρέπει... Σου λέγω όρεβουάρ αυτή τη φορά καί όχι χάρει... Θά έλθω νά σέ ζητήσω...

Ήταν όρθια μέσα στην άγκαλιά του. Την φίλησε στά μαλλιά, στό μέτωπο, στα χείλη. Κατόπι άποσπάρθηκε άπ' αυτήν κι έφυγε. Την άφησε συντετριμμένη καί πάλι λουσα.

Η έξαψις, πού τόν κατέλαβε διάρκεσε μία στιγμή άκόμη. Είχε παραδοθή σ' αυτήν καί δέν σκεφτόταν πιά. Τά καθήκοντά του, την θέση του, τούς οικογενειακούς του δεσμούς, τά πάντα τά παρέσυρε ή όρμη εκείνη. Τόσο τό χειρότερο γιά όλα! Ούτε άγώνες πιά, ούτε προσπάθειες. Ήλθε ή ήττα! Αισθανόταν μέσα του όλη την άνανδρία πού φέρουν οι δυστυχίες στις όποιες βλέπει κανείς την δύναμη του μοιραίου...

Όπως συμβαίνει στις στιγμές αυτές της έσωτερικής κρίσεως, ό Τεοσιέ αισθανόταν την άνάγκη φυσικής κινήσεως. Έδιωξε τό άμάξι του καί προχώρησε πεζή στους όλιγώτερο συγχάζόμενους δρόμους, συζητώντας μέ τόν έαυτό του, χιρονομώντας, μονολογώντας. Συνήλθε όμως μόλις βρέθηκε μπροστά στό σπίτι του. Τότε μόνο θυμήθηκε ότι ή Σουζάν τόν περίμενε, γνωρίζοντας πού πήγε, καί ότι χρειαζόταν πάλι εξηγήσεις—νέα ψέμματα ή πρήξη όμολογία. Ούτε μία στιγμή δέν σκέφθηκε τί θά έλεγε. Έν τούτοις έσπευσε γιατί ή ώρα ήταν κρίσιμη. Καί γιά νά σκεφθί, γιά νά κερδίση καιρό, άρχισε νά βαδίζει στην τύχη.

Η παροδική έξαψή του δέν άλλαζε καθόλου τά πράγματα. Η κατάσταση ήταν ή ίδια. Καί σήμερα, όπως καί χθές, όπως καί την ήμέρα πού ή Σουζάν τά άνεκάλυψε όλα, έπρεπε νά διαλέξη, καί τό πρόβλημα ήταν τό ίδιο. Σάν ήρωας τραγωδίας, ήταν ύποχρεωμένος νά διαλέξη μεταξύ καθήκοντος καί έρωτος. Τό καθήκον ήταν φανερό. Άλλά μπόρεσε πιά νά τό έκτελέση; Τότε άπεφάσισε νά πη στην Σουζάν: «Νικήθηκα, την άγαπή περισσότερο από σένα, περισσότερο από τά παιδιά, περισσότερο από τό καθήκον, την θέλω μέ κάθε θυσία!» Δέν ύπήρχε μέσος όρος. Καί ψιθύριζε:

—Δέν μπορώ! Δέν μπορώ!

Μιά στιγμή του ήλθε ή σκέψη του θανάτου, αλλά την έδιωξε. Είχε ψυχή πολεμιστού. Δέν εκάμπτετο.

(Η συνέχεια στό προσεχές)

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Τό κρεβάτι είναι ό σύντροφος του άνθρώπου πού από αιώνας πού χαρίζει την πιστή του συντροφιά. Άπάνω του γεννιόμαστε καί άπάνω του πεθαίνουμε...όταν δέν μάς κόψη κανένα αυτοκίνητο στό δρόμο...

Οι σοφοί όμως πού άσχολήθηκαν μέ την ιστορία του πολιτισμού, όπως παραδόξως τό άναφέρουν πολύ σπανίως στά συγγράμματά τους, γι' αυτό καί δέν υπάρχουν πολλά στοιχεία σχετικώς μέ... την παιδική του ήλικία.

Κατά την περίοδο της λιθίνης έποχής οι άνθρωποι κοιμόντουσαν άπάνω σέ χοντρές ψάθες από βούρλα ή πάνω σέ δέρματα θηρίων. Άργότερα άρχισαν νά μεταχειρίζονται καί... μαξιλάρι μέ ένα στερογγυλό έξύλο τυλιγμένο μέ χόρτα. Αυτό θά μπορούσε μάλλον νά όνομασθί...π ρ ο σ β έ ρ κ ι ο γιατί οι πρόγονοί μας δέν άκουμπούσαν άπάνω τό κεφάλι τους όπως έμείς σήμερα, αλλά τό... σβέρκο τους αφήνοντας τό κρανίον τους νά πέφτη πός τά πίσω!

Τά κρεβάτια πού είδαν τό φώς μετά τās άνασκαφές της Αιγύπτου, έχουν σχεδόν τό ίδιο σχήμα μέ την σημερινή σάι-λόγκ, μέ την διαφορά ότι αυτά έχουν ιδιαίτερο στήριγμα γιά τό κεφάλι καί τά πόδια. Άλλοτε ήταν από έξύλο, καί άλλοτε από άδάστρο.

Στους τάφους των Αιγυπτίων βρεθήκανε επίσης καί καθίσματα διαφόρων σχημάτων, πού δώσανε την άφορητή γιά νά εξακριβωθή ότι οι πλούσιοι Αιγύπτιοι μεταχειρίζοντο άλλα καθίσματα όταν τρώγανε, άλλα όταν έπρόκειτο νά μεθώσουν καί νά όργιάσουν. Πάντως όλα αυτά τά έπιπλα πού καθιστούν την ζωή πύ άνετη, όφελονταν στους πολιτισμένους... συμπατριώτες μας καί στους Ρωμαίους οι όποιοι ήταν καί οι πρώτοι κατασκευαστά τους.

Οι Βαβυλώνιοι καί οι Άσσύριοι ήταν πολύ... μερακλήδες στά κρεβάτια τους. Ένας Άσσύριος Άρχων του όποιου ή ιστορία διέσωσε καί τό όνομα, ό Πρόπε Άμους, άναπαύονταν σέ ένα μεγαλοπρεπές κρεβάτι πού ήταν κατασκευασμένο από έλεφαντόδοντο!

Τό κρεβάτι έξ άλλου του Όλοφέρνη, ήταν θολωτό γιατί από πάνω ήταν σκεπασμένο μέ μεταξωτά ύφασματα, όπως έμείς δάζομε σήμερα τις κουνοπιές. Είπε τό πρώτο πού άναφέρεται σέ άρχαιο σύγγραμμα καί έπομένως ό Βαβυλώνιος αυτός άρχων είναι ό εισαγωγικός της μόδας των σκεπασμένων κρεβατιών στά όποια άναπαύοντουσαν άπό τόν Μεσαίωνα καί έπειτα όλοι οι πλούσιοι.

Πολλές χαλκογραφίες καί έξυλογραφίες του Μεσαίωνα πού διεσώθησαν, παριστάνουν κρεβάτια έξύλινα καί σκεπασμένα πολύ απλά, όπως πολύ απλή καί σκληρή ήταν καί ή ζωή τότε.

Την έποχή πού βασίλευαν στη Γαλλία οι γνωστοί γιά τις μεγάλες σπατάλες τους Λουδοβίκοι, τά κρεβάτια παίζανε τόν σπουδαιότερο ρόλο στην καθημερινή ζωή! Σκεπασμένοι άναπαυστικά έπάνω στό κρεβάτι τους, πού πάντοτε ήταν στολισμένο μέ βαρύτιμα έργα τέχνης, άκουγαν τούς ύπουργούς τους πού τούς διεβίβαζαν τά παραπονα του λαού. Έκεί πάνω τρώγανε, κουρεύοντουσαν, πλεονόντουσαν καί στό τέλος βέβαια, κοιμόντουσαν!...

Άπό τόν 19ον αιώνα καί έπειτα άρχισαν πάλι νά άποποιούνται τά κρεβάτια, γιά νά φθάσουν στό σημείο πού βρισκονται σήμερα.

Μαρσεγιέζικες ιστορίες

ΕΤΣΙ ΔΕΝ ΘΑ ΜΙΛΟΥΣΕ

Ο Όλιβ δέν είναι καί τόσο καλά στην ύγεια του. Έχει χάσει την όρεξη του, τόν ύπνο του καί έχει τρομερά νεύρα. Μιά μέρα συναντά στόν δρόμο τόν Μάριο.

Ο Όλιβ.— Δέν αισθάνομαι καί τόσο καλά, Μάριε, του λέγει.

Ο Μάριος.— Καί δέν πäs σέ κανέναν γιατρό;

Ο Όλιβ.— Τό σκέπτομαι πολύ, γιατί θά χρειασθώ άνρες γιά νά του εξηγήσω τί μου συμβαίνει.

Ο Μάριος (άφου σκέφθηκε λίγο).— Καί δέν πäs νά δής κανέναν κτηνίατρο; Αύτός δέν ζητά από τούς άρρώστους του νά του πούν τίποτε!

□ □

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΛΗΣΤΑΙ

Ο Μάριος διηγείται σέ μία παρέα φίλων του, στό καφενείο, μία καταπληκτική του περιπέτεια μέ τρεις ληστές:

«Πού λέτε, πήγαινα όλομόναχος εκείνη την ήμέρα μέσα από τό πυκνό δάσος, γυρνώντας από τό κυνήγι, όταν ξαφνικά, βλέπω άντίκρυ μου τρεις άγριάνθρωπους, όπλισμένους ως τά δόντια. Ύψιστε, Θεέ! φώναξα. Τώρα τί κάνεις Μάριε; Λέγω του έαυτού μου. Εύτυχώς ότι οι ληστές δέν μέ είχαν δει...

—Κρύβεσαι, λοιπόν, πίσω από ένα δένδρο καί τούς πυροβολείς! διέκοψε ένας άκροατής, προεξοφλώντας έτσι τη συνέχεια.

—Όχι, είπε ό Μάριος, έκανα κάτι καλλίτερο. Έστριψα από ένα μονοπάτι κι' έγινε λαγός!...

□ □

ΤΙ ΦΥΣΙΚΟΤΗΣΙ

Δυό Μαρσεγιέζοι συναντώνται μία μέρα στην Καννέμπιερ, τόν μεγάλο αυτό δρόμο της Μασσαλίας, καί λένε τά οικογενειακά τους. Ο ένας άπ' αυτούς έκθειάζει την μεγάλη του κόρη πού κυττάζει πώς νά τόν ευχαριστήση.

—Φαντάσου, λέγει του φίλου του, ότι τώρα τελευταία μου κέντησε ένα ώρατο μαξιλάρι γεμάτο ώρατα γαρύφαλλα πού φαίνονται τόσο φυσικά πού μου φαίνεται πώς άναπνέω τό άρωμά τους!

—Αυτό είναι ευχάριστο, λέγει ό άλλος, αλλά έμένα ή κόρη μου έκανε κάτι καλλίτερο: μου κέντησε ένα σκέπασμα γιά... με τριαντάφυλλα, τόσο φυσικά, πού όταν κάθωμαι έπάνω, μου φαίνεται ότι τσιμπιέμαι. Νά, καί τώρα άκόμη, μου πονούν τά πιανά μου από την τελευταία φορά πού κάθησα!

□ □

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ

Ο Όλιβ βρίσκει μία μέρα τόν Μάριο σέ μία λέσχη νά χάνη μεγάλα ποσά στην ρουλέττα. Έπεμβαίνει λοιπόν έντρομος! Ο Όλιβ.— Σέ λυπούμαι Μάριε. Σταμάτα!...

Καί ό Μάριος.— Δέν πρέπει νά λυπάσαι έμένα Όλιβ, αλλά αυτούς μου δάνεισαν τά λεπτά!...

Όρτενσσία Σνάϊντερ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΕΠΤΕΔΑΝΕ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Τό θέατρο Πόρτ-Σαιν-Μαρτέν, ήταν γεμάτο εκείνο τό βράδυ του 1862, από τόν καλλίτερο κόσμο. Τό έργο πού παιζότανε συνεκέντρωνε την προσοχή όλων καί όταν έπεσε ή αύλαία της πρώτης πράξεως, τά χειροκροτήματα έξέσπασαν σάν θύελλα. Όλοι χειροκροτούσαν τούς ήθοποιούς καί τό έργο, όλοι έκτός από ένα θεωρείο τοΰ όποιου οι ένοικοι, άς τούς πούμε, έκαμαν θέληση καί πείσμα. Καί όπως τό δνειρό της αυτής ήταν νά γίνη καλλιτέχνης καί νά έπισιασθή μία μέρα τά φώτα του παρτινού προσκηνίου μέ την λάμψη της, έπέμενε τόσο, πού άνάγκασε τόν πατέρα της νά έμνησθή. Έτσι, σέ λίγο ή Όρτενσσία έκαμε τό ντεμπούτο της ως κορίτσια στό «Ζυμνάς» του Μπορντώ. Τό θέατρο όμως αυτό χρεωκοπούσε κάποιον πρωί, καί ό διευθυντής του Ντελμάς, πη-

καί μέ τόσο καλό μάτι αυτή την έπίδοση της κόρης του στη μουσική. Τό δνειρό του, εκείνου, ήταν νά γίνη ή κόρη του πωλήτρια σ' ένα μεγάλο κατάστημα της πόλεως. Η Όρτενσσία όμως δέν είχε μονάχα μεγάλη ψυχή, αλλά καί μεγάλη θέληση. Όταν δέ ή θέληση ένισχύεται από τό γυναικείο πείσμα, μπορεί νά κάνει θαύματα. Καί ή νεαρά Όρτενσσία είχε καί θέληση καί πείσμα. Καί όπως τό δνειρό της αυτής ήταν νά γίνη καλλιτέχνης καί νά έπισιασθή μία μέρα τά φώτα του παρτινού προσκηνίου μέ την λάμψη της, έπέμενε τόσο, πού άνάγκασε τόν πατέρα της νά έμνησθή. Έτσι, σέ λίγο ή Όρτενσσία έκαμε τό ντεμπούτο της ως κορίτσια στό «Ζυμνάς» του Μπορντώ. Τό θέατρο όμως αυτό χρεωκοπούσε κάποιον πρωί, καί ό διευθυντής του Ντελμάς, πη-

καί μέ τόσο καλό μάτι αυτή την έπίδοση της κόρης του στη μουσική. Τό δνειρό του, εκείνου, ήταν νά γίνη ή κόρη του πωλήτρια σ' ένα μεγάλο κατάστημα της πόλεως. Η Όρτενσσία όμως δέν είχε μονάχα μεγάλη ψυχή, αλλά καί μεγάλη θέληση. Όταν δέ ή θέληση ένισχύεται από τό γυναικείο πείσμα, μπορεί νά κάνει θαύματα. Καί ή νεαρά Όρτενσσία είχε καί θέληση καί πείσμα. Καί όπως τό δνειρό της αυτής ήταν νά γίνη καλλιτέχνης καί νά έπισιασθή μία μέρα τά φώτα του παρτινού προσκηνίου μέ την λάμψη της, έπέμενε τόσο, πού άνάγκασε τόν πατέρα της νά έμνησθή. Έτσι, σέ λίγο ή Όρτενσσία έκαμε τό ντεμπούτο της ως κορίτσια στό «Ζυμνάς» του Μπορντώ. Τό θέατρο όμως αυτό χρεωκοπούσε κάποιον πρωί, καί ό διευθυντής του Ντελμάς, πη-

Η Σνάϊντερ.

ρε την νεαρά Όρτενσσία μαζί μέ κάτι άλλες του θιάσου του καί τις πήγε στό Άζέν όπου άρχισε μαζί τους παραστάσεις. Εκεί ή Όρτενσσία βρήκε την τύχη της στό πρόσωπο δυό ανθρώπων. Ο πρώτος ήταν ό Σαφνέ, ένας παλιός καλλιτέχνης, πού προσφέρθηκε, γεμάτος θαυμασμό γιά την νεαρή καλλιτέχνη, νά της δώση μαθήματα μουσικής καί ντιγιόν. Ο άλλος ήταν ό Καντέλ, ένας «ζέν-πρεμιέ» της Γαλλικής Κομωδίας, ξεπεσμένος στην έπαρχία, πού της έδειξε τόν δρόμο πός την πρωτεύουσα: Πήγαινε στό Παρίσι, μικρούλα μου, της είπε. Σέ χρειάζονται εκεί. Θά σοι δώσω έχω ένα καλό συστατικό γιά τόν Ίππολυτο Κουανάρ, τόν διευθυντή του θεάτρου «Βαριετέ». Τό συστατικό δόθηκε καί ή Όρτενσσία ξεκίνησε γεμάτη έλπίδες καί δνειρα γιά τό Παρίσι.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ ΚΑΙ ΟΦΕΝΜΠΑΧ

Ηταν έποχή της Δευτέρας Άδούρρατορίας. Τό καλλιτεχνικό Παρίσι, γύ-

ρευε τούς νέους ανθρώπους του, αλλά χωρίς καί οι καλλιτεχνικοί έπιχειρηματίες καί διευθυντές νά παραδίδουν καί τόσο εύκολα τό πεδίο των άξιώσεών τους. Ένας άπ' αυτούς, κι' από τούς πιο άύστρους ήταν άκριβώς καί εκείνος ό κ. Ίππολυτος Κουανάρ, στόν όποιο είχε στήσει συστηματική την Όρτενσσία, ό προστάτης της του Άζέν.

Ο Κουανάρ της έπριξε μία ματιά από πάνω ως κάτω, της ζήτησε μερικές πληροφορίες, καί τέλος της είπε:

—Κοπέλλα μου, δέν ύπάρχει άμφιβολία ότι είσθε ώραία, κομψή, έξυπνη καί ίκανή γιά νά σταδιοδρομήσετε, έρχεσθε όμως από την έπαρχία, καί μέ τό γραμματόσημο αυτό δέν μπορείτε, δυστυχώς, νά θεωρήσετε έμένα ως παραλήπτη! Τό «Βαριετέ» δέν είναι γιά άρχαρίους. Πηγαίνετε πρώτα κάπου—άλλού, καί μετά ένα χρόνο τά ξαναλέμε!

Η Όρτενσσία έκλαψε, αλλά δέν άπογοιτεύθηκε. Είπαμε ότι ήταν γυναικά μεγάλης θελήσεως. Ύπηρχε την έποχή εκείνη στό Παρίσι ένας νεαρός συνθέτης πού όνειρευότανε νά κάνει γυαλιά-καρφιά τό σύγχρονο θέατρο. Έγγραφε πράγματα ώραιότατα, αλλά δέν εδρίσκε πού νά τά παίξη. Όλοι οι θεατρώνια του τότε άνταν πίσω. Κουρασμένος πιά νά χτυπά ξένες πόρτες ό νεαρός μουσικοσυνθέτης άπεφάσισε νά κάνει δικό του θέατρο. Άκριβώς τόν καιρό εκείνο είχε χρεωκοπήσει ένας ταχυδακτυλουργός πού είχε ένα παραγοθέατρο στό Ήλύσια, όδός Μαρτινί. Ο νεαρός μουσικοσυνθέτης άρχισε εκεί παραστάσεις: ό συνθέτης ήταν ό περίφημος έπειτα Όφφενμπαχ καί τό θεάτρό του, τό επίσης κατόπι περίφημο «Μπούφ-Παριζιέν».

—Πάνε νά βρής τόν Όφφενμπαχ, συμβούλεψε την Όρτενσσία ό Μπερτελιέ, ένας ήθοποιός τόν όποιο είχε γνωρίσει στό Παρίσι. Η νέα δέν χάνει καιρό: τρέχει άμέσως στό σπίτι του Όφφενμπαχ. Τόν βρήκε στό πιάνο καί συνέθετε. «Τι ξέρεις νά κάνης;» την ρωτά ή μέλλουσα μεγάλη μουσική δόξα της Γαλλίας. Η Όρτενσσία είχε καταρτίσει μόνη της στό Άζέν ένα πλουσιότατο ρεπερτουάρ τραγουδιών της έποχής, καί κομμάτιν από όπερέτες καί όπερες. Άρχισε λοιπόν, αντί άλλης άπαντήσεως, νά τραγουδά καί από τό «Μαύρο Ντόμινο». Όταν τελείωσε, ό μουσικοσυνθέτης ήταν κατάπληκτος: «Πού τάμαθες αυτά;» την ρωτά: «Στό Άζέν» —«Καί ποιός σοι τάμαθε;» —«Μόνη μου!» —«Σέ προσάμβανω!» Η μικρή Όρτενσσία πήγε νά τρελλαθί από την χαρά της.

ΑΠΟ ΘΡΙΑΜΒΟ ΣΕ ΘΡΙΑΜΒΟ

αυτό ήταν! Η Όρτενσσία μπόρεσε άπό την στιγμή αυτή νά πη πώς είχε βρής τόν δρόμο της στην δόξα. Στις 31 Αύγουστου 1855 ή Όρτενσσία Σνάϊντερ έκαμε την πρώτη της εμφάνιση στό θέατρο των Ήλυσιών μέ τό «Πλέν-ώ», ένα έργάκι κάποιου άγνωστου τότε συγγραφέως, πού ήταν άνογότερο νά γίνη ό μεγάλος Έλντρά, καί μέ τό «Βιολενέ», ένα

βρετανικό θρόνο με μουσική του "Οφ-φενμπαχ".

Η επιτυχία ήταν θριαμβευτική! Καί δεν ήταν μοναδική. Οι θρίαμβοι ήταν από τότε απλώς πολλοί, τόσο, που μία μέρα η Σνάιντερ, που μέσα στ' άλλα ήταν—σαν γυναίκα...—και πρακτικό μυαλό, λέγει του "Οφφενμπαχ":

—Θέλω πεντακόσια φράγκα τόν μήνα! (Ξπαίρνε τότε 200).

—Πεντακόσια φράγκα! Έκανε κατατρομαγμένος ο "Οφφενμπαχ"! Θά άστειεύ-σαι χωρίς άλλο "Ορτενσία!...

Μά η "Ορτενσία" δεν άστειευόταν. Τόν αφήνει σύζυγο ένα βράδυ και τρέγει για δεύτερη φορά στον Κουανιάρ. Αυτή τη φορά η ύποδοξη που της έκανε ο άγέρω-χος και αυστηρός διευθυντής του «Βαριε-τέ», ήταν πολύ διαφορετική. Τήν δέχτηκε με άνοιχτες αγκάλες δίνοντάς της 250 φρ. τόν μήνα. Δεν μένει όμως πολύ και-ρό κι' έκει. Ζητεί αύξηση. Δεν της δίνουν όσα ζητά, και η "Ορτενσία, μη θέλοντας να ξαναγυρίσει πίσω στον "Οφφενμπαχ, ούτε και να προσπέση σε κανένα άλλο διευθυντή, δηλώνει ότι παραιτείται από τὸ θέατρο και αφήνει τὸ άχάριστο αυτό Παρίσι για να ξαναγυρίση πίσω στο Μπορνό.

Πράγματι, δένει τις βαλίτσες της και φεύγει. "Υστερα από λίγο καιρό παίρ-νει ένα γράμμα από τόν "Οφφενμπαχ. Εί-χε τελειώσει αυτός την «Ωραία 'Ελένη» του και την καλούσε να της δώσει τόν πρώτο ρόλο. «Πόσα;» ήταν η άπάντησις της άοιδού. «Όσα θέλεις» της άπαντά ο "Οφφενμπαχ. «Δυό χιλιάδες τόν μήνα», άνταπαντά η "Ορτενσία. «Έλα», της τη-λεγραφεί ο "Οφφενμπαχ.

Ο θρίαμβος ήταν κολλοσιαίος. "Από κεί και πέρα η Σνάιντερ είναι πιά η βα-σιλίσσα του παρισινού θεάτρου. "Επί δώ-δεκα χρόνια μεσουράνησε στο παγκόσμιο καλλιτεχνικό... άλλα και έρωτικό στερώ-μα. "Αναρίθμητες ήταν οι κατακτήσεις της: τρεις αυτοκράτορες, έπτά βασιλείς, ένας αντιβασιλεύς, έννέα μεγάλοι δούκες, δυό αρχιδούκες, πέντε δούκες, εικοσιδυό πρίγκιπες διεξέδikhσαν την τιμή να γί-νουν φίλοι της, να τούς δεχθώ στο καμα-ρίνι της. Καμαρίνι... τρόπος του λέγειν. "Ήταν ένα όλόκληρο διαμέρισμα από τρία δωμάτια, πολυτελέστατα έπιπλωμένα και διαρκώς γεμάτα από άνθη, δώρα και θαυμαστά!

Ο τσάρος "Αλέξανδρος 2ος, προτού φθάση στο Παρίσι, τηλεγραφούσε να του εξασφαλίσουν ένα θεωρείο για τὸ θέατρο της Σνάιντερ και ένα σούπε με την ωραία καλλιτέχνηδα. Ο βασιλεύς της Σουηδίας πήγε να της υποβάλει τὰ σέβη του!

Τό ίδιο ο βασιλεύς της Πορτογαλίας, ο πρίγκιπ της Ουαλλίας κ.τ.λ. κ.τ.λ. Μο-νάχα ο Μπίσμαρκ έμεινε άσυγκίνητος από τὰ θέληγέρτα της, και η Σνάιντερ δεν του τὸ συγχώρησε ποτέ. "Όπως και οι Γάλοι δεν του συγχώρησαν ποτέ τὸ 1870.

Ακόμη και αυτόν τόν Χεδίβη της Αι-γύπτου, "Ισμαήλ Πασά κατέκτησε η Σνάι-ντερ και πήγε μαζί του στο Κάιρο!...

Και όταν οι πρώτες άσπρες τρίχες άρ-χισαν να διακόπτουν έδω κι'έκει τόν #βενο τόν μαλλιών της, η Σνάιντερ, άξιοπρεπής πάντα, όσον και ζηλότυπη για την δόξα της, τραβήχτηκε ένδοξη, τιμημένη και εύτυχισμένη, για να ζήση με τις άνα-μνήσεις της ώραιότερας ζωής που μπο-ρούσε να ζήση μία γυναίκα της εποχής

της

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΗ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

στην Αμερική—που άλλου;—που είναι ή χώρα τών παραδόξων, δίδονται και τὰ πιο παράξενα δώρα. Δεν μπορούσε βέβαια να γίνει εξαίρεσις στο Χόλλυγουντ.

Θέλετε να μάθετε μερικά από τὰ δώρα που πήραν οι διάφοροι στάρ του Χόλλυγουντ από γνωστούς και θαυμαστάς των έπ' ευ-καιρία τών έορτών;

Η Γκρέτα Γκάρμπο πήρε από έναν άγνω-στο θαυμαστή της μία θαυμασία κοίηλα, πανομοιότυπο της άπαράμιλλης στάρ μέχρι και τών τελευταίων λεπτομερειών. Η κοί-ηλα αυτή ήταν ντυμένη με μία τουαλέττα παρμένη από τὸ τελευταίο φίλμ της Γκρέτας «Η Κυρία με τὰς καμελίας».

Η Μέρλε Όμπερον πήρε από τόν Ντέ-βητ Νίβεν με τόν όποιον πρόκειται να παν-τρευτή την άνοιξη, ένα θαύτιμο βραχιόλι που άνήκε κάποτε στην αυτοκτονήσασα ή-θοποιό του κινηματογράφου, την ώρα ιστά-τη Λύα ντε Ποϋντι.

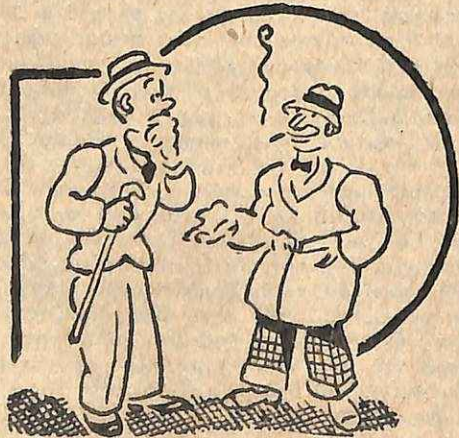
Η Τζόαν Κράουφορντ παίρνει επί έπτά χρόνια άνελλιπώς την παραμονή τών Χρι-στουγέννων μια ύπεροχη άνθοδέσμη από κόκκινα τριαντάφυλλα επάνω στα όποια εί-ναι καρφισωμένη πάντοτε μία καρτούλα: «Λίγα λουλούδια από έναν άγνωστο φτωχό νέο που σ'άς θαυμάζει». Η Τζόαν ζήτησε πολλές φορές να δερή τόν άγνωστον θαυμα-στή της για να τόν ευχαριστήσει για την συγκινητική έστια προσφορά του μα δεν τὸ κατώρθωσε.

Ο Φρέντρικ Μάρτε που θεωρείται ως ο πιο υπερέφανος για τόν εαυτό του ήθοποιός του Χόλλυγουντ πήρε ένα χρυσόδετο λεύκα-μα που έγραφε άπ' έξω «Λεύκιμα τών δια-σημοτέρων ήθοποιών του Χόλλυγουντ».

Και μέσα στις 140 σελίδες του ήταν 140 φωτογραφίες του Φρέντρικ Μάρτε σε άμέ-τρητες πόζες από διάφορες ταινίες του.

Δεν άγχησε ν' άποκαλυφθώ ότι αούτορ-γός του έξυπνου αυτού δώρου ήταν η γόη-σα Τζίν Χάρλου. Ο Μάρτε τὸ φυσά άκό-μα και δεν κρυώνει.

ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

—Αύριο θά πάγω στο κυνήγι
—Κι' εγώ.
—Για λαγούς;
—Όχι, για κανένα κατοστάρικο.

Κ. Π.

Η Καρόλ Λομπάρ θάρηε τὸ πρωί τών Χριστουγέννων στην πόρτα της μεγαλο-πρεπούς βίλλας της ένα πολυτελέστατο αυ-τοκίνητο, δώρο ένός από τούς μεγαλειτέ-ρους τραπεζίτας της Νέας Υόρκης.

Και η μικροσκοπική Σίρλεϊ Τέμπλ, που διεκίνητε ότι είχε θάρηθ πιά να παίρνη κοίηλες που παριστάνουν την Σίρλεϊ πήρε έφέτος ένα δώρο πιο πρωτότυπο: Έναν ζωολογικό κήπο με όλων τών ειδών τὰ ζωα, τὰ όποια όμως έχουν μορφές άνθρώπινες και μάλιστα τών γνωστοτέρων ήθοποιών. Έτσι ο γαίδαρος έχει τὸ κεφάλι του... Κλάρκ Γκαίμπλ, η άρκούδα της... Μαίη Ου-έστ, η καμήλα της... Γκαίηλ Πάτρικ, τὸ πα-γώνι της Γκρέτας Γκάρμπο, τὸ άλογο του... Τζόννυ Βαϊσμοϋλλερ, ο έλέφας του... Τσάρλς Λάφτον, η άλεπού της... Γιλδρίας Σβάν-σον κ.λ.π. Τὸ δώρο έστάλη από τόν Γκάρντ Κούπερ, ο όποιος κοροϊδεύοντας τόν εαυτό του, έδωσε τὸ πρόσωπό του στον πίθηκο!

Η Σίρλεϊ έμεινε κατενθουσιασμένη.

Η ΕΠΙΜΟΝΗ ΕΝΟΣ ΦΙΓΚΥΡΑΝ

Πριν από ένα χρόνο ένεφανίσθη στα στού-ντιο της Παραμάουντ κάποιος νεαρός. Ήταν Ψηλός, άθλητικός, με ωραία κα-τατομή και συμπαθέστατος.

—Θέλω να γίνει ήθοποιός! έδήλωσε λα-κωνικά στον σκηνοθέτη.

—Πέρασε σε κανένα μήνα! ήταν η άπάν-τησις.

Τὸ διάβημα επανέλφθη σε πέντε στούντιο διαδοχικά χωρίς κανένα άποτέλεσμα. Μά ο νέος δεν ήταν από τούς άνθρώπους που ά-πογοητεύονται εύκολα.

Μετά πολλές προσπάθειες κατώρθωσε να προσληφθώ ως.. υπηρέτης στο σπίτι ένός διασημού σκηνοθέτου.

Κι' ένα πρωί, τρεις μέρες μετά την πρόσ-ληψη του νέου ο σκηνοθέτης έμεινε κατάπλη-κτος όταν ο καμαριέρης του ήρθε να τόν ξυπνήση κρατώντας ένα περιστρωφο.

—Πάνω τὰ χέρια! διέταξε ο υπηρέτης.

Ο σκηνοθέτης έσπευσε να σηκώση τὰ χέ-ρια του.

—"Ηρθα να σ'άς σκοτώσω! του είπε με μίσος ο καμαριέρης. "Αν νομίζετε ότι μπο-ρείτε να κλέβετε άσύστολα την γυναίκα ένός λόρδου και να μένετε άτιμώρητος, γελιέστε. Θά μου τὸ πληρώσετε και τώρα μάλιστα. Με πήρατε για υπηρέτη, έ; Τώρα θά σ'άς δείξω εγώ ποιός είμαι στ' αλήθεια... Ένας "Αγγλος ευπατρίδης δεν άνέχεται...

—Μά, σ'άς παρακαλώ, άρχισε να διαμαρ-τύρεται ο σκηνοθέτης. Δεν ξέρω καν για ποιά γυναίκα πρόκειται...

Από την ταραχή του και τόν φόβο του τραύλιζε:

—Έξηγηθήτε σ'άς παρακαλώ, εξοχώτατε...

Έξαφνα ο υπηρέτης άφησε τὸ περιστρω-φο να πέση κι' έσκασε στα γέλια:

—Βλέπετε λοιπόν ότι κάνω περίφημα για ήθοποιός;

Και ο σκηνοθέτης που κόντευε να λιπο-θυμήση από τόν φόβο διεπίστωσε με άνα-κούφιση ότι όλα αυτά ήταν φάρσα και ότι ο υπηρέτης του είχε πραγματικά ταιλέντο ήθοποιού. "Εφ' ό και σ'άν γνήσιος "Αμερι-κανός τὸυ υπέγραψε άμέσως ένα συμβόλαιο για μία ταινία, στην οποία ο νέος θά παίξη τόν ρόλο ένός νεοσού ένοιάτου. Ο νέος αύ-τός άνομιέται Τζίν "Ουεν. "Ίσως τὸυ χρόνου να είναι διάσημος...

Ένας κύριος πολύ θυμώδης

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΓΚΕΠΤ

(Ο κ. Κάρολ Γκαίτσκε είναι πολύ θυμώ-δης. Δεν μπορεί να χωνέψη τ' άχώνευτα—έτσι λέει τουλάχιστον—ούτε να συγκρατή-ση τὰ νεύρα του μπροστά στην ήλιθιότητα και την άτολμία τών συνανθρώπων του. Αυ-τός υπεργρανεύεται γιατί κι' από μικρός δεν συνήθισε να χαρίζη κάστανα σε κανένα).

ΣΚΗΝΗ Α'

(Ο κ. Κάρολ στο σπίτι του. Έχει την πρωτοκαθεδρία στο οικογενειακό τραπέζι όπου συμπαρακάθονται η γυναίκα του Έ-λίζα και τὰ δυό παιδιά του. Τους έχει πάν-τα τρομοκρατημένους).

Κος Κάρολ (άφου κατάπιε με πολλή όρεξη τὴ σούπα του).— Αυτή η σούπα ήταν άπαισία.

Έλίζα (δειλά).— Μά, Κάρολ, μου φαίνεται πως την έφαγες με όρεξη.

Κος Κάρολ (αύστηρά).—Για να μη σε προσβάλω. Άλλα πρέπει να σου πώ πως δεν τραγώταν.

Έλίζα.—Μήπως δεν είχε άρκετό α-λάτι;

Κος Κάρολ.—Όχι, ήταν πολύ άλ-μυρή. "Υστερα τὸ πιπέρι ήταν λιγοστό, ή ντομάτα σάπια και τὸ ρύζι άψητό!

Έλίζα.—Μά, Κάρολ, μου φαίνεται πως...

Κος Κάρολ (αύστηρότερα).— Για να σου πώ, Έλίζα, αρχίζεις να με έκ-νευρίζεις! Σου λέω εύενικώτατα ότι ή σούπα σου ήταν για πέταμα και άρ-χίζεις να μου άραδειάζεις διάφορες δι-καιολογίες.

Έλίζα.—Μά εγώ η κακομοίρα δεν πρόφτασα να πώ τίποτε...

Κος Κάρολ.—Έλίζα, ξέρεις ότι εί-μαι πολύ θυμώδης και δεν μπορώ να χωνέψω τ' άχώνευτα.

Έλίζα.—Καλά, καλά, δεν λέω τί-ποτα.

Κος Κάρολ.—Κι' όμως εξακολουθείς να φλυαρής.

Ο γυιός (ένα παιδάκι δέκα χρο-νών). Μαμά, θά ήθελα λιγάκι σούπα ά-κόμα.

(Σιωπή. Η μητέρα, τρομοκρατημέ-νη, κυττάζει τόν άντρα της).

Κος Κάρολ (ξεσπώντας).—Α, ω-στε έτσι; Σ'άς λέγω ότι ή σούπα είναι για πέταμα, και σεις για να μου μπη-τε στο ρουθούνι συνεννοείστε για να ζητή-σετε κι' άλλη; "Α, αυτό δεν θά περά-ση έτσι. Έγώ είμαι θυμώδης και δεν συγκρατιέμαι.

Έλίζα (παρακλητικά).—"Ησύχασε, Κάρολ, τὸ παιδί δεν ξέρει τί λέει.

Κος Κάρολ (όλο κι' άνάθοντας).— Έγώ είμαι ένας άνθρωπος πυγμής και θά σ'άς συντρίψω! Και πρώτα-πρώτα, έσύ (στον γυιό του Φρίτς) θρωμόπαιδο, που τολμάς να άντιμιάς τὸυ πατέρα σου, να π'άς άμέσως να κοιμηθής νηστι-κόρς! (στην κόρη του, μία μικρούλα, έφτά χρονών που παρακολουθεί, τρομο-κρατημένη, τὴ σκηνή) και σύ, τί έχεις ανόινεις τὰ μάτια σου έτσι; Με κο-ροϊδεύεις κι' έσύ; Άμέσως στο κρεβ-βάτι! Θά σ'άς μάθω εγώ να μη σέθε-στε τόν πατέρα σας!

Έλίζα (κάνοντας μία τελευταία προσπάθεια).—Δεν έχεις δικαίο, Κάρολ.

Κος Κάρολ (έξαγριωμένος).—Τολ-

μάς να μιλής, έσύ που ξεσήκωσες τὰ μυαλά τών παιδιών; Να θουλώσης ά-μέσως τὸ στόμα σου γιατί ξέρεις κα-λά ότι είμαι πολύ θυμώδης!

(Σηκώνεται και θγαίνει χτυπώντας πίσω του τὴν πόρτα).

ΣΚΗΝΗ Β'

(Μετά λίγην ώρα, στο καφενείο ο-που συχνάζει ο κ. Κάρολ).

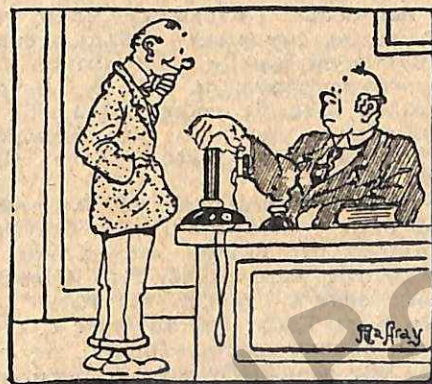
Κος Κάρολ (θρονιασμένος άνάμεσα στην παρέα του).—Συγχίστηκα τρομε-ρά σήμερα. Η γυναίκα μου, έβαλε τὰ παιδιά στα αίματα, και ώργάνωσαν ο-λόκληρη επανάσταση. Ξέρετε όμως πό-σο είμαι θυμώδης και πόσο τὰ τέτοια δεν περνούν σε μένα. (Δυνατά, στο γκαρσόνι). Να μου φέρης ένα χαμο-μήλι.

Ένας φίλος.—"Ε, Κάρολ, θά κά-νουμε τὴν πρεφίτσα μας;

Κος Κάρολ.—Βέβαια. (Στὸ γκαρ-σόνι) τί γίνεται αυτό τὸ χαμομήλι;

Τὸ γκαρσόνι.—Μά μόλις τώρα τὸ παραγγείλατε!

Κος Κάρολ.— Κτήνος, ζωό, κάθαρ-μα, ποιόν νομίζεις ότι έχεις άντίκρυ

—Δεν ξέρετε ότι ή λέξη «υποβάλλω» γρά-φεται με δυό «λ»;

Τὸ γκαρσόνι.— Μά δεν είπα τί-ποτε...

Κος Κάρολ.—Αναιδέστατε, θά σου μάθω να φέρνεσαι με σεβασμό σ' ένα από τούς καλλίτερους σ'ας πελάτες.

(Τὸ γκαρσόνι, γνωρίζοντας από την κα-λή τὸν κ. Κάρολ και δίνοντας τόπο στην όρ-γην, άπομακρύνει. Η παρέα άρχίζει τὴν πρέφα της).

Κος Κάρολ.—Δεν μπορείτε ν' άρνη-θίτε ότι είμαι σπουδαίος παίκτης πρέ-φας. Ένώ αυτός ο φουκαράς ο "Αμφελ-μάουμ δεν ξέρει τί του γίνεται.

Α φ ε λ μ π α ο υ μ.—Και δεν χαιρε-σαι, άφου είμαι άντίπαλός σου;

(Παίζουν. Σε μία στιγμή ο Φούκς ο λο-γιστής κάνει μια τερατώδη γκάφα. Νευρω-τική βασίλειε μεταξύ τών χαζών που πα-ρακολουθούν τὸ παιχνίδι. Όλοι ξέρουν ότι ο κ. Κάρολ είναι θυμώδης—τὸ λέει και τὸ επαναλαμβάνει ο ίδιος τόσες φορές!— και περιμένουν να έκραγή. Περίεργο όμως: ο υ-πολογιστής κ. Κάρολ δέχεται άόγγυστα τὴ γκάφα τὸυ συντρόφου και... προσιτάμενου του).

(Πράγματι αυτό τὸ κόζι καταστρέ-φει όλους τούς θαθείς ύπολογισμούς τὸυ κ. Κάρολ).

Κος Κάρολ.—Μά δεν σ'άς τ'όλεγα ότι ο "Αμφελμπαουμ δεν ξέρει να παί-ζει; "Επιτρέπεται να ρίξη αυτό τὸ κόζι;

Σ τ ρ ο υ θ ε.—"Απ' εναντίας, έπαιξε πολύ καλά, και έπειδή δεν ξέρεις τί να κάνης, θυμώνεις.

"Α φ ε λ μ π α ο υ μ (χαμογελά με άυταρέσκεια).—Μάλιστα.

Κος Κάρολ (έξανίσταται).— "Α, για να σου πώ, τολμάς και με κοροϊ-δεύεις; Σου λέω ότι δεν ξέρεις να παί-ζης και χαμογελάς σαν ήλίθιος που είσαι! Η μήπως δεν ξέρεις ότι είμαι θυμώδης και δεν χωνεύω τ' άχώνευτα; Θά σε σιγουρίσω όμως εγώ και θά σου μάθω ότι δεν σου έπιτρέπεται να ά-στειεύσεις μ' ένα προϊστάμενό σου! (Και για να ξεκαθήνι όλότελα, στο γκαρσόνι). Κτήνος, ζωό, θλάκα, ήλι-θιε, που είναι τὸ χαμομήλι;

Τὸ γκαρσόνι.—Μά τὸ ήπιατε, κ. Κάρολ!

Κος Κάρολ.— Τότε τί κάθεσαι και χαζεύεις; Γκερμίσου από δω!

ΣΚΗΝΗ Γ'

(Τὴν επομένη τὸ πρωί, στο γραφείο του).

Κος Κάρολ (σ' ένα δακτυλογρά-φο).—Δεν μου λές, δεν έμαθες γράμμα-τα στο σχολείο;

Ο δ α κ τ υ λ ο γ ρ ά φ ο ς.— Γιατί; κ. Κάρολ;

Κος Κάρολ.—Δεν ξέρεις ότι ή λέξις «υποβάλλω» γράφεται με δυό «λ»;

Ο δ α κ τ υ λ ο γ ρ ά φ ο ς.—Ναι, αλλά στο γράμμα που έχετε έχει «θα υποβά-λλω» που είναι μέλλων και γράφεται μ' ένα «λ».

Κος Κάρολ.— Και ποιός σου είπα ότι δεν γράφεται με ένα;

Ο δ α κ τ υ λ ο γ ρ ά φ ο ς.—Πρέπει δ-σείς!

Κος Κάρολ.—Εγώ; Θά τρελλάθη-κες βέβαια!

Ο δ α κ τ υ λ ο γ ρ ά φ ο ς.— Μά... ε-Κάρολ...

Κος Κάρολ.—Έλα μην αρχίζεις να με έκνευρίζης με τις άνόητες δικαιο-λογίες σου. Ξέρεις καλά ότι είμαι θυ-μώδης και δεν μπορώ να χωνέψω τ' άχώνευτα.

Ο δ α κ τ υ λ ο γ ρ ά φ ο ς.—Πρέπει δ-μως να σ'άς πώ, κ. Κάρολ...

Κος Κάρολ (ανάθει).—Νά πάψης, παληόπαιδο! Άκούς εκεί, ένας άγράμ-ματος και ήλίθιος νεαρός να τολμά να τὰ βάζη μαζί μου! Πρόσεχε όμως, κα-κομοίρη, γιατί εγώ είμαι άνθρωπος πυγμής και θά σε συντρίψω!

(Ξαφνικά, σ' έναν κλητήρα). Και σύ, ζωό, τί κάθεσαι και δεν παίρνεις αυτά τὰ χαρτάκια να τὰ π'άς για ύπογραφή;

Ο κ λ η τ ή ρ α ς.— Μά δεν μου εί-πατε τίποτε, κ. Κάρολ;

Κος Κάρολ.—Τέλος πάντων, έσύ θά είσαι πάντοτε ήλίθιος. (Γίνεται μία μικρή σιωπή. Καί ξαφνικά άνοίγει ή πόρτα τὸυ γραφείου, και μπαίνει μέσα, σοβαρός και έλισσομένος, ο κ. Διευθυν-τής. Οι ύπάλληλοι σκύβουν στα χαρτιά τους και έργάζονται τσιτωδώς).

Ο Δ ι ε υ θ υ ν τ ή ς.—κ. Γκαίτσκε,

(Τὸ τέλος στη σελίδα 38)

Γιατί δεν παντρεύτηκα!

Υιατί άραγε η Μαίρη Μπράϊαν δεν παντρεύτηκε καμιά φορά ως τώρα;

Σύμφωνα με την φυσική σειρά των πραγμάτων το κορίτσι που έρωτεύθηκαν διαδοχικά και κατά διαφόρους καιρούς ο Μπούντυ Ρότζερς, ο Τζένε Ράιμοντ, ο Ρορντ Βαλλέ, ο Ρίτσαρ Ντίξ, ο Ράντολφ Σκότ, ο Ντίκ Πόου-ελλ, ο Τζάκ Όκι, ο Κάρυ Γκράντ (πολλοί απ' αυτούς, φυσικά, προτού παντρευτούν), έπρεπε να έχη παντρευτή έναν απ' αυτούς.

Γιατί άραγε «το πιο χαριτωμένο κορίτσι του Χόλλυγουντ», το «πιο δημοφιλές κορίτσι του Χόλλυγουντ» δεν παντρεύτηκε ακόμα;

«Άπειροι άνδρες ως τώρα, πλούσιοι, φτωχοί, ζητιάνοι, δικηγόροι, γιατροί, έμποροι, αξιωματικοί, κλέφτες, Νιου-γιorkέζοι, Λοντρέζοι, Εύρωπαίοι, μεγαλοβιομήχανοι, ποιηταί, ύλισται, Ρωμαιοί όλων των ειδών και ποιότητων, έπολιόρκησαν την καρδιά της Μαίρης. Ένα σωρό φορές κυκλοφόρησε η φήμη ότι η Μαίρη είχε άρραθωνιασθή με τους σπουδαιότερους ήθοποιους του Χόλλυγουντ αρχίζοντας από τον Μπούντυ Ρότζερς και καταλήγοντας στον Κάρυ Γκράντ.

Λουλούδια, σκυλάκια, γάτες της Άγκύρας, ζαχαρωτά, θιβλία, ένθymια κάθε λογής στολίζουν το σπίτι της. Έχει φωτογραφίες σε όλα τα μεγάθη και σε όλες τις πόζες επάνω στις οποίες είναι γραμμένο με διάφορους γραφικούς χαρακτήρες: «Στην Μαίρη, με αγάπη».

Η Μαίρη εθεάθη παντού όλα αυτά τα δέκα χρόνια—στο Γκρόβ, στο Τροκαντερό, στο θέατρα, στην Σάντα Ανίτα, στις πλάς—με τον Ντίκ Πόουελλ, τον Ροϋσελ Γκλήζον, τον Τζάκ Όκι, τον Κάρυ Γκράντ και αρκετούς άλλους.

Οι δημοσιογράφοι γέμισαν τις στήλες των περιοδικών του κινηματογράφου, με φήμες διαδόσεις, κουτσομπολιά και εξακολουθούν να τις γεμίζουν. Πρέπει όμως να σημειωθή ότι ποτέ ως τώρα δεν την έβλεπε καμιά σκανδαλώδης είδησις.

Και η Μαίρη, απέχει πολύ από το να είναι μυστηριώδης σαν την Γκάμπο. Η Μαίρη εξακολουθεί να είναι χαρούμενη και γλυκειά και χαριτωμένη, και δημοφιλής και περιζήτητη και... αινιγματική.

Είπαν πολλά γι' αυτήν στο Χόλλυγουντ: Είπαν ότι δεν έχει καρδιά. Είπαν ότι είναι άπογοητευμένη. Είπαν ότι έχει πάρα πολλούς θαυμαστές. Είπαν ότι κάποτε αγάπησε με όλη τη δύναμη της καρδιάς της και άπογοητεύθηκε και υπέφερε τόσο πολύ από την πρώτη εκείνη ανάψη, που ώρκιστηκε να μην έρωτευθή πιά ποτέ...

Λέγουν ότι είναι λίγο ανισόροπη. Λέγουν ότι είναι πολύ λογική. Λέγουν ότι η καρδιά της είναι πέτρα. Λέγουν ότι η καρδιά της έχει ραγίσει. Και η μόνη που δεν είπε ως τώρα τίποτα για όλα αυτά είναι η κυρίως ενδιαφερομένη: η Μαίρη ή ίδια.

ΟΜΙΛΕΙ Η ΜΑΙΡΗ

«Απεφάσισα να παρακαλέσω την Μαίρη να μου αποκαλύψη το μυστήριο

της καρδιάς της. Απεφάσισα να συγκεντρώσω το θάρρος μου και να την ρωτήσω: «Γιατί δεν παντρευτήκατε, Μαίρη; Γιατί; ΓΙΑΤΙ;».

Της ζήτησα συνέντευξη και με προσκάλεσε να πάρω το «σαί μαζί της. Πήγα στο χαριτωμένο σπίτι της, όπου κάθεται με την μητέρα της και τον αδελφό της.

Νομίζω ότι η άφθαστη γοητεία της Μαίρης βασίζεται κυρίως στην ελιγκρίνεα και την φυσικότητά της. Δεν υπάρχει τίποτα το προσποιητό, τίποτα το «πλάστο» ή το «θεατρικό» επάνω της. Σκέφθηκα: «Νά γιατί την αγάπησαν τόσοι άνδρες: Γιατί είναι φυσική, τρυφερή, απλή, λεπτή...».

—Δεν χρειάζονται πολλά λόγια για να σάς αποκαλύψω γιατί δεν παντρεύτηκε ως τώρα. Είναι πραγματικά άπλοστο: Γιατί ποτέ ως τώρα δεν έρωτεύθηκα τρελή, άπελπισμένα. Ποτέ δεν αίσθάνθηκα τον έαυτό μου συγκινημένο ως τα κατάβασθα του είναι μου. Ποτέ δεν συνήνησα τον άνδρα που θα μ' έκανε να απληρωθώ τα πάντα για να τον παντρευτώ.

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ

ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ

«Δύο φορές έφθασα πολύ κοντά στο γάμο. Δύο φορές αίσθάνθηκα τον έαυτό μου πολύ κοντά στον έρωτα, στον πραγματικό έρωτα. Και όμως και τις δύο αυτές φορές ακόμη υπήρχε κάποιος διαταγμός. Γιατί πάντα η λογική έλεγε στην καρδιά: «Όχι—όχι ακόμη!».

(Λέγουν ότι οι δύο περιπτώσεις που αναφέρει η Μαίρη αφορούν τον Μπούντυ Ρότζερς που είναι τώρα άρραθωνιασμένος με την Μαίρη Πίκορντ και τον Ντίκ Πόουελλ που παντρεύτηκε πρό μηνός την Τζόαν Μπλόντελ. Και οι δύο αυτοί ήταν κάποτε φλογερά έρωτευμένοι με την Μαίρη Μπράϊαν).

«Ίσως να φαίνωμαι όπισθοδρομική και καθυστερημένη, συνεχίζει η Μαίρη, αλλά για μένα ο γάμος είναι κάτι εξαιρετικά σημαντικό. Τόσο σημαντικό που αν δεν ήταν εις θέσιν να απορροφήση, οποιοδήποτε άλλο ενδιαφέρον και άλλη σκέψη εκτός από αυτό, δεν θα παντρευόμουν. Θέλω ο γάμος μου να είναι ο πρώτος και ο τελευταίος. Θέλω να στηρίζεται επάνω σ' ένα θράχο, όχι σ' ένα παροδικό καπρίτσιο, σε μία προτίμηση της στιγμής.

«Δεν θέλω να πω ότι η λογική κυβερνά την καρδιά μου. Έλπίζω ότι δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο. Γιατί αυτό προϋποθέτει κάποια σκληρότητα ψυχική, κάποια ψυχρότητα ή ύπολογισμό. Δεν είμαι ούτε ψυχρή, ούτε συμφεροντολόγος. Δεν μ' ενδιαφέρουν τα χρήματα. Θα ήθελα όμως πάντοτε το μισό μου να έπικυρώνη, ότι σκέπτεται η

Ομιλεί η Μαίρη Μπράϊαν

καρδιά μου. Και αυτό δεν συνέβη ποτέ ως τώρα.

«Δεν συνήνησα ποτέ έναν άνδρα που να συνεκλόνισε ολοκληρωτικά και την λογική μου και την καρδιά μου. Την μία η την άλλη, ναι. Και τις δύο μαζί ποτέ. Δεν συνήνησα ποτέ τον άνδρα για τον όποιον θα έλεγα ότι θα όλον τον κόσμο αν έχανα δεν θα μ' ενδιέφερε. Ποτέ δεν έρωτεύθηκα τόσο δυνατά ώστε να τα ξεχάσω όλα για να βλέπω μόνο αυτόν τον άνδρα, μόνο αυτόν τον έρωτα.

«Δεν έχω καμιά προκατάληψη εναντίον του γάμου. Ούτε καμιά οικονομική υποχρέωση μ' εμποδίζει να παντρευτώ. Η μητέρα μου δεν μου επέβαλε ποτέ την παραμικρή δέσμευση. Είμαι ελεύθερη σαν τον αέρα. Ίσως και γι' αυτό ακριβώς να μην παντρεύτηκα. Έπειδή τίποτα δεν μ' εμποδίζει να παντρευτώ.

«Βρίσκω ότι ο γάμος και η καριέρα μου μπορούν κάλλιστα να συμβιβασθούν. Μ' όλα ταύτα θα ήμουν διατεθειμένη ν' άπαρνηθώ την καριέρα μου όταν παντρευτώ.

«Δεν είμαι από τα κορίτσια εκείνα που έπιζητούν όπως—όπως να παντρευτούν. Ποτέ δεν έπεζήτησα τον έρωτα, το είδύλλιο, τον γάμο. Ούτε και τώρα. Ούτε και μ' έπηρεασε ποτέ το περιβάλλον. Βλέπω τις φίλες μου να παντρεύονται, την Έστερ Ράλστον, την Τζόδυ Ράλστον, την Ντίξι Λη και άλλες. Πηγαίνουμε μαζί και ψωνίζουμε την προίκα τους. Ποτέ δεν αίσθάνθηκα την παραμικρή ζήλεια. Ποτέ δεν σκέφθηκα: «Μόνο εγώ δεν παντρεύομαι».

«Τό ίδιο συμβαίνει και με τα παιδιά—και τα μικρά. Άγαπώ τα παιδιά—αλλά δεν κάνω σαν τρελή μ' αυτά όπως μερικές γυναίκες. Άν και όταν παντρευτώ ελπίζω θέβαια να άποκτήσω παιδιά. Θα άποκτήσω παιδιά γιατί θ' αγαπώ τον άντρα που θα παντρευτώ. Δεν θ' αγαπώ όμως τον άνδρα που θα παντρευτώ εξ αίτίας των παιδιών.

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ

«Νομίζω ακόμη ότι εξαρτάται και από το έπάγγελμα που έχει ένα κορίτσι το να παντρευτή νωρίς ή όχι! Άγαπώ πολύ το έπάγγελμά μου. Με ενδιαφέρει και με άπασχολεί τόσο πολύ που δεν σκέφθηκα πολύ το ζήτημα του γάμου.

«Ξέρω τι θα σκέπτονται τα κορίτσια στα διάφορα μέρη του κόσμου όταν μάθουν ότι είχα συχνά ραντεβού και συνωδευόμουν πάντα από τον Μπούντυ Ρότζερς ή τον Τζένε Ράιμοντ ή τον Κάρυ Γκράντ ή τον Ντίκ

Πόουελλ. Θα λένουν: «Πώς δεν παντρεύτηκε κανένα από αυτούς; Άν ήμουν έγω στη θέση της!».

«Μά η δόξα είναι κάτι που κρατεί σε άπόσταση δυο ανθρώπους με τα μάτια δεν βλέπω τους ήθοποιους με τα μάτια των θαυμαστών των. Όχι που δεν είναι τόσο γοητευτικοί έξω από την όθνη. Άπεναντίας είναι περισσότερο ακόμη γοητευτικοί. Μά εγώ είμαι συνηθισμένη να βλέπω όλο γοητευτικούς άνδρες. Και έξέ άλλου, έργάζομαι μαζί τους. Και δεν έχεις τόση διάθεση να έρωτευθής όταν περνάς την ζωή σου παίζοντας υποχρεωτικές έρωτικές σκηνές με τον ένα γοητευτικό άνδρα ύστερα από τον άλλο, ως καθημερινή σου έργασία.

«Τόν περισσότερο καιρό που θγαίνουμε μαζί έξω συζητούμε για τα κοινά μας προβλήματα, τις υποθέσεις μας και τα συμφέροντά μας.

«Νομίζω ότι το γεγονός ότι κάθε άνδρας με τον όποιον συνδέθηκα και θγαίνουμε μαζί έξω είναι ακόμη φίλος μου άποδεικνύει ότι δεν μεσολάβησαν άναμεταξύ μας φλογερά ρομάντσα και ραγίσματα καρδιών. Γιατί εξακολουθούν να είναι φίλοι μου ακόμη κι' εκείνοι που συνοδεύουν τώρα άλλα κορίτσια.

«Υπάρχει και κάποιος άλλος λόγος. Οι άνδρες φοβούνται να παντρευτούν μία γυναίκα που είναι διάσημη, άς πούμε. Δεν θέλουν να θεωρούνται ως έξαρτήματα μιάς γυναίκας που θρίσκεται πάντα στο άπρωτο πλάνο».

ΕΥΤΥΧΗΣ...

«Δεν νομίζω ότι μία γυναίκα πρέπει να παντρεύεται πολύ νά. Είμαι εύτυχης που άργησα να παντρευτώ. Διασκέδασα όσο μπόρεσα με όλων των ειδών τους άνδρες και όλων των τόπων. Φυσικά ένα κορίτσι που γνώρισε τόσους άνδρες, γίνεται πολύ έπιφυλακτικό στην έκλογή του. Μά τόσο το καλύτερο. Γιατί ξέρει τι θέλει.

«Κι' εγώ ξέρω τι θέλω. Δεν δίνω την παραμικρή σημασία στην όμορφή ένός άνδρός. Δεν δίνω καμιά σημασία στα χρήματα. Υπάρχει μία άρετή, μονάχα μία, την όποιαν θα ζητήσω από τον άνδρα που θα παντρευτώ. Και η άρετή αυτή είναι η καλωσύνη. Γιατί η πραγματική καλωσύνη περιλαμβάνει όλες τις άλλες άρετές και θρίσκεται πολύ δύσκολα.

«Έλπίζω να παντρευτώ έντός δυο έτών. Ούτε και τώρα όμως δεν έπιζητώ τον γάμο. Άν έρθη—καλώς ν' άρθη. Είμαι έτοιμη.

«Τώρα δεν είμαι έρωτευμένη όταν άγαπήσω κάποιον θα είμαι εύτυχής και θα το διακηρύξω με ύπερηφάνεια σ' όλο τον κόσμο.

Και πάλι η Μαίρη Μπράϊαν με άλλους γνωστούς ήθοποιους

Η Μαίρη Μπράϊαν με διαφόρους ήθοποιους που την φλερτάριζαν κατά καιρούς.

ΓΚΛΑΝΤΟΣ ΧΩΛ

TOY ΙΟΥΔΑΙΟΥ ΜΑΡΥ
ANTIΟ !

—Έκανα παρ' όλα αυτά μία διαπί

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ „ΕΒΔΟΜΑΣ“

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΛΗΝ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΩΡΑ 36Η ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ

ΘΡΑΣΥΤΑΤΗ ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Διὰ τοῦ ἀσυρμάτου μας:—Κατὰ πληροφορίας μας, ἐκ σοβαρωτάτης πηγῆς χθὲς ἐνέσκηψεν εἰς Ἀθήνας στρατιά Καλλικαντζάρων παντὸς μεγέθους καὶ ἀμφοτέρων τῶν γενῶν. Οἱ ἐπιδρομεῖς εἰσέβαλαν διὰ τῶν καπνοδόχων τῶν οἰκῶν εἰς τὰς κουζίνας, τρέψαντες εἰς φυγὴν μαγειρίσας καὶ νοικοκυρές. Δὲν ἐγνώσθησαν εἰσέτι εἰς ὅλην τὴν ἑκτασίαν αἱ καταστροφαὶ ποῦ ἐγίναν εἰς τὰ φανάρια (ὅχι τῆς πλατείας Συντάγματος). Αἱ ἄρχαι ἔλαβον ὅλα τὰ μέτρα πρὸς ἐκδίωξιν τῶν ἐπιδρομῶν ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ἀς ὁμιλήσωμεν σήμερον περὶ τῆς διεθνούς καταστάσεως.

Κατὰ τὸ λήξαν ἐβδομαδιαῖον εἰκοσιτετράωρον ἡ κατάστασις αὐτῆς παρουσίαν περιέργους ἐξελίξεις. Τί λέγομεν! Καταπληκτικὰς, ἀπιστεῦτους! Φαντασθῆτε ὅτι οἱ κομμουνισταὶ εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἐξακολοθοῦν νὰ κατέχουν τὴν μιστὴ Μαδρίτη καὶ οἱ ἐθνικισταὶ τὴν ἄλλην μιστὴν. Ἄλλο καταπληκτικὸν γεγονός: ἡ εἰσοδὸς μας εἰς τὸ 1937. Πῶς τὰ καταφέραμε καὶ φέτος; Θαύμα! Θαύμα σὰς λέγομεν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἐν Κίνα κατάστασις μετεβλήθη εἰς πλήρη ἀκαταστασίαν, ἀποκαταστάσεις πλήρους τῆς τάξεως, διὰ τῆς συμφοιλώσεως τῶν δύο στρατηγῶν οἱ ὅποιοι ἐθεάθησαν πίνοντες τὸ ὀρεκτικόν των εἰς τὴν «Οὐξερὶ».

Πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν Ἀθηναίων, οἱ ὅποιοι—ἄλλο κομμουνιστορικὸν γεγονός!—ἀπῆλυσαν καὶ πάλιν ὀλίγην λιανίδα, τὸ ὁποῖον...

Ἄλλ' ἂς μὴ ἐκτραχύνωμεν ἡμεῖς τὰ πράγματα! Ὁ ὀρίων ζοφεύεται καὶ πάλιν. Φαίνεται ὅτι τὸ Κράτος τοῦ Ζόφου ἐπανέχεται καὶ πάλιν ἐπὶ σκηπῆς...Φεῦ!

ΛΟΡΑΟΣ ΝΟΡΘΚΛΙΦ

Ὁ ὑπεύθυνος δ' τῆς: ΚΑΝΕΙΣ.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ ΕΚΕΙΝΗΣ

στορία ἔρωτος, περιπετειῶν καὶ μυστηρίων.

Μέρος 3ον Κεφάλαιον 20ον

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

(Δὲν ὑπάρχουν προηγούμενα, αὐτὴν τὴν φορὰν διότι ὁ συγγραφεὺς τοῦ παρόντος μυθιστορήματος εἶναι φιλήσυχος ἄνθρωπος καὶ δὲν ἔχει παρουσιάζει μὲ κα-

ΣΟΒΑΡΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ «Καθημερινὴ Ἑβδομάς» ἔχει τὴν πρώτην κυκλοφορίαν ἐξ ὅλου τοῦ ἡμερησίου καὶ περιοδικοῦ τύπου, κυκλοφοροῦσα εἰς 875.000 ἀντίτυπα. (Ὅσοι θέλετε μὰς πιστεύετε).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΩΣ ΠΟΤΕ;

Ἐπανερχόμεθα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν πεζοδρομίων. Καὶ ἐρωτῶμεν, διατὶ ἄραγε δὲν μὰς ἀκούει ὁ κ. δημάρχος; Μήπως θέλει νὰ ἐπανεέλθωμεν; Δὲν τὸ φανταζόμεθα, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἦτο φοβερόν! Τὰ πεζοδρόμια πρέπει νὰ ἐνοποιηθῶν! Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παιλίζωμεν ἐπ' ἀπειρον μὲ τὴν ζωὴν τῶν διαβατῶν! Σοῦς...

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΘΕΣΙΝ ΤΩΝ!

Εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ τὸ τονίσωμεν. Διότι ἐὰν δὲν τὸ νίσωμεν δὲν θὰ γίνῃ τίποτε! εἶναι καιρὸς ποὺ τὸ ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας αὐτὰ, διότι ἀρκετὰ ἐχρόνισε ἡ ὑπόθεσις. Δι' αὐτὸ θὰ ὁμιλήσωμεν ἀποκαλύπτως. Μήπως δὲν εἴμεθα ἡμεῖς οἵτινες καὶ πέρσοι ἀκόμη, ἐννοίωμεν ὅτι τὰ πράγματα πρέπει νὰ θεθοῦν εἰς τὴν θέσιν των; Ἀλλὰ προτιμότερον νὰ σιωπήσωμεν, διότι ἄλλως πρέπει νὰ ὁμιλήσωμεν. Ἄλλ' ἡ-

μεῖς ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ τὸ θέλομεν αὐτό. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ!

Εἰπατε τίποτε;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΔΡΑΜΑ ΤΙΜΗΣ

Αἰματηρὸν δράμα τῆς ἀνεστάσεως τὸν περασμένο μῆνα τὴν συνοικίαν Ἀνω καὶ Κάτω Πετραλίων: ὁ τριετής Τοῖδς Χαϊδεμένος, ἐπετέθη διὰ φαλτσέτας κατὰ τῆς διέτιδος ἀδελφῆς του Μπεμπέκας, τραυματίσας αὐτὴν θανασίμως εἰς τὸν ἀντίχειρα τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς. Τὸ δράμα ὁφείλεται εἰς λόγους τιμῆς. Ὁ δράστης συνελήφθη. Εἰς συντάκτην μας ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ τὸν ἰδῇ εἰς τὸ γειτονικὸν οἰκοπέδον ὅπου ἐπαίξε, ἐδήλωσε πικρῶς ἐν ἐυμεγέθει καραμέλλαν ὅτι δὲν μετανοεῖ διὰ τὴν πράξιν του.

ΠΕΡΙΗΓΗΤΑΙ

Διὰ τοῦ ὑπερωκεανείου «Πρίγκηψ τῆς Ζανζιβάρης» ἐφθασαν εἰς τὸ Φάληρον χίλιοι περιηγηταὶ προσερχόμενοι ἐκ διαφόρων μερῶν τοῦ κόσμου. Οἱ περιηγηταὶ, ἀντιληφθέντες τὴν λιανίδα ἐξήλθον εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ ἀτμοπλοίου των, καὶ ἀφού ὡσφράνθησαν τὰ ἀξιοθέατα τῆς Σούδας καὶ τοῦ Ν. Φαλήρου, ἐπανήλθον εἰς τὰς καμπίνας των καὶ ἐσυνέχισαν τὸν ὕπνον των. Ὁ Πρίγκηψ τῆς Ζανζιβάρης θὰ εὐρίσκε-

εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἡ σελήνη πασιφανῆς προσμεγείδα, φύλαξ ἄγγελος τῆς ἐρωτικῆς εὐτυχίας τοῦ ἥρώδους μας. Διότι ἐλημονήσαμε νὰ σὰς εἰπωμεν ὅτι ὁ Σελεστίνος ἦτο μὴ πρόφασις διὰ τὸν Γοδεφρείδον, μεταβαίνοντα εἰς συνάντησιν τῆς ὥρας των.

Πλὴν ὅμως, οἱ συνωμῶται ἐνέδρουν. Ποιοὶ ἦσαν; Θὰ τὸ μάθωμεν εἰς τὸ προσεχές. Ἄν δὲν τὸ λησμονήσωμεν. Καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ λησμονήσωμεν διότι τὸ αἶσθημα τοῦ Γοδεφρείδου εἶναι ἀγνόν, εἶναι ὑψηλόν, εἶναι θεῖον, εἶναι... εἶναι... εἶναι...

(Κε Μενεστρέλ, τὴν συνέχεια

Ο ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ

ΤΩΝ ΕΠΙΤΥΧΙΩΝ!

Στὸ πρῶτο φύλλο μας ποὺ ἐσεῖς μ' ἀφέλειαν ἀγοράσατε ἔγινε ὑποδοχὴ θερμῆς ἀμείψως χιόνισε γραμμὴ καὶ ἀπὸ τὰ καλαμπύρια μας αἰσιῶς ξεπαγιάσατε!

ΠΩΛ ΣΟΥΝΤ

ταί αὐριον εἰς Ν. Ὑόρκην.

ΤΡΟΧΑΙΟΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Εἰς τὴν ὁδὸν Στουρνάρα, τρανὴντα ὁδηγουμένη ὑπὸ τοῦ μικροῦ Νινίκου παρέσυρε καὶ ἐτραυματίσας σοβαρότατα εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματός του ἐπιφανὴ ἀκαδημαϊκόν.

Ἡ κατάσταση τοῦ θύματος εἶναι ἀπελπιστικὴ. Πιθανότατα δὲν θὰ ὁμιλήσῃ πλέον εἰς τὴν Ἀκαδημίαν.

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ-ΖΗΤΗΣΕΙΣ

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ζητεῖ γαμβρὸν Ἀνάγκη πάσα νὰ ἔχη καὶ πορτοφόλιον.

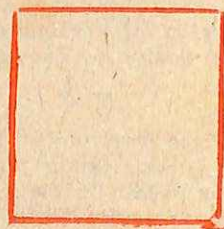
ΖΗΤΕΙΤΑΙ ἀρχισυντάκτης διὰ τὴν ἐφημερίδα μας. Ἀπαραίτητον νὰ γνωρίζῃ ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ πᾶν εἰς ἀρίστην κατάστασιν καὶ μεγάλῃς ἀρχαιολογικῆς ἀξίας. Βγάζει καὶ ἡχοῦς. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

τέλος πάντων!...).

(Ἡ συνέχεια...ὠρισμένως αὐτὴ τὴν φορὰν δὲν θὰ δοθῇ).

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΟΥ

Ἀφρονος χιὼν ἐκάλυψε τὰ πάντα καὶ κατὰλευκον συνδύνα...

ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΤΟΥ ΔΥΡΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Νίκος Μοσχονάς

Χριστουγεννιάτικο ρεβεγιὸν στῆς κ. Σοφίας Κ. Σπανοῦδης. Κύκλος αὐστηρὰ καλλιτεχνικός. Τοῦς καλεσμένους δέχεται ἡ νεαρὰ Ἀθηνᾶ Κ. Σπανοῦδης, συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου «Ὁ Ἀθλητισμὸς Σύγχρονη Θρησκεία». Ὁλόγυρα, ἕνα μπουκέτο ἀπὸ καλλιτεχνικὰ προσωπικότητες: σὲ μὴ γωνία, συζητεῖ ἕνα τριό-Καλομοίρης, Μητρόπουλος, Ζώρας. Παρακάτω ἡ γνωστοτάτη ζωγράφος καὶ λογογράφος κ. Ἀθηνᾶ Ταρσοῦλη μιλά στὴν οἰκοδόμοισιν, γιὰ τὴν προσεχὴ ἐκθεσὴ τῆς, τὸν Ἀπρίλιο. Νὰ κ' ὁ διάσημος Ἰταλὸς πιανίστας Ἀγκόστι, νεώτατος, ποὺ συζητεῖ μὲ τὴν βιολοντσέλιστρια Ληδὰ Κουρούκλη. Ἡ κ. Μάγνη Καρατῆζα δέχεται συγχαρητήρια γιὰ τὸ ρεσιτάλ τῆς ὅπου θριάμβευσε. Ἡ κ. Κρινῶ Καλομοίρη-Ζώρας ἀκομπανιάρει στὸ πιάνο τὸν Κουρουσό, Ἑλληνα τεχνόρο μὲ σπουδαῖο μέταλλο, ποὺ σπουδάζει στὸ Μιλᾶνο...

Περνᾷ ἡ ὥρα, ὁ κύκλος τῶν καλεσμένων μικραίνει. Εἶναι μὴ στιγμὴ πὶ «ἐν τῷ». Κάθεται στὸ πιάνο ὁ Καλομοίρης καὶ συνοδεύει τὸ τραγοῦδι τοῦ Μοσχονά. Ὁ Μοσχονάς εἶναι τὸ «κλῶ» τῆς θραυδᾶς. Τραγοῦδᾷ τὰ «Κάλλαντα» τοῦ «Δαχτυλιδίου» τῆς Μάνας. Ὁ Ζώρας τραγοῦδᾷ τὰ μέρη τοῦ κόρου. Ὅλοι οἱ «τυχεροὶ» ποὺ παρακολουθοῦν αὐτὴ τὴν σκηνὴν στὸ ἡμίφως ἐνὸς μικροῦ σαλονιοῦ, θυβίζονται σὲ ἔκστασι. Ἐγὼ θαρρῶ πῶς βλέπω ἕνα μεγάλο πινάκα καὶ θάθελα νὰ ἦμουν ζωγράφος γιὰ νὰ ἀπαθανατίσω τὴν στιγμὴ ἐκείνη: εὐκίνητα, τὰ δάχτυλα τοῦ μεγάλου μας συνθέτου τρέχουν, πετοῦν ἀπάνω στὰ πληκτρα ἀνοίγοντας κρουνοὺ μελωδίας κ' ἀρμονίας. ἡ φωνὴ τοῦ Μοσχονά ἀπλώνεται, μὲ τὸ τραγοῦδι ποὺ ἐπαναλαμβάνουν οἱ Αἰῶνες τῶν Αἰώνων καὶ ποὺ φαίνεται νὰ περνᾷ τὰ ὅρια τῆς Γῆς γιὰ νὰ σκορπισθῇ στὸ Σύμπαν—φωνὴ ποὺ φανερώνει ὅλη τὴν συγκίνησιν μιᾶς γενιᾶς ποὺ γιορτάζει καὶ ξεχνᾷ σὲ μὴ στιγμὴ χαρὰς τὰ θάσανα ὅλου τοῦ χρόνου—φωνὴ θροντάδης, συναρπαστικῆς, ὑπέροχης...

□ □

Οἱ πρῶτες καλλιτεχνικὲς «δᾶφνες» τοῦ νεαροῦ Μοσχονά ὑπῆρξαν—ἐγνοίας καὶ δὲν θὰ τις ξεχᾶσῃ ποτὲ!—ἕνα μαστέλο παγωμένο νερὸ καὶ λουλούδια... συνοδευόμενα ὅμως ἀπ' τὴν γλάστρα τους! Δεκαεφτά χρονῶν, ὁ Νίκος ἔψελνε στὴν παιδικὴν χορωδίαν τοῦ ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ποὺ διεύθυνε ὁ Γιώργος Σακελλαρίδης. Τὶ ἰδιόρρυθμη χορωδία! Ἀπάνω στὸ τραγοῦδι, ἂν κανένας νεαρὸς ἐκτελεστής... τὰ θαλάσσινα, δεχόταν σκαμπίλι ἢ καρπαξία ἐπὶ τόπου ἀπ' τὸν μασέτρο: «Σκάσε θρὲ!» Ἡ χορωδία ὅμως δὲν ἀρκοῦνταν στὴν χριστιανικὴ ἀποστολὴ τῆς. Εἶχε κ' ἄλλες καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις: ρετσίνα ἢ σὲ ταβέρνες καὶ «καρδιορραγίστρα» καντάδα κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα οἰασθῆποτε... «ΕΚΕΙΝΗΣ». Ἐνὰ θράδου μὲ χιόνι πυκνὸ ποὺ εἶχε λευκοντῶσει ὅλη τὴν Ἀθήνα, οἱ κανταδόροι ξυπνοῦν με-

σονυχτιάτικα τὸν Μοσχονά: «Πᾶμε γιὰ καντάδα στῆς—ἄς ποῦμε—Τούλας. Ξέρεις, ἐνδιαφέρεται ὁ—ἄς ποῦμε—Πέτρος...». Μὲ τὸ ἀμάξι, πηγαίνουν στὸ Βαθρακονήσι, ὅπου ἔμενε ἡ Τούλα. Ἀρχίζει τὸ τραγοῦδι: ἕνας μελωδικὸς χεῖμαρος! Ποῦ νὰ ἀνοίξῃ ὅμως τὸ παράθυρο ΕΚΕΙΝΗΣ—ποῦ σίγουρα θὰ γέμιζε χιόνια τὸ δωμάτιο; Ἀκούραστοι οἱ κανταδόροι δὲν ἀφίνουν καντάδα γιὰ καντάδα. Ὑστερὰ ἀπ' τὰ «αἰσθηματικά», παίρνουν τὰ «λυπητερά». Ἐπιτέλους! Ἐκεῖ ποὺ τραγοῦδοῦσαν «Γιατὶ λυπητερό τραγοῦδι...» ἀνοίγει τὸ παράθυρο κ' ἀδειάζεται ἕνα μαστέλο παγωμένο νερὸ ἀπάνω στὸ κεφάλι τοῦ Μοσχονά, ποὺ ἐκείνη τὴν στιγ-

Μία τελευταία φωτογραφία τοῦ Μοσχονά.

μὴ, ἔλεγε τὸ «σόλο» του! Οἱ κανταδόροι παίρνουν τὰ θρεμμένα τους κ' ἀφού ἔσπασαν γιὰ ἀντίποινα τὰ τζάμια, διαλύονται μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας σὰν τὸ χιόνι... Δέκα μέρες κρεβάτωμα ὁ Μοσχονάς μὲ τὸ κρυολόγημα ποὺ ἄρπαξε...

Δεύτερη «περιπετειώδης» καντάδα μὲ τὸ κόρο τῶν Πυθαγόδικων, κάτω ἀπὸ ἕνα παράθυρο τῶν Ἑξαρχείων, εἶχε πᾶν—κάτω τὰ «δια ἀποτελέσματα». Ἀπάνω στὸ τραγοῦδι, ἐκεῖ ποὺ ψιθύριζε ὁ ἕνας κανταδόρος στὸν ἄλλο: «Τὸ σπλάχν οὐ γύηκε στὴν ταράτσα» τοῦρχεται τοῦ Μοσχονά... μὴ γλάστρα στὸ κεφάλι! Εὐτυχῶς ποὺ τὸν πῆρε ξυστὰ στὸ μάγουλο!—ἄλλοιως εἶναι ἐπόμενο νὰ σταματοῦσε ἐκεῖ τὸ καλλιτεχνικὸ στάδιό του...

□ □

Κάποτε ποὺ ὁ Μοσχονάς εἶχε πᾶει

τουρνὲ καὶ ὁρυσκοταν στὸν Τύρναβο, σὲ μὴ ταβέρνα παρεξηγήθηκε μὲ κάποιον. Ἀπάνω στὸ κρασί ὅσο εὐκολα πιάνει κανεὶς φιλία, τόσο εὐκολα καὶ παρεξηγεῖται. Ὁ «παρεξηγηθεὶς», ἕνας ἀντρακλὰς ὡς ἐκεῖ—πάνω, κούταξ ἀγρία τὸν Μοσχονά, μὲ μάτια ποὺ ἐξακόντιζαν σπῖθες... Κάθισε ὕστερα κάτω, ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ἔλεγε: «Θὰ τὰ θανατοῦμε...».

Σὲ λίγο, ἀρχίζει ὁ Μοσχονάς μέσα στὴν ταβέρνα τὸ τραγοῦδι. Λέει τὰ «κλέφτικα». Τὴν στιγμὴ ποὺ λέει «τὰ μάτια τοῦ Δήμου», βλέπει τὰ μάτια τοῦ ἀντιπάλου του νὰ γουρλώνονται καὶ νὰ τὸν κυττάζουν ἐκπληκτα. Τραγοῦδᾷ τὸν «Λύγκο» κ' ὁ ἄλλος μένει σὰν ὑπνωτισμένος. Στὸ «Κίτσο τὴν Μάννα» ἐπέρχεται ἡ συμπιλίωση: «Νὰ μοῦ ζήσῃς σὰν τὰ ψηλὰ θουνά! Τὶ φωνὴ εἶναι ἴφουνη! Ἰ! Ἀλά το!». Ὁ «Ἀητός» εἶναι ἡ ἐπισφράγιση τοῦ γλεντιοῦ!

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Μοσχονάς πληροφοροῦνταν πῶς ὁ «πρῶν» ἐχθρὸς καὶ νῦν φίλος του ἦταν—οὔτε λίγο οὔτε πολὺ!—φωνῆς τοῦ ληστάρχου Μπαμπάνη! Μανούλα μου!

□ □

Τὶς προάλλες, ὁ Μοσχονάς, στὸ ἀποχαιρετιστήριον ρεσιτάλ ποὺ ἔδωκε στὰ «Ολύμπια», συγκέντρωσε πλῆθος κόσμου ποὺ τὸν ἐπευφύμησε ζωηρὰ. Δὲν θαρρεῖτε: αὐριο-μεθαῦριο, μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ αὐτὲς τὶς ἐπιτυχίες του! Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ δὲν θὰ σβύσῃ ποτὲ ἀπ' τὴν μνήμη του, εἶναι τὸ πρῶτο ρεσιτάλ ποὺ ἔδωκε στὴν Θεσσαλονίκην. Εἶχε εἴκοσι ἀκροατὰς ὅλους-ὅλους! Πλήρης ἀποτυχία, καταθραύραση—σὰν νὰ λέμε! Ἀφραγκὸς ὁ δυστυχισμένος Μοσχονάς, ἔχοντας νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ τὸ σκληρὸ πρόβλημα τῆς πείνας!

Τὶ νὰ κάνῃ; Παίρνει τὸ πρᾶγμα φιλοσοφικά! Ἀγοράζει ἕνα κουλούρι, στέκεται ἐξω ἀπ' τὴν θυρίδα ἐνὸς ρεστοράν καὶ καταβροχθίζει τὸ κουλούρι μὲ μεγάλη ὄρεξη... κυττάζοντας μὲ προσήλωσιν μιὰν ὑπέροχην μαγιονέζα ὅπου ἀναπαύεται, λαχταριστῇ, μὴ συναγριδᾷ! Δὲν θὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ὁ Μοσχονάς ἐπενέθη τὴν «δὲ» ὑποβολὴς θεραπείας. Πάντως ὅμως, τὰ πειράματα ποὺ ἔκανε ὁ ἴδιος, ἀναγκαστικῶς μάλιστα, ἀπέδειξαν πόσο σωτηρία καὶ ἀποτελεσματικὴ εἶναι αὐτὴ ἡ μέθοδος!

Εὐτυχῶς ποὺ ὁ ἀείμνηστος Ριάδης τοῦ ὠργάνωσε ἕνα ρεσιτάλ στὰ «Διονύσια»—μὲ τὸ θέατρο δωρεάν, μάλιστα!—κ' ἔτσι ὁ Μοσχονάς μπόρεσε νὰ τὰ ἐγᾶλῃ πέρα...

□ □

Ἰκανὸς καλλιτέχνης, μὲ μεγάλο τᾶλέντο, ὁ Μοσχονάς. Καὶ ναυαγοσωστικὸ—στὴν περίστασιν! Ἄν ὁ Φαρδούλης, τὸ φθινόπωρο, μπόρεσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν πρῶτον ἀπὸ ὠρισμένους «ἀπερισκέπτους» του—ἄς τις ποῦμε ἔτσι—τὸ ὀφείλει, κατὰ πολὺ, στὸν Μοσχονά ποὺ καλεῖ, κατὰ πολὺ, στὸν Μοσχονά ποὺ κατεχειροκροτήθηκε σὲ δόξας παραστάσεις ἑλασθε μέρος. Ἡ «Ἀἴντα» ἰδίως, ἂν ἐξαίρεσουμε τὴν ἀρίστη Σάντοθεν

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

ΜΕ ΕΝΑ ΣΜΠΑΡΟ... ΔΥΟ ΡΕΚΟΡ

στην 'Ιαπωνία έγιναν αυτές τις μέρες ένας περίεργος διαγωνισμός. 'Επρόκειτο να δοθεί η πιο μακριά 'Ιαπωνική γενειάδα. Και δόθηκε. Άνθρωποι σ' όλη την 'Ιαπωνία ή γενειάδα θεωρείται ένδειξη σοφίας, ο κ. Κάτο έχει κερδίσει μαζί τον τίτλο του πρώτου γενειοφόρου της 'Ιαπωνίας και τον τίτλο του πιο σοφού ανθρώπου της πατρίδας του!

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ... Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ:

Ξέρετε ποιά είναι η χώρα Γεωργίας; Άδικο θα ψάξετε στις γεωγραφίες και θα στήσετε το μυαλό. Είναι απλούστατα η μετάφραση της λέξεως Λαμπράδος, της χειρωνακτικής του Καναδά. 'Η λέξη είναι πορτογαλική και σημαίνει γεωργός καλλιεργητής. Την ονόμασαν έτσι την χειρωνακτική ή εξερευνητική Κορτεριάλ που την είχε ανακαλύψει, εξ αιτίας των πολλών χωρικών που έστελνε εκεί για να την καλλιεργήσουν.

ΤΡΙΧΩΜΑ... ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

Ο Ντερόντ των 'Ηνωμ. Πολιτειών, υπάρχει ένα σκυλάκι που έχει το περιεργότερο τρίχωμα του κόσμου, ως προς τους χρωματισμούς του.

Μπορεί πραγματικά κανείς βλέποντάς το από μακριά, να διακρίνει να σχηματίζεται επάνω του η εικόνα ενός παλιού προέδρου της 'Αμερικής, του περιφώνου Λίνκολν!

Θά ήταν ναύαγιο χωρίς τον Μοσχονά! 'Ο Καλομοίρης λέει για τον Νίκο: «Νά ο έρμηνευτής των έργων μου».

Υστερα από κόπους και θάνατα ξηγ έτών, ο Μοσχονάς έπέτυχε, τέλος, κάτι, που θα τον κάνει να συμπληρώσει τις καλλιτεχνικές σπουδές του: μιαν υποτροφία του Δήμου 'Αθηναίων. 'Ο Νίκος φεύγει στο Μιλάνο, όπου ήδη βρίσκονται το ζεύγος 'Επιτροπική κι ο τεχνόρος Κλαύδιος Ζηράς με την γυναίκα του. 'Εκεί, ο Μοσχονάς θα συμπληρώσει τις σπουδές του. Θα διαβάσουμε σύντομα τους θριάμβους του γιατί εκτός απ' την τέχνη του, έχει κι ένα μέταλλο μπάτσου που είναι περιζήτητο σε όλη την Εύρωπη...Μιά μέρα, είμαι βέβαιος πως θα τον δούμε διεθνή δόξα της λυρικής σκηνής. Και τότε, ο Μοσχονάς μας υποχρεείται να μη μας εγκαταλείψει στην μοίρα μας. Θα ξαναγυρίσει, λέει, για να μετάσχει του «Ελληνικού Μελοδράματος» που θα έχει τέλος!—συγκροτηθή. 'Αραγε αυτό θα ξαναφέρει στα πρώτα λημέρια του τον Μοσχονά, ή οι νοσταλγικές αναμνήσεις της χιονισμένης θραύδας που ανταμείφτηκε η καντάδα του με μια ψυχρολουσία—τά λουλούδια με την συνοδεία της γλάστρας—ή γνωριμία κι' η παρέα με τον φονέα του ληστάρχου—το κουλούρι... με την μυρωδιά της μαγιονέζας; Τόσες συγκινητικές αναμνήσεις που, πολλές φορές, μιλούσαν μέσα στην ψυχή του καλλιτέχνη που θαθεί κι' απ' τις δάφνες και τα χειροκροτήματα που του έπιφύλασσαν ως επισφράγιση της καριέρας του...

ΓΙΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Το πεπρωμένο κυβερνά.

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΟΥΝ

Μια γερμανική έφημερίς αφηγείται μιαν πολύ παράξενη περίπτωση προαισθητικού όνειρου που δημιουργεί ένα δραματικό πρόβλημα.

Ίδου τα γεγονότα: δυο νέα κορίτσια ή 'Εντβίξ και ή Λένα, είχαν ανατραφεί μαζί στο Μόναχον. 'Η μεγάλη φίλια τους διατηρήθηκε και μετά το σχολείο όπου ήταν και οι δυο έσωτερικές. 'Η πρώτη, ή 'Εντβίξ, παντρεύτηκε έναν Πομερανό βαρόνο και πήγε μαζί του στις άπειρες γαίες που είχε στην 'Εσξή. 'Η άλλη, ή Λένα, έγινε δασκάλα στην Λειψία.

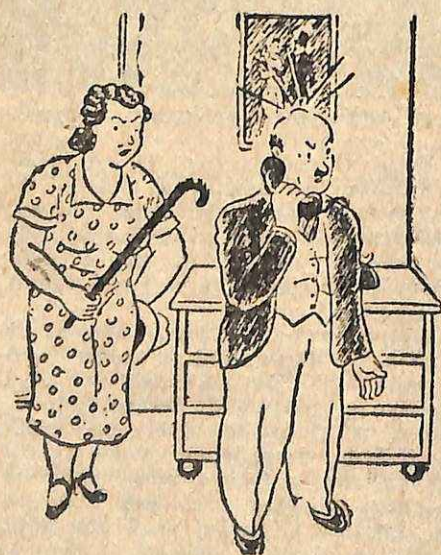
Οι δυο νέες γυναίκες διατήρησαν τις σχέσεις των και λίγαν καιρό μετά τον γάμο της, ή 'Εντβίξ προσεκάλεσε την παλιά συμμάχη της να περάσει μερικές μέρες μαζί της.

'Η Λένα μπήκε ένα βράδυ στο τραίνο. Δεν άργησε ν' αποκοιμηθί, αλλά ξύπνησε απότομα εξ αιτίας ενός τρομακτικού εφιάλτου. Δέκρινε καθαρότητα την κρεβατοκάμαρα της φίλης της, αν και ποτέ ως τώρα δεν την είχε δη στην παγματοκτικότητα ή νέα γυναίκα κοιμόταν δίπλα στον άνδρα της. Και να που ένας άνδρας του οποίου διέκρινε θαυμάσια τα χαρακτηριστικά έμπαινε άθροβα από το παράθυρο, πλησίαζε σιγά-σιγά στο κρεβάτι και ριγνόταν επάνω στο άνορθο γυναικαίνοντας έναν πλέκον...

'Η συγκίνησης την ξύπνησε με όση δυνατή συγκίνηση που διαζόταν να φθάσει γρήγορα για να δη τους φίλους της. 'Εκείνοι την περίμεναν στον σταθμό. Την ειρωνεύθηκαν φιλικά όταν διηγήθηκε το όνειρό της. Μολαταύτα ταραχθηκαν λίγο, διαπιστώνοντας ότι ή περιγραφή του δωματίου των από την Λένα ήταν άκριβεστάτη.

'Η νέα δασκάλα πέρασε δεκαπέντε μέρες ευτυχισμένες και ξένοιαστες στο σπίτι των φίλων της.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

'Ο κύριος (τηλεφωνικώς).—'Οχι, αγαπητή μου, δε θα μπορέσω νάρθω σπίτι σου απόψε... 'Η γυναίκα μου με παρακαλεί να της κάμω λίγη συντροφιά...

'Οταν έφθασε ή ώρα της αναχώρησης, ο σύζυγος της 'Εντβίξ την συνόδευσε ως τον σταθμό. Διέσχισαν έναν δρόμο, όταν ή Λένα άφησε μιαν κραυγή. 'Αρπάξε απότομα το μπράτσο του συνοδού της, δείχνοντάς του έναν άνδρα που τούς είχε προσπεράσει αφού τούς χαιρέτησε.

—Είναι εκείνος! ψιθύρισε. 'Ω! τον αναγνωρίζω καλά! 'Εχει στον λαιμό ένα σημάδι που είχα παρατηρήσει στον εφιάλτη μου.

'Αναστατωμένη, παρεκάλεσε τον συνοδό της να δυσιτάσι στον άνθρωπον αυτόν.

—Μά είναι ένας άνθρωπος που εργάζεται σε μάς από πολλόν καιρό, απήντησε εκείνος. Είναι ανώτερος κάθε ύποψιας... 'Εξ άλλου όλοι οι υπάλληλοι μας μάς αγαπούν!

—'Οχι, όχι! επέμεινε ή Λένα. Σας παρακαλώ διώξτε τον. 'Ορκισθήτε μου ότι θα τον διώξετε.

Και επέμεινε τόσο πολύ που—παρά την στενοχωρία του γιατί θα χωριζόταν από έναν παλαιόν υπάλληλο απολύτως έντιμο—ο σύζυγος της 'Εντβίξ υποσέθηκε να συμμορφωθεί με την επιθυμία της νεαρής δασκάλας.

'Εκείνη πήρε το τραίνο της, καθησυχασμένη. Τέσσερις ή πέντε μέρες αργότερα, οι έφημερίδες την πληροφορούσαν για το φρικιαστικό δράμα, του οποίου θύματα υπήσαν ή 'Εντβίξ κι' ο σύζυγός της. Και οι δυο είχαν δολοφονηθί ενώ κοιμώοντο με κτυπήματα πελέκων, ακριβώς όπως ή Λένα είχε δη στο όνειρό της...

'Ως εδώ δεν υπάρχει τίποτα το εξαιρετικό στην περίπτωση αυτή που έχει συμβί πολλές φορές με διάφορα προαισθητικά δειρά. 'Εκείνο που είναι συνταρακτικό είναι τώρα ένας πολύ καλός και έντιμος άνθρωπος με άμεμπτο παρελθόν, έρωτήθηκε για τους λόγους που τον ώθησαν στο έγκλημα, απήντησε ότι του είχε έρθει κάτι σαν τρέλλα. Είχε αγανακτήσει όταν ελνε ότι ο προϊστάμενός του τον έδιωχνε χωρίς κανένα λόγο. Και έγκλημάτισε σε μιαν στιγμή τρέλλας προκλήσεις από την άδικαιολόγητη απόλυσή του.

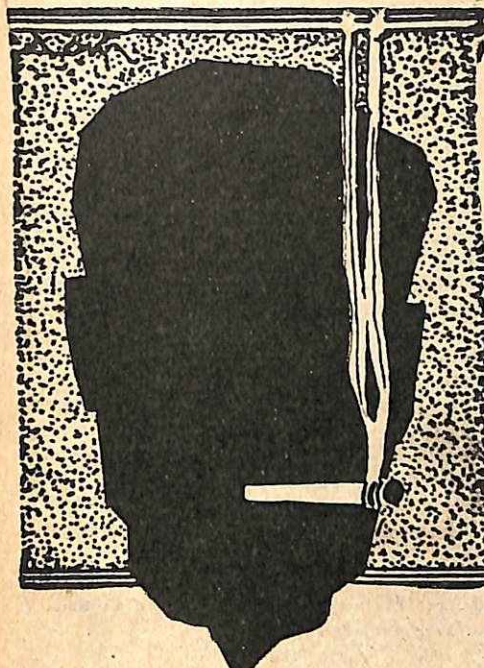
Συνεπώς, αν ή Λένα δεν είχε άπατήσει την εκδίωξη του γέρου αυτού, το έγκλημα δεν θα γινόταν...

Καταλαβαίνετε τώρα την δραματικότητα της καταστάσεως;

Τί τύψεις για την δυστυχισμένη νέα που είναι σχεδόν υπεύθυνος για την τραγωδία αυτή!

Και τί παράξενο φιλοσοφικό πρόβλημα εγείρεται έτσι! Τα λόγια της Λένας υπήσαν πραπτικά ή άφορμή του φόνου; 'Α πρέπει να παραδεχθί κανείς ότι ή δυστυχισμένη δασκάλα «υπολαρωμένη να μιλήσει από το πεπρωμένο», δεν υπήρξε παρά ένας άσημανος κρίκος στην αλυσίδα της μοίρας; Τό έγκλημα δεν έγινε επειδή ή Λένα είδε το όνειρο εκείνο, αλλά εκείνη όνειρεύθηκε και μίλησε έτσι στους φίλους της γιατί το έγκλημα θα γινόταν ούτως ή άλλως.

Νά ή περίπτωση να επαναλάβουμε τον περίφημο σοφιστικό όρισμό του Φονγιέ: «'Η υποτιθέμενη συνειδησία της ανεξαρτησίας μας, δν είναι ίσως παρά ή συνειδησία της ναι το έξης: όταν ο δολοφόνος που ήταν εξαρτημένος μας!».

ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΞΕΚΛΗΡΙΖΕΤΑΙ

Ο θαυμάσιος μίστερ Τζών Σάλμπεκ δεν είχε ακόμη συνέλθει από τον δραματικό θάνατο του πρωτότοκου γιου του Σίμον και νέα οικογενειακή τραγωδία ήλθε να τον πλήξει. 'Η μοναχοκόρη του, 'Αντελαίντ, μιαν όμορφη κοπέλλα δεκαεπτά μόλις χρόνων είχε προσβληθί από την ίδια μυστηριώδη ασθένεια από την οποίαν πέθανε μαρτυρικά ο μεγάλος της αδελφός και άργόσθυνη και εκείνη στο κρεβάτι του πόνου.

'Η ασθένεια από την οποία είχε πεθάνει ο Σίμον και από την οποία άργοπέθανε και ή άτυχη 'Αντελαίντ ήταν άγνωστη στην επιστήμη ή οποία δήλωσε άδυναμια και στην περίπτωση της 'Αντελαίντ, όπως είχε δηλώσει και στην περίπτωση του Σίμον. Χωρίς κανένα προειδοποιητικό σύμπτωμα, χωρίς την παραμικρή άδιαθεσία, ένα πρωί ξύπνησε παράλυτη ή 'Αντελαίντ, άπαράλλακτα όπως και ο αδελφός της.

Οι μεγαλύτεροι γιατροί του Λονδίνου με δισες και αν κάνανε προσπάθειες στάθηκε άδύνατο να διαγνώσουν την μυστηριώδη πάθηση και έγκατέλειψαν την άτυχη κοπέλλα στην τύχη της όπως είχαν έγκαταλείψει και τον αδελφό της.

'Η 'Αντελαίντ έβρινε, λοιπόν, κάθε μέρα και περισσότερα. Δυο μήνες κοιτόταν. 'Ο αδελφός της είχε βασανισθί τρεις περίπου μήνες πριν πεθάνει.

'Ο καθένας φαντάζεται την άπελπισία του γηραιού κροίσου Τζών Σάλμπεκ ο οποίος έταζε άμοιβή χιλιάδων λιρών όταν σποδ έκεινο επιστήμονα που θάσωζε την μοναχοκόρη του από το θάνατο.

Οι μέρες όμως περνούσαν και ή ώραία 'Αντελαίντ είχε γίνει πιά σκελετός και άναμνόνταν από τη μιαν μέρα στην άλλη ο θάνατός της που θα την απολύτρωνε, όταν ένα πρωί ξύπνησε παράλυτη και ή Ζίλδα Σάλμπεκ, ή σύζυγος του Τζών Σάλμπεκ και τραγική μητέρα του Σίμον και της 'Αντελαίντ.

Η «ΣΚΟΤΑΝΤ-ΓΥΑΡΑ» ΣΥΓΚΙΝΕΙΤΑΙ

'Ο Μάρτεν Ντάλ έπαιζε μπριτζ στην «Λέσχη των Ζωοφίλων» όταν είδε τον Σούμερ να μπαίνει με τις χεράδες του στις τσέπες και με ένα πούρο στο στόμα.

—'Αου! 'Ο Ινσπέκτορ Σούμερ! Πώς

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

'Η καρφίτσα, ή βροχή... και ο βάτραχος

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

αυτό το καλό; Δεν πιστεύω να γυρεύεις δώ μέσα τον «Λωποδύτη-Φάντασμα»!

—Σήμερα όχι. Σήμερα γύρενα ξένα και επειδή δεν σε βρήκα σπίτι σου σκέφθηκα να έλπα: «Μιά και ο φίλος μου Μάρτεν δεν είναι στο σπίτι του, θα είναι στο σταύλο του δηλ. στην «Λέσχη των Ζωοφίλων».

Και να που δεν έπεσα έξω.

—Κάθισε να σου προσφέρουμε ένα ούισου. Το «μπριτζ» πληρώνει.

—Δέχομαι...

—Ναι, αλλά... άπαγορεύεται το κάπνισμα. Τί έκανε λέει; 'Απαγορεύεται το κάπνισμα στην αίθουσα του «μπριτζ»; Πού άκουσθηκε αυτό;

—'Απαγορεύεται το κάπνισμα πούρων σαν αυτό που καπνίζεις. Πετάξέ το λοιπόν να ανάψης ένα από τα δικιά μας.

—'Α! 'Όσο για τέτοιες προσβολές τις δέχομαι, λέει γελώντας ο Σούμερ και παίρνοντας ένα πούρο από την κασετίνα που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι. Σε λίγο, τέλειωσε ή παρτίδα του «μπριτζ» και ο Μάρτεν Ντάλ βγήκε από τη «Λέσχη των Ζωοφίλων» συνοδευόμενος από τον διάσημο άστυνομικό.

—Λοιπόν; Τί τρέχει Σούμερ; Για νάλθης στη λέσχη μου να με βρης, σημαίνει ότι κάτι το έκτακτο συμβαίνει. Λέγε.

—Βλέπω με εύχαριστηση ότι δεν έχεις την κόρη σου. 'Ετσι, περπατώντας, θα τα πούμε καλλίτερα στο δρόμο.

Και ο άστυνομικός εξέθεσε στον άριστο κράτη την τραγωδία της οικογενείας του Τζών Σάλμπεκ καταλήγοντας:

—'Όλα αυτά είναι άφύσικα. Είναι άδύνατο να μη πρόκειται περί εγκληματικής ένοργείας. 'Η «Σκότλαντ-Γυάρα» άρχισε να ενεργή μυστικά για την εξιχνίαση του μυστηρίου. 'Ο Τζών Σάλμπεκ έχει παλαβώσει και οι δικοί του τον προσέχουν μ'ήν αυτοκτονήσει. Προς στιγμήν είχαν επικρατήσει ή ιδέα ότι πρόκειται περί άμαρτίας γονέων που παιδεύει τώρα τα τέκνα. 'Αλλά και αυτό άπερρίσθη ως άβάσιμο. Ούτε ο Τζών Σάλμπεκ πάσχει, ούτε έπαυσε και κανένας από τους προγόνους του. 'Η «Σκότλαντ-Γυάρα» ένήργησε μυστικά και συμπέρασμα των ενεργειών της ήταν ότι δεν πρόκειται περί κληρονομικότητας. 'Υστερα, έχουμε και την περίπτωση της μάντας Σάλμπεκ, που προσβλήθη και αυτή από την ίδια ασθένεια των παιδιών της! Είναι έπειτα και κάτι άλλο! 'Αν έπρόκειτο περί κληρονομικότητας δεν ήταν δυνατό τόσα μέλη μιαν οικογενείας να προσβληθούν σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα. Κάποιος σκανδικός άνθρωπος έγκληρεί την οικογένεια για τον ένα λόγο ή για τον άλλο.

—Δεν είναι άπίθανο.

'Εξαιρετικώς ενδιαφέρουσα

αότοτελής περιπέτεια του

MARTEN NTAAL

—Τί λες Μάρτεν; Σου κάνει το ενδιαφέρον ή υπόθεση;

—'Αρκετά.

—'Αν κατορθώσης... να την εξιχνιάσους με θα προτείνω την παρασημοφορία σου.

—'Αν μου μείνει καθόρος θα άσοληθώ όχι για το παράσημο αλλά γιατί ή υπόθεση μου κίνησε πραγματικά το ενδιαφέρον. Γεια σου λοιπόν Σούμερ.

—Καλή έπιτυχία...

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΓΚΡΗΝ

Την άλλη μέρα το πρωί, ένα σεβάσμιο γεροντάκι παρουσιαζόταν στο μέγαρο του Τζών Σάλμπεκ και ζητούσε να μιλήσει ιδιαιτέρως με τον θαυμάλιο του.

—Ποιόν να αναγγέλλουμε; ρώτησε ένας υπηρέτης.

—Δόκτωρ Γκρήν.

Σε λίγο, το γεροντάκι παρουσιαζόταν στον Τζών Σάλμπεκ ο οποίος το δέχθηκε μέσα στην βιβλιοθήκη του.

—Χαίρω πολύ για τη γνωριμία σας δόκτωρ, λέει ο θαυμάλιος, τεινόντάς του το χέρι. Θα πρόκειται βέβαια για την τραγωδία της οικογενείας μου...

—Μάλιστα κύριε. Πληροφορήθηκα ότι προσφέρετε δέκα χιλιάδες λίρες σ' έκεινον που θα σώση την μοναχοκόρη σας από τον θάνατο.

—Και άλλες δέκα χιλιάδες για τη σωτηρία της γυναίκας μου.

—'Ηλθα λοιπόν να κερδίσω αυτό το ποσό.

—Εύχομαι αλλά άμφιβάλλω αν θα τα καταφέρετε. 'Η επιστήμη με έχει άπελπίσει. 'Ο θάνατος της μοναχοκόρης μου είναι πιά ζήτημα ήμερών αν όχι ώρών. Φοβούμαι τώρα τρομερά για την ζωή και των άλλων μου παιδιών.

—Νά σας πω μίστερ Σάλμπεκ. Δεν είδα ακόμη ούτε την μοναχοκόρη σας ούτε και την γυναίκα σας. 'Από όσα όμως άκουσα, σχηματίσα τη γνώμη ότι πρόκειται περί άσθενείας των Τροπικών. 'Εκάματε ποτέ στα μέρη εκείνα;

—'Οχι.

—'Εγώ έκαμα. 'Εξησα εκεί άρκετά χρόνια μόνο και μόνο για να ανακαλύψω τα μικρόβια των τροπικών άσθενειών.

—Σας εύχαριστώ λοιπόν για το ενδιαφέρον που δείχνετε για μένα. Κάμετε και σεις έτσι υποθέσετε. 'Αν έπιτύχετε, θα σας είμαι ευγνώμων.

—Και έχω σας εύχαριστώ για την έπιτροπή. 'Όστόσο, για νάχω έλπίδες έπιτυχίας, είναι άπαραίτητο να μη κάνω όθμα διάστημα. Κάποιος σκανδικός άνθρωπος έγκληρεί την οικογένεια για τον ένα λόγο ή για τον άλλο.

—Δεν έχω την παραμικρή αντίρρηση. Θα διατάξω να σας έτοιμάσουν ένα δωμάτιο και θα σας παρακαλέσω να θεωρήσετε το σπίτι μου δικό σας.

—'Ο δόκτωρ Γκρήν έγκαταστάθηκε στο μέγαρο Σάλμπεκ και άρχισε να παρακολουθί τις φάσεις της άσθενείας μάντας και κόρης.

—'Ηταν πολύ περίεργος τύπος επιστήμονας φυτόσο ο δόκτωρ Γκρήν. 'Εβαζε τη μύτη του παντού. 'Εξέταζε και τη σούπα των

σθενών και τὸ γέλω των καὶ τὰ μαγειρικά σκεῦη καὶ τὰ ἀποφάγια των ἀκόμη! Ἐργι-
χε λοξὲς φιλόποτες ματιές στο πρόσωπι-
κό τοῦ μεγάρου, ζητοῦσε νὰ μῆθη τὰ δνό-
ματα ὧλων, τὸν τόπο τῆς καταγωγῆς των,
ἂν εἶχαν ταξιδέψει στὸ ἐξωτερικό καὶ ποῦ.

Η ΚΑΡΦΙΤΣΑ, Η ΒΡΟΧΗ... ΚΑΙ Ο ΒΑΤΡΑΧΟΣ

Τρεῖς μέρες μετὰ τὴν ἐγκατάστασή του
στὸ μέγαρο τοῦ Σάλμπεν, ὁ δόκτωρ Γκρήν
δῆρξε μιὰ κοινὴ καρφίτσα καρφωμένη πᾶ-
νω στὸ μαξιλάρι του. Δὲν τοιμήθηκε νὰν
ἀπὸ αὐτή. Πλαγιάζοντας ἐμπλέκε πάνω στὴν
καρφίτσα τὸ μανίκι τῆς πυτζάμας του. Τὴν
ἐβγαλε, τὴν κύτταξε προσεκτικὰ καὶ τὴν
καρφίτωσε στὸ πέτο τοῦ σακκαλιού του.
Ἡ καρφίτσα αὐτὴ τὸν ἐβάλε σὲ σκέψη
γιατὶ θύσκει τὴν στὸ μαξιλάρι του, θυμῆ-
θηκε ὅτι τὸ ἴδιο πρῶτ' εἶχε βρῆ μιὰ
ἄλλη πάνω στὸ καθισμά του. Πῶς θύσκειαν
οἱ καρφίτσες αὐτές; Μόνο σὰ μοδιστράδι-
κα βλέπει κανεὶς σκόρπιες καρφίτσες. Κα-
μαριέρα δὲν ὑπῆρχε στὸ σπίτι. Τὸ προσωπι-
κό ὅλο ἦταν ἀνδρικό. Οἱ δὺο μόνες γυναῖκες
τοῦ σπιτιοῦ, μητέρα καὶ κόρη, κοίτονταν
παράλυτες καὶ ἐτοιμοθάνατες. Ποιὸς ἀπὸ
τοὺς ἄνδρες ὑπάλληλους καταπιανόταν μὲ
τὴν ραπτική; Ἀφοῦ ἔμεινε λίγες στιγμὲς
θυσιζόμενος στὶς σκέψεις του αὐτὲς ὁ δόκ-
τωρ Γκρήν σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ
μῆκε στὸ δωμάτιο τῆς Ζιλδας Σάλμπεν ἢ
ὅποια δὲν εἶχαν ἀκόμη ἀποκοιμηθῇ.

—Γιὰ πές τε μου μάνταμ, τὴν ρώτησε
καθήμενος πλάι τῆς ἀφοῦ προηγουμένως ἐρ-
ριξε μιὰ ματιά στὸ καθισμά του. Ἐτυχε
ποτὲ νὰ τοιμήθηκε ἀπὸ καμιά καρφίτσα
πρὶν ἀρρωστήσεται;

Ἡ Ζίλδα Σάλμπεν σιέφθηκε λίγες στιγ-
μὲς καὶ ἀποκρίθηκε:

—Ἀπὸ καρφίτσα; Ὁχι. Ἐκοψα μόνο ἐ-
πιτόλεια τὸ δάκτυλό μου μὲ ἓνα μαχαίράκι
τῆς κουζίνας, τρεῖς μέρες πρὶν ἀρρωστήσω.

—Πῶς ἦταν τὸ μαχαίράκι αὐτό;

—Ἦταν ἓνα μικρὸ μαχαίράκι μὲ ξύλινο
χέρι. Κόβαμε μ' αὐτὸ τὰ χόρτα. Συνήθιζα
νὰ πλένω μόνη μου τὰ χόρτα ἀφοῦ προη-
γουμένως τὰ διάλεγε ὁ ὑπάλληλος. Τὴν ἡ-
μέρα ἐκείνη μοῦ τὰ εἶχε ἐτοιμά ὁ ὑπάλλη-
λος μέσα στὸ πανεράκι καὶ ἔχωσα τὸ χέρι
μου μέσα σ' αὐτά. Ἀπὸ ἀπροσεξία του, δια-
λέγοντάς τα, εἶχε ρίξει μέσα καὶ τὸ μαχαί-
ράκι καὶ ἐτοί ἔκοψα λίγο τὸ δάκτυλό μου.
Τὸ ἔπλυνα μὲ σπέρτο καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ
συνέπεια.

—Ἄν τὸ ζήτησω αὐτὸ τὸ μαχαίράκι στὸ
μαγειρεῖο πῶς θὰ τὸ βρῶ;

—Δὲν θὰ τὸ βρῆτε δόκτωρ, γιατί χάθηκε
τὴν ἄλλη μέρα. Τὸ πέταξαν φαίνεται μὲ
τὰ σκουπίδια. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ μάγειρος ἔ-
δειρε τὸν μαριμτόνο κατηγορώντάς τον ὅτι
αὐτὸς ὁ ἀπρόσεκτος θὰ εἶχε πετάξει τὸ μα-
χαίράκι.

—Πές τε μου καὶ κατὶ ἄλλο τώρα. Μήπως
ἡ κόρη σας σὰς εἶπε ἂν καὶ αὐτὴ κόπρηκε,
καμμιὰ μέρα μὲ κανένα μαχαίράκι, μὲ κανέ-
να ψαλλιδάκι, ἢ ἂν τοιμήθηκε μὲ καμμιὰ
καρφίτσα;

—Ὁχι. Δὲν μοῦ εἶπε τέτοιο πράγμα.

—Καὶ τώρα εἶναι ἀδύνατο νὰ μᾶς πληρο-
φορήσῃ γιατί ἡ ἄτηνη κοπέλλα δὲν ἔχει πᾶ
τὲς αἰσθήσεις της. Ὁ γυνὴς σὰς ὁ Σίμων;

—Ὁ! Ἐκεῖνος! Σπότημαν ἦτο! Κάθε
μέρα ἐρχόταν στὸ σπίτι μὲ κτυπημένα γέλια
ἢ πόδια. Ἀλλὰ γιατί, δόκτωρ, μοῦ κάνετε
αὐτὲς τὲς ἐρωτήσεις;

—Ἐτσι... ἀπὸ περιέργεια... Γιατὶ ὑπάρ-
χουν μικρόβια στὴν ἀτμόσφαιρα πολλὰ ἐπι-
κίνδυνα ἀλλὰ ποὺ γιὰ νὰ εἰσχωρήσουν στὸν
ὄργανισμό εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ῥοοῦν εἰς αὐ-
τὸν. Σ' αὐτὸ πᾶντα βλάπτει ἀλλὰ εἰς αὐτὸν τὸ πᾶν
μᾶτις μου στοὺς Τροπικούς! Σὰς ἀφήνω

μάνταμ. Προσπαθήσατε νὰ κοιμηθῆτε λίγες
ὥρες. Ὁ ὕπνος θὰ σὰς κάμῃ καλὸ. Καὶ ἐπέ-
στρεψε στὸ δωμάτιο του τὴ στιγμὴ ποὺ ἀρ-
χίζει μιὰ δυνατὴ νεροποντὴ.

Ἡ νεροποντὴ ἦταν μεγάλη, συνοδευόταν
ἀπὸ ἀστραπὲς καὶ θροντὲς καὶ ὁ δόκτωρ
Γκρήν, ἄνθρωπος νευρικός, δὲν μπορούσε νὰ
κλείσῃ μάτι. Σηκώθηκε λοιπὸν ἀπὸ τὸ κρεβ-
βάτι του καὶ πάλι, καὶ πλησίασε στὸ πα-
ράθυρό του ποὺ δέλεπε στὸν κήπο τοῦ μεγάρου.
Σάφηνου, παρατήρησε κατὶ σὰν φάντα-
σμα μέσα στὸν κήπο. Ἐπειδὴ δὲν πίστευε
σὲ φαντάσματα σχημάτισε τὴ γνώμη πὼς
ἐπρόκειτο περὶ ἀνθρώπου. Ποιὸς ἦταν ὁ
ἀνθρώπος αὐτὸς καὶ τί γύρευε μέσα στὸν
κήπο μὲ τέτοια νεροποντὴ; Μόνον ἓνας
τρελλὸς θὰ δεχόταν στὴ γάχη του νυχτιάτι-
κο, τόσο νερό. Τί γύρευε λοιπὸν; Ἐτύχως
οἱ ἀστραπὲς ἦσαν πολλὲς καὶ συνεχεῖς καὶ
ἐτοί ὁ δόκτωρ Γκρήν κατώρθωσε κατὶ νὰ
βλέπῃ ἀπὸ τὲς κινήσεις τοῦ ἀγνώστου.

Νάτον τώρα ποὺ τρέχει στὸ γρασιδί σάμ-
πως νὰ κυνηγήσῃ κατὶ. Μὰ ναί! Κυνηγᾷ ἓ-
να δάτραχο! Νά! Τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ πο-
δαράκι.

Ὁ δόκτωρ Γκρήν ἐγκατέλειψε τὸ παρά-

—Καὶ ἄλλες δέκα χιλιάδες γιὰ τὴν γυναῖκα μου!

θυρὸ του καὶ τὸ δωμάτιό του καὶ, κατεβαί-
νει κάτω.

Σὲ λίγο θύσκειαν στὴν πόρτα τῆς σκά-
λας τῆς υπηρεσίας, τὴν ὁποία ἀνοίγει σιγά.
Σαφνικὰ ὁ δόκτωρ κολλάει σὰν χαλκομανία
στὸν τοῖχο. Κάποιος ἀνεβαίνει ἀθρόοβα
τὴ σκάλα. Σὲ λίγο περνάει ἀπὸ δίπλα του
στᾶζοντας.

Ὁ δόκτωρ Γκρήν τὸν ἀφήνει νὰ προσπε-
ράσῃ, τὸν ἀκολουθεῖ στὸ χῶλλ καὶ γυρίζει
ἐξαινικὰ τὸν διακόπτη.

Τὸ χῶλλ πλημμυρίζει φῶς καὶ ὁ δόκτωρ
Γκρήν παρ' ὀλίγο νὰ ἀφήσῃ μιὰ φωνὴ κα-
ταπληξέως. Ὁ ἀγνώστος δὲν ἦταν ἄλλος
ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν θαυόπλουτο Τζῶν Σάλμπεν,
ὁ ὁποῖος οὔτε ἔδωσε σημασία στὸν ἔξαινικὸ
φωτισμὸ ἀλλὰ προχώρησε σὰν ὑπνωτισμέ-
νος στὸ δωμάτιό του κρατώντας πάντα τὸν
δάτραχο ἀπὸ τὸ ποδαράκι του.

Ὁ δόκτωρ Γκρήν τὸν ἀκολουθεῖ κατὰ-
πληκτος, μπαίνει καὶ αὐτὸς στὸ δωμάτιο ξο-
πίσω του καὶ, ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτά τῆς
ὥρας θγαίνει ἀπὸ αὐτὸ κατάχλωμος, πη-
γαίνει στὸ τηλέφωνο, ξεκουρνάει τὸ ἀκου-
στικό καὶ γυρίζει τὸ καντράν:

—Ἀλλο-ἄλλο! Ἰνσπέκτορ Σούμερ; Ἐδῶ

δόκτωρ Γκρήν. Δὲν γνωρίζεις κανένα δό-
κτωρ Γκρήν; Ἐλα ἀμέσως ὡς τὸ μέγαρο
Σάλμπεν ἂν θέλῃς νὰ τὸν γνωρίσεις... Σὲ
περιμένω. Πάρε μαζί σου καὶ δυὸ ἀστυνομι-
κοὺς καὶ ἓνα ξευγάρι καλὲς χειροπέδες.

Η ΑΓΡΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΗ

Σὲ λίγο, ὁ δόκτωρ Γκρήν ἀνοίγει τὴν πόρ-
τα στὸν ἰνσπέκτορ Σούμερ ὁ ὁποῖος εἶχε φθά-
σει μὲ δυὸ ἀστυνομικοὺς.

—Περάστε ἰνσπέκτορ. Δὲν μὲ γνωρίζετε.
Εἶμαι ὁ δόκτωρ Γκρήν. Σὰς ἀνοίξα μόνος
μου τὴν πόρτα γιατί ἔχω κλειδώσει ὅλο τὸ
προσωπικό, τὸν καθένα στὸ δωμάτιό του.
Ἐλάτε νὰ δῆτε καταπληκτικὰ πράγματα.

Καί, παίρνοντας τὸν ἀστυνομικό ἀπὸ τὸ
χέρι τὸν πέρασε στὸ δωμάτιό τοῦ Τζῶν
Σάλμπεν ὁ ὁποῖος καθόταν σὰν ἀποβλακω-
μένος σὲ ἓνα φωτεῖο. Πάνω σὲ ἓνα τραπε-
ζάκι κοίταν τὸ πώμα ἐνὸς δατράχου.

—Τί σημαίνουν αὐτά; ρώτησε κατὰπλη-
κτος ὁ Σούμερ.

—Εἶναι ὁ μίστερ Τζῶν Σάλμπεν ὑπνωτι-
σμένος. Ὁ δάτραχος ποὺ βλέπετε εἶναι... ὁ
ἀπαίσιος δολοφόνος!

—Ἐ;
—Νὰ σοῦ ἐξηγήσω ἰνσπέ-
κτορ γιατί δὲν εἶναι δυνατό νὰ
καταλάβῃς. Στὲς Ἰνδίες ὑπάρ-
χει ἓνα τρομερὸ δηλητηριώδες
χόρτο ποὺ οἱ ἰθαγενεῖς τὸ ὀ-
νομάζουν «καυοπού». Μ' αὐτὸ
κνουν οἱ Ἰνδοὶ τὰ τρομερὰ
των δηλητηρία. Τὸ χόρτο αὐ-
τὸ καθ' ἑαυτὸ, δὲν εἶναι δη-
λητηριώδες. Ὁ χυμὸς τοῦ ὅ-
ως μόλις ἀνακατεθῇ μὲ τὸ
μυαλό τοῦ δατράχου, γίνεται
κερανοβόλο, δηλητήριο. Εἶναι
ἓνα ἀπὸ τὰ τρομερὰ μυστικά
τῶν Ἰνδῶν. Μέσα στὸ δηλητή-
ριο αὐτὸ βάφουν τὰ βέλη των.

Ὅταν ὁ ἀνθρώπος πληγωθῇ
μὲ ἓνα τέτοιο βέλος, καμμιὰ
δύναμη δὲν μπορεί νὰ τὸν σώ-
σῃ. Παραλύει καὶ πεθαίνει ἀρ-
γὰ ἀργά. Στὸ προσωπικό τοῦ
μεγάρου ἀνακάλυψα ἓναν ἄν-
θρωπο, ἓνα μιγάδα, ὁ ὁποῖος
δὲν μπορεί παρὰ νὰ εἶναι αὐ-
τὸς ὁ καταχθόνιος δολοφόνος.

Ἐπὶ τὴν τὴν Τζῶν Σάλμπεν
καὶ τὸν διέταξε νὰ παρουσιά-
ξῃ μόνος του τὸ δηλητήριο καὶ
μόνος του νὰ θανατώσῃ τὰ
οἰκογενεῖας του. Δηλητηρίασε
μὲ ἓνα τέτοιο βέλος, καμμιὰ
δύναμη δὲν μπορεί νὰ τὸν σώ-
σῃ. Παραλύει καὶ πεθαίνει ἀρ-
γὰ ἀργά. Στὸ προσωπικό τοῦ
μεγάρου ἀνακάλυψα ἓναν ἄν-
θρωπο, ἓνα μιγάδα, ὁ ὁποῖος
δὲν μπορεί παρὰ νὰ εἶναι αὐ-
τὸς ὁ καταχθόνιος δολοφόνος.

Ἐπὶ τὴν τὴν Τζῶν Σάλμπεν
καὶ τὸν διέταξε νὰ παρουσιά-
ξῃ μόνος του τὸ δηλητήριο καὶ
μόνος του νὰ θανατώσῃ τὰ
οἰκογενεῖας του. Δηλητηρίασε
μὲ ἓνα τέτοιο βέλος, καμμιὰ
δύναμη δὲν μπορεί νὰ τὸν σώ-
σῃ. Παραλύει καὶ πεθαίνει ἀρ-
γὰ ἀργά. Στὸ προσωπικό τοῦ
μεγάρου ἀνακάλυψα ἓναν ἄν-
θρωπο, ἓνα μιγάδα, ὁ ὁποῖος
δὲν μπορεί παρὰ νὰ εἶναι αὐ-
τὸς ὁ καταχθόνιος δολοφόνος.

Ἐπὶ τὴν τὴν Τζῶν Σάλμπεν
καὶ τὸν διέταξε νὰ παρουσιά-
ξῃ μόνος του τὸ δηλητήριο καὶ
μόνος του νὰ θανατώσῃ τὰ
οἰκογενεῖας του. Δηλητηρίασε
μὲ ἓνα τέτοιο βέλος, καμμιὰ
δύναμη δὲν μπορεί νὰ τὸν σώ-
σῃ. Παραλύει καὶ πεθαίνει ἀρ-
γὰ ἀργά. Στὸ προσωπικό τοῦ
μεγάρου ἀνακάλυψα ἓναν ἄν-
θρωπο, ἓνα μιγάδα, ὁ ὁποῖος
δὲν μπορεί παρὰ νὰ εἶναι αὐ-
τὸς ὁ καταχθόνιος δολοφόνος.

Ἐπὶ τὴν τὴν Τζῶν Σάλμπεν
καὶ τὸν διέταξε νὰ παρουσιά-
ξῃ μόνος του τὸ δηλητήριο καὶ
μόνος του νὰ θανατώσῃ τὰ
οἰκογενεῖας του. Δηλητηρίασε
μὲ ἓνα τέτοιο βέλος, καμμιὰ
δύναμη δὲν μπορεί νὰ τὸν σώ-
σῃ. Παραλύει καὶ πεθαίνει ἀρ-
γὰ ἀργά. Στὸ προσωπικό τοῦ
μεγάρου ἀνακάλυψα ἓναν ἄν-
θρωπο, ἓνα μιγάδα, ὁ ὁποῖος
δὲν μπορεί παρὰ νὰ εἶναι αὐ-
τὸς ὁ καταχθόνιος δολοφόνος.

Ἐπὶ τὴν τὴν Τζῶν Σάλμπεν
καὶ τὸν διέταξε νὰ παρουσιά-
ξῃ μόνος του τὸ δηλητήριο καὶ
μόνος του νὰ θανατώσῃ τὰ
οἰκογενεῖας του. Δηλητηρίασε
μὲ ἓνα τέτοιο βέλος, καμμιὰ
δύναμη δὲν μπορεί νὰ τὸν σώ-
σῃ. Παραλύει καὶ πεθαίνει ἀρ-
γὰ ἀργά. Στὸ προσωπικό τοῦ
μεγάρου ἀνακάλυψα ἓναν ἄν-
θρωπο, ἓνα μιγάδα, ὁ ὁποῖος
δὲν μπορεί παρὰ νὰ εἶναι αὐ-
τὸς ὁ καταχθόνιος δολοφόνος.

Ἐπὶ τὴν τὴν Τζῶν Σάλμπεν
καὶ τὸν διέταξε νὰ παρουσιά-
ξῃ μόνος του τὸ δηλητήριο καὶ
μόνος του νὰ θανατώσῃ τὰ
οἰκογενεῖας του. Δηλητηρίασε
μὲ ἓνα τέτοιο βέλος, καμμιὰ
δύναμη δὲν μπορεί νὰ τὸν σώ-
σῃ. Παραλύει καὶ πεθαίνει ἀρ-
γὰ ἀργά. Στὸ προσωπικό τοῦ
μεγάρου ἀνακάλυψα ἓναν ἄν-
θρωπο, ἓνα μιγάδα, ὁ ὁποῖος
δὲν μπορεί παρὰ νὰ εἶναι αὐ-
τὸς ὁ καταχθόνιος δολοφόνος.

Ἐπὶ τὴν τὴν Τζῶν Σάλμπεν
καὶ τὸν διέταξε νὰ παρουσιά-
ξῃ μόνος του τὸ δηλητήριο καὶ
μόνος του νὰ θανατώσῃ τὰ
οἰκογενεῖας του. Δηλητηρίασε
μὲ ἓνα τέτοιο βέλος, καμμιὰ
δύναμη δὲν μπορεί νὰ τὸν σώ-
σῃ. Παραλύει καὶ πεθαίνει ἀρ-
γὰ ἀργά. Στὸ προσωπικό τοῦ
μεγάρου ἀνακάλυψα ἓναν ἄν-
θρωπο, ἓνα μιγάδα, ὁ ὁποῖος
δὲν μπορεί παρὰ νὰ εἶναι αὐ-
τὸς ὁ καταχθόνιος δολοφόνος.

ΣΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Δυὸ γυναῖκες

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΝΙΝΟ ΡΟΖΙ

Ὑῶ, ἂν' τὸ πρωτοχρονιάτικο, τρα-
πέζι ποὺ εἶχε λεηλατηθῇ, ἔδλεπε κα-
νεὶς ἀδειανὲς μποτίλλες σαμπάνι-
ας, φρούτα καὶ λουλούδια. Ἐδῶ
χιονίζει. Οἱ συνδαιτυμόνες κυττάζονταν χα-
μογελώντας ἐγκάρδια: πέντε ἄνδρες, ἑφτά
γυναῖκες. Ἐνῆς ἄπορος μὲ τὴν μελαχρο-
νὴ γυναῖκα του, ἓνας διομήχανος μὲ τὴν
ξανθὴ σύγγό του καὶ οἱ ἄλλοι ἄλλης τάξε-
ως. Ὁ οἰκοδεσπότης ἦταν ὁ μόνος ποὺ ἐξ-
χώριζε ἀνάμεσα στοὺς συνδαιτυμόνες: ἦταν
ψηλός, μελαχροινὸς μὲ ὀμορφο πρόσωπο.
Ὀνομαζόταν Τζιάννι Ρέντα. Τὰ μαλλιά του
ἄρχιζαν νὰ ἀσπρίζουν στοὺς κροτάφους. Ἡ
γυναῖκα του Μάρθα φορούμενη κοσμήματα,
τὸν κύτταξε μὲ θλιμμένο βλέμμα.

Στὲς ἐννήμες, ἦσαν καὶ ἄλλοι καλεσμέ-
νοι. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν ἡ Λάουρα, ἡ νεα-
ρὰ ἐξαδέλφη τῆς Μάρθας. Ὁ Τζιάννι τὴν
κύτταξε κλεφτὰ μὲ κάποια ἀνησυχία στὸ
βλέμμα. Κι' ὕστερα πῆγε στὴν τραπέζια
τῶν παιδιῶν. Ἐκεῖ, ὁ Τζόρτζιο καὶ ἡ Λία,
τὰ παιδιά του Τζιάννι, καταβρόχθιζαν ἓνα
γλύκισμα—καὶ τοὺς μιμοῦνταν ὅλα τὰ παι-
διά ποὺ ἦσαν καθισμένα γύρω. Σὲ μιὰ γο-
νιὰ ἦταν φτιαγμένη μιὰ φάνη μὲ τὸ Θεῖον
Βρέφος καὶ τοὺς Μάγους Βασιλεῖς ποὺ
προγοροῦσαν κρατώντας τὰ δῶρα τους.

Ὁ Τζιάννι κύτταξε μὲ τρυφερότητα τὴ
σκηνή. Ἐφτιαξε τὸν φιδόγχο τῆς κορδέλ-
λας ποὺ εἶχε ἡ κόρη του σὰ μαλλιά, χαι-
δεψε τὸ παχουλὸ μάγουλο τοῦ Τζόρτζιο...

□ □

Οἱ καλεσμένοι εἶχαν σκορπισθῇ στὰ σα-
λόνια. Περγνοῦσαν ὁ ὑπηρετὲς μὲ λικερ καὶ
γλυκά. Ὁ Τζιάννι στάθηκε στὸ κατώφλι ἐ-
νὸς σαλονιοῦ, γιὰ νὰ δῇ τὴν γυναῖκα του
Μάρθα τριγυρισμένη ἀπὸ μερικὸς κυρίες.
Συνηθισμένος τύπος γυναικός. Γιατὶ, ἀλή-
θεια, νὰ τὴν εἶχε παντρευθῇ ἄραγε; Δὲν
τὴν ἀγαποῦσε, ποτὲ δὲν τὴν εἶχε ἀγαπήσει.
Ἦταν νεώτερός της κατὰ ἑξὶ χρόνια. Θυ-
μήθηκε μιὰ περίοδο κακοτυχίας δπου ἡ Μάρ-
θα, κοπέλλα τριάντα χρονῶν τότε, τὸν ἀγα-
ποῦσε τρελλὰ. Τὴν εἶχε παντρευθῇ πὺ πολλὴ
ἀπὸ καλωσύνη, παρὰ ἀπὸ ὑπολογισμό...

Ἀπὸ τὲς σκέψεις του τὸν ἐβγαλε ἡ Λά-
ουρα. Ὁ Τζιάννι κύτταξε τὸ λεπτὸ κορμί
της γυμνωμένο καπνοῖα ἑλάνη—τὴν ὑποδέχτη-
κε ὅμως μ' ἓνα τυπικὸ χαμόγελο.

—Εἶμαι εὐτυχὴς γιὰ σένα, Λάουρα, τῆς
εἶπε. Παντρεύεσαι τὴν ἐρχόμενη δδομάδα,
μιὰ καινούργια ζωὴ ἀνοίγεται μπροστά
σου... Παντρεύεσαι ἓναν ἄνδρα εὐγενῆ καὶ
πλούσιο, ποὺ σὲ λατρεύει. Ἴσως νὰ ζήσης
μιὰ ζωὴ λιγώτερο κοσμικὴ, οἱ διασκεδά-
σεις ὅμως δὲν θὰ σοῦ λείψουν. Ἡ Μάρθα
καὶ ἐγὼ εἴμαστε πολλὴ εὐχαριστήμενοι μ'
αὐτὸν τὸν γάμο. Λυπόμαστε βέβαια γιατί
σὲ εἴχαμε συνηθίσει στὸ σπίτι. Πάντως, εἴ-
σαι εὐτυχισμένη—μ' αὐτὸ μᾶς εἶναι ἀρ-
κετό!

—Ναί, τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴ ποὺ
δραχνίασε ἀπτόμο. Εἶμαι εὐτυχισμένη γιὰ-
τί φεύγω ἀπὸ ἐδῶ. Καὶ λυπάσαι, ἐσὺ ποὺ
δὲν μοῦ ἔδωκες ποτὲ καμμιὰ προσοχή!

Τὴν κύτταξε μὲ ἀγωνία.

—Τί θέλεις νὰ πῇς, Λάουρα;

—Τζιάννι, αὐριο, φεύγω. Ἴσως τὰ λό-
για αὐτὰ νὰ εἶναι τὰ τελευταῖα ποὺ μπορού-
με νὰ ἀνταλλάξουμε μόνοι. Ἀφῆσέ με νὰ
φανεῶ εἰλικρινῆς, ἀφῆσέ με, νὰ εἶπω τὴν

μάσκα ποὺ μὲ βασανίζει ἐδῶ καὶ ἓνα χρόνο
σ' αὐτὸ τὸ μέρος...

—Λάουρα!

—Μὰ μὲ διακόπτης! Αὐριο θὰ θρῖσκωμαι
πακρὰ θάχω κάνει ἓνα ἀποφασιστικὸ δῆ-
μα. Φεύγω μὲ ἀπελπισία καὶ συγχρόνως μὲ
χαρὰ. Γιατὶ δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ. Ξέρεις, Τζι-
άννι, κατάλαβες πῶς τραδιέμαι στὴν ἐρη-
μιὰ γιὰ νὰ βρῶ τὴν γαλήνη, τὴν ἐγκαρτέ-
ρηση. Βλέπεις, εἶχνα πᾶ τὴν μάσκα. Ἀ-
φῆσέ με ὅμως νὰ σοῦ πῶ τὰ τελευταῖα μου
λόγια! Δὲν ξέρω ποῦ ἀντὶ τὴν δύναμη γιὰ
νὰ τὰ προφέρω... Πᾶω σὲ ἐξορία, Τζιάννι.
γὰ νὰ ἀπολυτρωθῶ!

—Ἀρκεῖ, Λάουρα, σὲ ἱκετεύω. Λυπήσου
με. Γιατὶ νὰ μὲ βασανίζεις ἐτσι; Γιατὶ; Δὲν
ἦταν προτιμότερο νὰ σωπάσουμε ὡς τὸ τέ-
λος; Ἐγὼ ἐπέβαλα στὸν ἑαυτὸ μου μου νὰ
σωπάσῃ. Καὶ πάντα σῶπασα. Τώρα ἐσὺ,
Λάουρα... Κῦττα με: σὲ στενοχώρησα;...

Ἐκείνη ἔκλειψε.

—Νὰ σωπάσω; Ὁ! Δὲν μετανῶω ποὺ μι-
λησα, γιατί τουλάχιστον ἔχω τὴν δεβαιότη-
τα πῶς δὲν σπατάλησα τὸ αἰσθημά μου. Δὲν
ὑπέφερα γιὰ μιὰ ψευδαίσθηση, γιὰ ἓν
φέμμα.

Ἀνέπνεε μὲ δυσκολία. Συνέχισε.

—Ἐσὺ ἦσουν τόσο κύριος τοῦ ἑαυτοῦ
σου... Ποτὲ δὲν ἔκανες μιὰ χειρονομία δὲν
εἶπες μιὰ λέξη ποὺ νὰ μοῦ ἔδινε τὴν ἀπό-
λυτη δεβαιότητα... Τώρα ὅμως, καταλαβαί-
νω πῶς καὶ ἐσὺ μ' ἀγαπᾷς! Καὶ ὅπως ἀ-
πελπισμένη, πληγωμένη, μὲ τὴν δεβαιότητα
πῶς ἡ ἀδιαφορία σου ἦταν πλαστή, πῶς καὶ
ἐσὺ ὑπέφερες.

Τῆς ἐσφιξε τὰ χέρια σπασμωδικά:

—Ἡ ἀδιαφορία μου! Μὰ ἐγὼ βασανιζό-

—Λάουρα!

—Θέλεις ν' ἀρνηθῶ ὅλα γιὰ νὰ ζήσω κον-

τά σου;

—Λάουρα!

—Λάουρα!

—Λάουρα!

—Λάουρα!

—Λάουρα!

—Λάουρα!

—Λάουρα!

—Λάουρα!

—Λάουρα!

—Λάουρα!

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΛΙΓΗ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Η αισιοδοξία, σήμερα, δεν είναι της μόδας. Κάθε «συγχρονισμένο» άνθρωπος θεωρεί προβληματικό να είναι αισιόδοξος.

Όλοι έχουν αποκτήσει ειδικότητα στο να προβλέπουν τις στιγμές αυτή: έχει πάθει να ενσκήψουν. Κανείς δεν ατενίζει με αισιοδοξία ή τουλάχιστον με ηρεμία το μέλλον. Σ' αυτό, φυσικά, συντείνουν πολύ οι περιστάσεις και η γενική άνησυχία που συνέχει τα πνεύματα και τις ψυχές.

Είναι αλήθεια ότι η ανθρωπότητα είναι λίγο άρρωστη την στιγμή αυτή: έχει πάθει ένα είδος πανικού. Η σύνοψις θα μ' ελέγξει να σιωπούμε όπως κάναμε στο δωμάτιο ενός ανθρώπου που έχει πυρετό, όπου συνηθίζουμε να μη μιλούμε ποτέ για άρρώστειες και για έγχειρήσεις άλλα χρησιμοποιούμε οποιοδήποτε άλλο θέμα έστω και ανόητο και ελαφρό... 'Αρκεί να είναι ο γιατρός μόνος σοβαρός και να παρακολουθεί με προσοχή τον άρρωστο...

Μά μπορεί κανείς να εμποδίσει τους ανθρώπους να μιλούν και να προαναγγέλλουν, τα χειρότερα πράγματα για να τροφοδοτήσουν τον φόβο τους; Η ήττοπάθεια γεννήθηκε από τις κακές δρες του πολέμου. Θα νομίζει κανείς ότι τελείωσε μ' αυτόν. Κι' όμως, απεναντίας, επέζησε και αυτή είναι που μας συντρίβει σήμερα. Η απαισιοδοξία βαραίνει την ψυχή μας: φοβόμαστε το π'αν, δυσπιστούμε σε όλα...

Έτσι όμως δεν αντιμετωπίζει κανείς τον κίνδυνο. Θάπρεπε να βρεθεί κάποια φωνή αρκετά δυνατή για να φωνάξει την διαταγή που μ'ας χρειάζεται: «Σιωπή στους απαισιόδοξους!» Ένα από τα ωραιότερα ρητά που μ'ας άφησαν οι αρχαίοι πρόγονοί μας είναι κι' αυτό: «Θαρσείν χρή. Τάχ' αύριον έσεται άμεινον...»

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΠΛΕΧΤΑ

Τα πλεχτά κρατούν σήμερα μια σπουδαία θέση στη μόδα. Με την ατελείωτη ποικιλία που παρουσιάζουν αποτελούν ένα γοητευτικό στόλισμα.

Άλλοτε τα πλεχτά περιωρίζοντο στις απλά φορέματα: στα σπορ, στα ταγιέρ, στα πρωινά φορεματάκια. Σήμερα όμως έχουν καταλάβει θέση—και σπουδαία θέση—στα άπογευματινά και στα

Γυναιμείες

βραδυνά μας φορέματα. Φιγουράρουν ακόμα και στα ντεζαμπιγιέ.

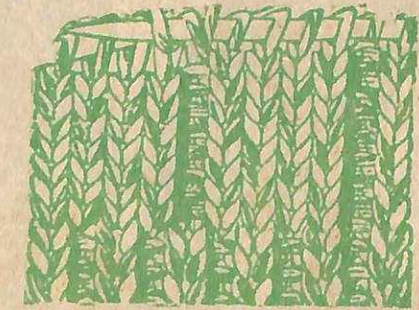
Όλα αυτά τα μοντέλα γίνονται με το χέρι, σύμφωνα με νέες μεθόδους που απομιμούνται το ύφασμα, πράγμα που επιτρέπει στα τρικό αυτά να μη ντεφορμάρωνται από την χρήση.

Για τα ταγιέρ, οι φοότες είναι πάντα ίσιες και στενές. Οι ζακέττες είναι ίσιες και αρκετά μακρύτες.

Ένα μαντώ σπορ θα είναι της τελευταίας μόδας αν γίνη με μαλλί μπέζ. Ό

Μια ωραία ανδρική μπλούζα.

Η πλέξη της ανδρικής μπλούζας την οποία περιγράφουμε παραπλευρώς.

γιακάς και τα ρεβέρ γίνονται πολύ φαρδιά και οι τσέπες είναι πελώριες. 'Ανάμεσα σ' αυτές περνά μια μαλακή δερμάτινη ζώνη.

Με τα ταγιέρ, είτε πλεχτά, είτε από λαινάξ, ταιριάζει μια μπλούζα σεμνιά πλεχτή, σε χρώμα ανοιχτό παστέλ.

Τα άπογευματινά φορέματα πλέκονται κατά τέτοιο τρόπο ώστε να σχηματίζουν ρίγες «τόν-σού-τόν». Οι ρίγες αυτές επιτυγχάνονται με μαλλί διαφόρου πάχους.

Προτιμάται κατά κανόνα αντί του χονδρού μαλλιού το μαλλί που αποτελείται από πέντε ή έξη κλωστές μαλλί ζεφίρ τα οποία εκλέγονται σε ίδιο χρώμα ή σε διαφορετικές αποχρώσεις όποτε σχηματίζουν ένα είδος «σινέ» που είναι πολύ της μόδας.

Για το βράδυ, υπάρχουν ακόμη ωραϊότερα φορέματα από μαλλί. Μια ωραία τουαλέττα πλεγμένη με κροσέ σχεδιάζει κανονικά σχέδια πράσινα και ροζ. Είναι μακρύτερα και άκουμπά ελαφρά στο έδαφος. Τα μανίκια είναι στενά και μακρύτερα ή κοντά και φουσκωτά.

Πολλές βραδυνές τουαλέττες πλέκονται με ένα νέο είδος μαλλιού άνακατωμένου με μετάξι, ή και με μετάξι μόνο.

ΣΤΑΥΡΩΤΗ ΑΝΔΡΙΚΗ ΜΠΛΟΥΖΑ

Εκτέλεσις για κανονικό ανάστημα

Πλέκεται με μαλλί λευκό και μπλε μαντρίν. Θα χρησιμοποιήσετε ένα ζευγος βελόνες αρ. 4. Χρειάζονται ακόμη όκτώ κουμπιά μπλε-μαρίν.

Πλάτη.—Για περίμετρο στήθους 92 εκατ. περνάτε 90 πόντους. Έργάζεστε σε πλέξιμο λάστιχο (ένας πόντος από την καλή και ένας από την ανάποδη) σε ύψος 7 εκατ. Ύστερα συνεχίζετε ως έξης: Τέσσερις πόντοι από την καλή και ένας από την ανάποδη έναλασσόμενοι ως το τέλος της γραμμής. 'Επιστρέφεται κατά τον ίδιο τρόπο, βάζοντας τους πόντους από την καλή και τους πόντους από την ανάποδη τον ένα επί του άλλου. Συνεχίζετε έτσι ως ότου φθάσετε 32 εκατ. από το κάτω μέρος, προσθέτοντας ένα πόντο σε κάθε άκρη της βελόνας κάθε δέκα γραμμές. Κλείνετε τότε, για τις μασχάλες 3 πόντους στην πρώτη γραμμή (για κάθε μασχάλη) ύστερα 2 πόντους στην δεύτερη γραμμή και ένα πόντο στην τρίτη. Συνεχίζετε ύστερα ίσια έως ότου φθάσετε 50 εκατ. από κάτω. Κλείνετε για τον λαιμό 15 πόντους στην μέση. Έργάζεστε κάθε πλευρά ξεχωριστά. Κλείνετε από ένα πόντο από το μέρος του λαιμού έως ότου φθάσετε σε 54 εκατ. Αρχίζετε τότε το κλείσιμο των ώμων, κλείνοντας από πέντε πόντους συγχρόνως, σε πέντε διαδοχικές γραμμές. Πλέκετε δημοία και την άλλη πλευρά.

Έμπρός άριστερα.—Αρχίζετε

σεηίδες

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΜΥΑΛΑ ΜΕ ΣΑΛΤΣΑ ΤΑΡΤΑΡ.—'Αφού βράσουμε τα μυαλά κατά τον συνηθισμένο με νερό αλατισμένο και ξύδι, τα στραγγίζουμε και τα βάζουμε σε μια πιπέτλα κόδοντάς τα φέτες. Έπειτα ετοιμάζουμε την ακόλουθη σάλτσα:

8—10 κουταλιές μαγιονέζα στην οποία ρίχνουμε 4 κουταλιές τσουρέα ψιλοκομμένα και μια κουταλιά μαϊντανό και με αυτήν περιχύνουμε τις φέτες των μυαλών.

Τα μυαλά γίνονται κατά πολλούς και δια-

από κάτω. Περνάτε 55 πόντους. Πλέκετε 7 εκ. λάστιχο. Ύστερα συνεχίζετε όπως και στην πλάτη (4 πόντους από την καλή και 1 από την ανάποδη) προσθέτοντας από ένα πόντο κάθε δέκα γραμμές από το μέρος της μασχάλης. Το άλλο μέρος το αφήνετε ίσιο, σχηματίζετε μονάχα κουμπότρυπες: Σε απόσταση 32 εκ. από κάτω σχηματίζετε τις μασχάλες κλείνοντας πρώτα 4 πόντους, ύστερα 2 πόντους και έπειτα 1 πόντο. Συνεχίζετε ίσια έως ότου πλέξετε 47 εκατ. από κάτω.

Για το ντεκολτέ κλείνετε 18 πόντους και έπειτα από ένα πόντο σε κάθε γραμμή έως ότου μείνουν 25 πόντοι, τους οποίους κλείνετε σε πέντε διαδοχικές γραμμές, από 5 πόντους σε κάθε γραμμή για να κλείση ο ώμος. Το έμπρός δεξιά, γίνεται κατά τον ίδιο τρόπο, χωρίς κουμπότρυπες φυσικά.

Μανίκια.—Αρχίζετε από το κάτω μέρος. Περνάτε 48 πόντους. Πλέκετε 7 εκ. λάστιχο. Ύστερα συνεχίζετε 4 από την καλή και ένα από την ανάποδη και φθάνετε 33 εκατ. από κάτω, προσθέτοντας ένα πόντο κάθε τρεις γραμμές, έως ότου έχετε 60 πόντους στην βελόνα. Ύστερα κλείνετε δυο πόντους συγχρόνως στην αρχή κάθε γραμμής, έως ότου σάς μείνουν μόνον 6 πόντοι, που πρέπει να κλεισθούν όλοι μαζί. Κατά τον ίδιο τρόπο θα πλέξετε και το δεύτερο μανίκι.

Γιακάς.—Περνάτε 120 πόντους. Πλέκετε λάστιχο επί 19 εκατ. και τα κλείνετε ίσια σε μια μόνη φασά. Ράβετε τις διπλανές ραφές, τους ώμους και τα μανίκια και ύστερα τον γιακά, αφήνοντας 9 πόντους έμπρός άραφους, στο σταύρωμα που διπλώνει πολύ.

Τα κουμπιά τα ράβετε στο δεξιά έμπρός για να κουμπώνονται από το άριστερό.

Η δεύτερη σειρά των κουμπιών ράβεται κατ' ευθείαν στο δεξιά έμπρός σε ίση απόσταση από την μέση.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πώς να διατηρήτε τα μαύρα δερμάτινα γάντια σας.—Όταν τα δερμάτινα γάντια αρχίζουν να παληώνουν, σπάνουν σε διάφορα μέρη κι' αφήνουν ξεσπασμό λίγο λευκό δέρμα. Για να αποκτήσετε τα λευκά αυτά σημεία παρασκευάστε ένα μίγμα έξι ίσων μερών έλαιολάδου και μαύρης μελάνης.

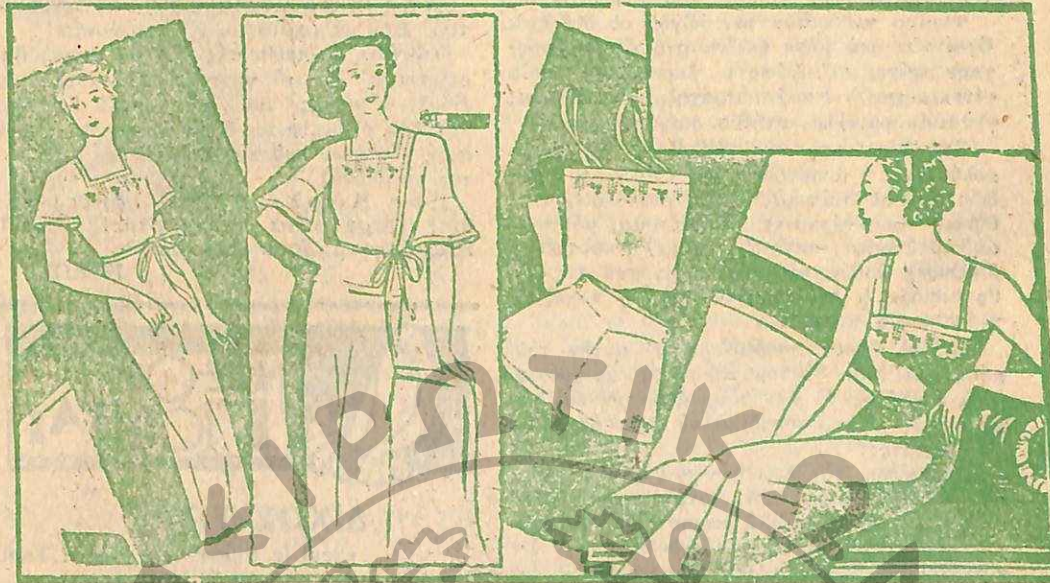
Περνάτε το μίγμα αυτό σε όλες τις σχισμές και θα δείτε ότι θα παραταθή ή διάρκεια των γαντιών σας.

Πώς να περιποιησθε τα βιβλία.—Ιδού ένα έξαιρετο παρασκεύασμα για τα καλοδεκμένα βιβλία σας: ένας κρόκος αυγού διαλελυμένος σε αλκοόλ 90 βαθμών. Βρέχετε στην διάλυση αυτή ένα λευκό και καθαρό πανί και το περ έπε κατ' αυτό δερμάτινο δέσιμο. Το τρίβετε ύστερα με μια φανέλα.

Η ΣΤΑΦΥΛΟΚΟΚΚΙΑΣΗ

Στις περισσότερες επιστολές που παίρνουμε απ' τις αναγνώστρίδες μας, μας ζητούν μέσα στα άλλα και συμβουλές για την απαλλαγή του προσώπου των, από διάφορα όχληρά, επίμονα κι' αντιασθητικά σπυριά ή μεγάλα μπιμπίκια, στα οποία δίδουν διάφορες ονομασίες και αιτιολογίες όπως π.χ. σπυριά της νεότητας, μπιμπίκια, θυζούνια, άκροϋλες κ.τ.λ. Όσο για την θεραπεία τους μεταχειρίζονται έξ' άγνοίας των διάφορα πρωτόγωνα και βλαβερά για το δέρμα μέσα: θειάφι, αλοιφές κ.λ.π. Μ' αυτά όλα, έννοείτε ότι δεν κáινουν τίποτε άλλο, παρά την αύξηση και τον έρεθισμό των σπυριών άφ' ενός και την άνεπανόρθωτο καταστροφή του δέρματός των άφ' έτέρου. Νομίζω λοιπόν ότι έξωληρητώ τον σκοπό της στήλης αυτής αν μεταξυ των άλλων ζητημάτων αισθητικής και υγιεινής, γνωρίσετε στις αναγνώστρίδες μου και τα αίτια μερικόν από τις πιο συνηθισμένες δερματικές ασθένειες, καθώς και τους κινδύνους που διατρέχετε σεις κι' οι οικείοι σας, όταν παραμείνετε τις άρρώστειες αυτές.

Όσα θα σας πούμε θα σας προφυλάξουν, σε πολλές περιπτώσεις, από δυσάρεστες συνέπειες. Γι' αυτούς τους λόγους πρέπει να

Μερικά κομψότατα και μοντέρνα εσώρουχα από λινό, περιάλι, βατίττα ή μεταξωτό. Έξ' άριστερών προς τα δεξιά: Μια νυχτικιά, μια λίζέ, υποκαμίσια της μέρας και κυλόττα και μια κομπινιζόν.

φόρους τρόπους, οι περισσότεροι των οποίων είναι διάφορες σάλτσες.

ΡΕΒΑΝΙ

Υλικά: 100 δρ. θούτυρο φρέσκο, 89 δρ. πατατάλευρο, 200 δρ. λάχανο ψηλό, 8 αυγά, 1 κουταλάκι σόδα, άρωμα βασιλλίας. Δουλεύουμε το θούτυρο με τη λάχανο επί 10—15 λεπτά της ώρας, προσθέτουμε τους κροκούς ένα-ένα και ύστερα την σόδα και το άρωμα. Ύστερα κτυπούμε τ' ασπράδια να γίνουν μαρέγκα και ανακατεύουμε βαθμιαία ρίχνοντας στο θούτυρο μια κουταλιά έσπράδια με πατατάλευρο.

Έχουμε ταψί αλειμμένο με θούτυρο και ά ευρωμένο και ρίχνουμε μέσα το μίγμα.

Πρέπει να ψηθή 40 λεπτά της ώρας σε σιγανό φούρνο και όταν ψηθή πιασάλλουμε με ψιλή λάχανο και κόβουμε σε κομμάτια υπακλαδαωτά.

μάθετε τι είναι το μικρόδιο, που είναι η συνηθέστερη αιτία των διαφόρων σπυριών δηλ. ο σταφυλόκοκκος, και που είναι τα σπουδαιότερα χαρακτηριστικά σημεία της συνητοτάτης νόσου που προκαλεί την σταφυλοκοκκίαση.

Ο σταφυλόκοκκος είναι το πιο διαδεδομένο από τα πυογόνα μικρόδια. Υπάρχουν διάφορες ποικιλίες του, ο λευκός σταφυλόκοκκος, ο χρυσίζων, ο κίτρινος και τέλος ο και επικινδυνότερος: ο σπητικός που προκαλεί τις σταφυλοκοκκαιμίες από τις δ-παιές δυστυχώς ελάχιστοι άσθενείς σώζονται.

Όνόμασαν έτσι το μικρόδιο αυτό από τα σταφυλοειδή αθροίσματα, που παρουσιάζει κατά την εξέταση στο μικροσκόπιο.

Όστε σταφυλοκοκκίαση είναι η μόλυνση που προκαλείται από το μικρόδιο αυτό, είτε τοπική είναι ή άκμή του προσώπου, (μεγάλα μπιμπίκια, δοθιγγες κοινώς καλόντρος κ.λ.π.) είτε γενική. Η τελευταία αυτή εί-

ναι και η σοβαρωτάτη μορφή (μικροβια-
μα, σφημαία).

Ο πιο συνηθισμένος είναι ο λευκός στα-
φυλόκοκκος που υπάρχει σε σαπροφυτική κα-
τάσταση στο δέρμα μας και που περιμένει
την κατάλληλη ευκαιρία για να εκδηλωθή.
Ποιά είναι η κατάλληλη αυτή ευκαιρία; Κά-
θε γδαρσιμο και η παραμικρότερη άμυχή του
δέρματος ύστερα από ξύσιμο που γίνεται ά-
πο την κακή συνήθεια να ζουλούμε τα στυ-
ριά ή τα μπινίκια ή να τα ανοίγουμε
με καρφίτσα όλα αυτά μπορούν να προκα-
λέσουν σταφυλοκοκκίαση. Η ιδέα ότι με το
σπάσιμο των στυριών και κατόπιν με την ε-
πάλειψή τους με οινόπνευμα ή αλβέρτα, γί-
νεται θεραπεία κι' απολύμανσή των είναι
λανθασμένη. Τό έναντιον τότε άφ' ενός μόν
το άφαιρούμενο πύον μολύνει και τους γύ-
ρω του κάθε σπυριού πόρους, και άφ' ετέ-
ρου αν τα αντισηπτικά αυτά δεν είναι ώρι-
σμένου βαθμού, μάλλον καλλιεργούν και
πληθαίνουν το μικρόβιο.

Η συνηθέστερη τοπική μόλυνση που προ-
καλεί ο σταφυλόκοκκος στο ανθρώπινο σώ-
μα είναι η δερθινηση (καλόγηροι), στο δε
πρόσωπο οι άκρες.

Για να γίνει ένας δοθινη πρέπει να χρη-
σιμεύει πόρτα εισόδου του σταφυλόκοκκου
το μέρος εκείνο στο οποίο οι τρίχες τρυ-
πούν την επιφάνεια του δέρματος. Έτσι
σιγά-σιγά τα μικρόβια φθάνουν στην ρίζα
της τρίχας, όπου γίνεται και η φλεγμονή.

Φυσικά γι' αυτόν τον λόγον οι δοθινηες
δυσκινούν στα μέρη εκείνα στα οποία υπάρ-
χουν τρίχες κι' ιδίως σ' εκείνα στα οποία
γίνεται τριβή (κολλαροστάχης, πανταλόνι,
γλουτοί, φανέλλα, στήθος, μπράτσο κ.λ.λ.).

Την εμφάνιση των δοθινηών την διευ-
κολύνουν: η ακαθαρσία του δέρματος, κα-
θώς και οι διάφορες άλλες επιπολίαιες πα-
θήσεις του δέρματος (μπινίκια, μόλυνση
άπ' το ξυράφι, στυριά, άκμές) και τέλος
διάφορες ασθένειες του οργανισμού (ο άρ-
θριτισμός, ο σακχαρώδης διαβήτης, η καχεξία,
ή δυσπεψία κ.λ.π.).

Πολλοί έχουν προδιάθεση σ' αυτήν την
πάθηση κι' έτσι βλέπουμε επί μήνες και χρόνια
τους δοθινηες να μην τους αφήνουν και να
παρουσιάζονται σποραδικά σε διάφορα μέρη
του σώματος.

Ιδιαίτερος την επίμονον και χρονίαν ατύ-
την, ως την πούμε έτσι, κατάσταση την εύ-
νοει πολύ, ή μη ριζική καταστροφή εξ άρ-
χής του μικροβίου με την ενδεδειγμένη έ-
πιστημονική θεραπεία και διαιτητική.
'Αλλά γι' αυτά στο επόμενο φύλλο.

Δερματολόγος Γ. Μ. ΛΑΛΑΣ

ΝΟΣΤΙΜΑ ΚΑΙ ΑΝΟΣΤΑ

ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ...

Ένας νέος είναι ξεπλωμένος σε μια πο-
λυθρόνα σε χόλλο του ξενοδοχείου. Δίπλα
του έρχεται και καθίζει μια νεαρά χήρα με
το παιδάκι της, ηλικίας 5 ετών. Το τελευ-
ταίο αυτό πλησιάζει ξαφνικά τον νέο και
τον ρωτά:

- Πώς ονομάζεσθε;
- Γεώργιος Σμιθ.
- Είστε παντρεμένος;
- Όχι.

- Θα μείνετε πολύ στο ξενοδοχείο;
- Δεκαπέντε μέρες.

Έπειτα ο μικρός στρέφει πρὸς την μη-
τέρα του και της λέγει φωναχτά:

—Μαμά, τί θέλεις ακόμη να τον ρωτήσω!

ΕΝΑΣ Κ. ΠΟΛΥ ΘΥΜΩΔΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 23)

χω να σὰς μιλήσω!

Κος Κάρλ (ώρως από συγκίνη-
ση).—Στάς διαταγὰς σας, κ. διευ-
θυντά!

Ο Διευθυντής.—Κε Γκαίτσκε,
είμαι πολύ δυσαρεστημένος από την
βργασία σας.

Κος Κάρλ (σμίγοντας τὰ χέρια).—

—Θέ μου, πὼς είναι δυνατόν;
Ο Διευθυντής.—Αυτή η κατά-
στασις δεν μπορεί να εξακολουθήση.

Κος Κάρλ.—Επιτρέψατέ μου, κ.
Διευθυντά...

Ο Διευθυντής.—Σιωπή! Είσοθε
άνικανος για κάθε δουλειά, τεμπέλης,
απρόσεχτος...

Κος Κάρλ.—Μάλιστα, κ. Διευ-
θυντά!

Ο Διευθυντής.—'Ανόητος, φλύ-
αρος...

Κος Κάρλ.—Μάλιστα, κ. Διευ-
θυντά!

Ο Διευθυντής.—'Απερίσκεπτος,
επιπόλαιος, ήλιθιος. Καί σὰς προειδο-
ποιώ για τελευταία φορά: αν δεν διορ-
θώητε θα αναγκασθώ να σὰς απολύ-
σω!

Κος Κάρλ.—Μάλιστα, κ. Διευθυν-
τά! Σὰς ευχαριστώ, κ. Διευθυντά!

(Φεύγει ο διευθυντής. 'Ακρα σιωπή θα-
σιλεύει σ' όλο το γραφείο. Καί τότε ο κ.
Κάρλ, ο κύριος που ήταν πολύ θυμώδης
και δεν έχωνε ποτέ τὰ άχώνεα, γυρνά
στον κλητήρα, που παρακολουθούσε χαζέυν-
τας τη σκηνή).

Κος Κάρλ.—Βλάκα, κτήνος, ήλι-
θιε! Πάρε αυτά τὰ χαρτιά! Ζών!
Καί ξεκουμπήσου από δω!

ΓΚΕΠΤ

ΔΙΧΩΣ ΤΙΤΛΟ

«Seul le Silence est grand! Tout
le reste est faiblesse!..»

Alfred de Vigny.

Μέσ' στο πλατύ καράβι των δεινών
την 'Αδιαφορία μου λικνίζω.
Στην σκοτεινή δροσιά των θαλασσών
μήτε γελώ, μήτε δακρύζω...

Τό φῶς που ρίχνουν τ' άστρα τ' άψηλά
δεν φτάνει την ψυχή μου για ν' άναγίξη..
Ο ούρανός ο ύποκριτής που μου γελά
την άηδία μου φέρνει και την πλήξη...

Μέσ' τὰ λευκά μου χέρια σπαρταρά
—πουλί πουξεί ματώσει,—ή Περσάει...
και λαχταρά ν' άνοιξη τὰ φτερά
σαν πρίν, να πάη έλευτέρα στα ούράνια!..

Στά χείλη τὰ σφιγμένα που σιγοδν
πικρός άνθος ή σκέψη μου έμαράθη.
Σφίγγα, σ' όσους περνούν και μ' άρωτούν
βράχος, σ' όλα τὰ μίση και τὰ πάθη...

Κι' αν κάποτε το πλοίο μου συντριβή
σ' άγρια μουράγια, στο νερό τή μπόρα
άτσαρχη, περήφανη, βουβή
θα τή δεχθώ τοι' Όλέθρου μου την ώρα!..

ΜΑΡΙΚΑ ΦΑΛΑΓΓΑ

Ποικίλες... ιστορίες

ΟΠΩΣ ΠΗΓΑΙΝΑΝ

Ο Μποχορίκος ήταν βαρειά άρρωστος
και οι γιατροί τον είχαν άποφασισμένο: σε
λίγο θα πέθαινε. Οι γυιοί του άποφ έλα-
ψαν πολύ και πήραν την ευχή του, άρχισαν
κατόπι να συζητούν στο δωμάτιο του άρρώ-
στου για την κηδεία του, δέβαιον ότι ο
πατέρας τους που ψυχομαχούσε, δεν τους ά-
κουγε. Ο πρωτότοκος, ο 'Αβραάμ, πρό-
τεινε να κάνουν του πατέρα τους μεγάλη
κηδεία, όπως άξιζε στην κοινωνική θέση
του και στα πλούτη που άφηνε.

Επενέβη όμως ο δεύτερος ο 'Ιζάκ, και
ύπεστήριξε ότι ο πατέρας των ήταν ένας
άνθρωπος πολύ άπλός και μετριόφρων και
ότι δεν θα ήθελε ποτέ να του κάνουν μεγά-
λες κηδείες. Μιά κηδεία τρίτης τάξεως θα
τον εύχαριστούσε πολύ.

Τότε πήρε τον λόγο και ο τρίτος γυιός, ο
Βενιαμίν.

—Καλέ τί λέτε, αυτού! είπε. Κηδεία
τρίτης τάξεως για τον πατέρα; Έγώ ξέρω
καλλίτερα από σὰς τον μπαμπά, ήταν άκόμη
πιο άπλός και ταπεινόφρων, άν ήταν λοι-
πόν πολύ εύχαριστημένος αν τον κηδεύαμε
με την νεκροφόρα των άπόρων!

Εκείνη την ώρα, άκούεται μιὰ θαβειά
φωνή, σαν να έβγαινε από κανένα τάφο.
'Ηταν ο Μποχορίκος που μιλούσε. Είχε πα-
ρακολουθήσει μέσα στο επιθανάτιο ύψος
του όλη τη συζήτηση των προκομένων του.

—Δεν παύετε, λέγω εγώ; τούς είπε αν
εξακολουθήσετε κινδυνεύω να πάγω με τὰ
πόδια στο νεκροταφείο!..

□ □

ΑΦΟΥ ΤΟΥ ΑΝΗΚΕ!

Ο Γιαννάκης έχει μιὰ μεγάλη μανία με τὰ
στοιχήματα και μιὰ ακόμη μεγαλειότητα: να
στοιχηματίζει κάθε φορά το κεφάλι του.

Αυτό όμως δεν μπόρεσε να εξακολουθήση
και ο φίλος του Γιώργος άπεφάσισε να του
δώση μιὰ μέρα ένα καλό μάθημα. Ο Γιαν-
νάκης είχε πάλι στοιχηματίσει για κάτι,
βάζοντας ως... έπαθλο το κεφάλι του. Έ-
χασε όμως πάλι και ο Γιώργος άποφάσισε
άμέσως να δάλη σε ένέργεια το σχέδιό
του.

—'Ακουσε, Γιαννάκη, του είπε, έχασες,
άλλ' αυτή την φορά θέλω να έχω τὰ κε-
ρισμένα μου. Λοιπόν, το κεφάλι σου στο
έξής μου άνήκει. Σου απαγορεύω να το
άγγίξεις χωρίς την άδειά μου, επιφυλάσσο-
μαι δε εγώ να πάρω ό,τι άπόφαση μου ά-
ρέσει γι' αυτό.

Ο Γιαννάκης άναγκάστηκε να ύποκύψη.
Την άλλη μέρα όμως, παρουσιάζεται στον
Γιώργο και του λέγει:

- Λός μου δέκα δραχμές!
- Γιατί;
- Θα κόψω τὰ μαλλιά μου!
- ;:;!

—Γιατί άπορείς; 'Αφού το κεφάλι μου
σου άνήκει, πρέπει να πληρώσης εσύ για
την περιποίησή του!..

□ □

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΗΣ

—Δεν ξέρεις, φιλητάτη μου, λέγει ή κ. Πε-
ταχτιδή στην φιλητάδα της, πόσο άνη-
συχό μ' αυτά τὰ ταξίδια του 'Αγχαλάου
μου! αν σκοτωνότανε καμιά φορά σε κα-
νένα δυστύχημα...

...—θα ξαναπαντρευόσουν, άπλούστατα!

—Ναι, αλλά, θα ήμουν ύποχρεωμένη
περιμένω ένα χρόνο να λήξη το πένθος!

Από την δράση της κατασκοπείας

ΟΙ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΙ ΚΩΔΙΚΕΣ - ΚΟΛΠΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Δεν υπάρχει ένα θέμα που έχει τροφο-
δοτήσει κατά κόρον τον κινηματο-
γράφο, ως τώρα, αυτό είναι ο Παγ-
κόσμιος Πόλεμος.

'Αναρίθμητα είναι τὰ φίλμ που έχουν
γίνει επάνω στο αίματηρό δράμα που συγ-
κλόνισε επί τέσσερα χρόνια όλόκληρο τον
κόσμο.

Οι πιο φρικιαστικές όμως από τις ιστο-
ρίες αυτές όπως θα άντεληφθήκατε και μόνοι
σας είνε αυτές που ένέντευσε ή δράση της κα-
τασκοπείας. Ο φοβερός αυτός μυστικός πό-
λεμος, είναι εκείνος που έχει κάνει τις με-
γαλειότερες καταστροφές. Δεν είχε κανόνια ή
κατασκοπεία, ούτε αεροπλάνα, ούτε στόλους
ούτε τάνκς, κινητοποιούσε όμως όλα αυτά
μαζωμένα, κανόνιζε την βολή ενός 38 ή 42
σε τρόπο που να γίνη πιό θανατηφόρα, έ-
ξώνοντε όλόκληρα ανθρώπινα κοπάδια, θύ-
θιζε πολεμικά μ' όλο το ανθρώπινο φορ-
τίο τους.

Όπλα της τρομερά ή σατανικότης των
ανθρώπων της, και το κρυπτογράφημα. Για
το τελευταίο αυτό θα μιλήσωμε σήμερα. 'Η-
ταν το μέσο με το οποίο ο κατασκοπος πο-
λεμούσε μέσα από την καρδιά της, όπου ή-
ταν εγκατεστημένος την χώρα την οποία
πρόδινε, και που συχνά ήταν ή δική του ή
χώρα!

□ □

Η κρυπτογραφία ύπηρεξε και προ του
πολέμου—όπως άλλωστε και ύστερ' άπ' αυ-
τόν—το μέσο με το οποίο μιὰ κυβέρνησις
άλληλογραφούσε με τούς άντιπροσώπους
της στο έξωτερικό. Οι κρυπτογραφικοί κώ-
δικες ύπηρεχαν άνέκαθεν στις πρεσβείες, τὰ
ύπουργεία, τὰ στρατηγεία και τὰ πολεμικά.

Είναι ή συνηματική γλώσσα ή πιο πο-
λυσύνθετη, γιατί κάθε χώρα έχει και την
δική της την κρυπτογραφική γλώσσα.

Ο παγκόσμιος πόλεμος, χρησιμοποίησε ό-
πως είπαμε, εύρύτατα το κρυπτογράφημα.

Στρατιά ειδικών, έπιστημόνων ειδικών,
έχει χρησιμοποιηθή για την σύνταξη των
κρυπτογραφικών κωδικών, εργασία που γι-
νότανε, φυσικά, με την μεγαλειότερη μυστι-
κότητα.

Η σύνταξη ενός κώδικος, χρειάζεται όχι
μονάχα καιρό πολύ αλλά και χρήμα άφθονο.
'Ενας κώδικς στοιχίζει εκατοντάδες χιλιά-
δες δραχμές, και κάποτε όλόκληρα εκατομ-
μύρια!

Για να κατασκευασθή το πολύπλοκο αυτό
όπλο, προσαίτεται ένα λεξικό, λεξικό λέ-
ξεων και φράσεων έν χρήσει στις πολεμι-
κές ύποθέσεις, αν πρόκειται για στρατιωτι-
κή άλληλογραφία. Στο λεξικό αυτό χρησιμο-
ποιούνται είτε αριθμοί, είτε γράμματα. Έ-
πικρατέστερα όμως αριθμοί από τούς όποι-
ους έχομε και τούς συνήθεις στην καθομι-
λουμένη τεχνικούς όρους σι φ ρ ε (άπό το
γαλλικό σίφρ=άριθμός.) ντεσιφρίσμα
κ.λ.π. 'Ας πάρωμε ένα-δύο παραδείγματα.
'Η φράση «Βρίσκομαι επάνω σ' ένα καλό Ι-
χνος» άπεδίδετο με τον αριθμό 204.75, ή με
τὰ γράμματα Α.Μ.Β.Ρ.Ε. ή αλά με τούς
αριθμούς 4, 5, 6.

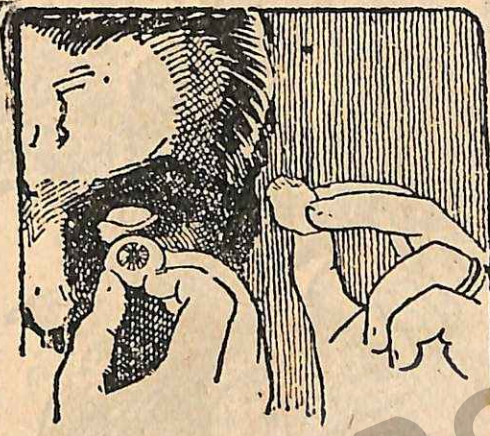
Για να γίνη τέτοιο λεξικό έστρώνοντο
στην δουλειά πολλοί ειδικοί μαζί. Όταν
τελείωνε ή σύνταξη, το λεξικό παρεδίδο-
το προς έκτύπωση στους τυπογράφους. Δέ-
ησαν όμως, αυτοί οι συνηθισμένοι τυπογρά-
φοι, ούτε και οι τυπογράφοι του κρατικού
τυπογραφείου, παρά άνώτεροι άστυνομικοί,
που μάθαιναν την τυπογραφία μόνο και μό-

νο για να τυπώνουν οι ίδιοι τον κώδικα και
να διατηρήθι έτσι το μυστικό. 'Αστυνομι-
κοί επίσης θα κάνουν τις διορθώσεις και
άστυνομικοί πάλι θα δέσουν τούς τόμους
του κώδικος που θα βγούν σε ώρισμένο ά-
ριθμό που θα διανεμηθούν σε ώρισμένες ύ-
πηρεσίες.

Η διβλιοθεσία του κρυπτογραφικού κώ-
δικος άπαιτεί ιδιαιτέρα διαδικασία. Π.χ.
μέσα στα καλύμματα του τόμου, που είναι
κενά, βάζουν ένα παχύ στρώμα μολύβι που
κάμνει τον τόμο βαρύ και δυσμετακόμιστο.
'Ετσι, δεν είναι εύκολο πράγμα ή κλοπή
του. 'Επί πλέον το βάρος του διβλίου, το
κάμνει, όταν βρίσκειται επάνω στα πολεμικά,
να βρίσκει εύκολα τον πάτο, αν πρόκειται
το σκάφος να περιέλθι στην έξουσία του
εχθρού.

□ □

'Αλλά ο καταρτισμός ενός κρυπτογραφι-
κού λεξικού δεν φθάνει για να έχετε τον κώ-

Τό γυάλινο μάτι έκρυβε πίσω του τὰ
πιο σπουδαία μυστικά.

δικα. 'Από τὰ σημεία του λεξικού κατασκευ-
άζονται όσα συστήματα κωδικών θέλετε. Ο-
λα τὰ γεωμετρικά σχήματα προσφέρουν γι'
αυτό τις ύπηρεσίες τους. Τὰ κείμενα,
έτσι, δεν συντάσσονται κατ' εύθειαν γραμ-
μήν, αλλά σχηματίζουν τετράγωνα, τρίγω-
να, παραλληλεπίπεδα, ρόμβους κ.λ.π.

Τό δεύτερο αυτό μέτρο, είναι τὸν όπον τι-
να ο θόραξ του κώδικος. Εκείνος δηλαδή,
που θα έπιχειρήση να ντεσιφρήση, να απο-
κρυπτογραφήση δηλαδή, ένα κρυπτογραφι-
κό κείμενο, δεν θάη μονάχα να δρῃ με τί
γράμματα του κοινού αλφαβήτου άντιστοι-
χούν τὰ γράμματα, οι αριθμοί του κώδικος,
άλλά και τί σημαίνουν όταν συνταχθούν
κατ' αυτόν ή εκείνον τον τρόπο.

Πρέπει δηλαδή να καταλάβη και την
γλώσσα των γεωμετρικών σχημάτων.

'Αλλά μη φαντασθήτε πως το κρυπτό-
γραμμα είναι έφεύρεση των νεωτέρων χρό-
νων. Οι άρχαίοι Έλληνες και οι Ρωμαίοι
το ήξεραν και το μεταχειρίζονταν πολύ. 'Η-
ταν αυτό που έλεγαν σ κ υ τ α λ η. Άπλάδι
είχαν ένα ξύλινο κύλινδρο, γύρω από τον
όποιο τύνιαν τον πάπυρο με το κρυπτογρα-
φημένο κείμενο.

Κλασσικό είναι και το κόλπο του τυράν-
νου εκείνου των Συρακουσών, που θέλοντας
να κινή τονς 'Ιωνας να επαναστατήσουν
κατά του Δαρείου, τούς έστειλε ένα έμπι-
στό του με το περιεγρότερο «έγγραφο» που
μπορούσε να γίνη. Έβαλε και ξύρισαν το
κεφάλι του έμπιστου του 'Αρισταγόρα, και
έγραψε ο ίδιος επάνω στο γυμνό κρανίο
του όσα είχε να πῇ στους 'Ιωνας. Κατόπι
άφηκε μερικές μέρες να φυτρώσουν λίγο
τὰ μαλλιά του 'Αρισταγόρα και κατόπι τον
έστειλε στην 'Ιωνία. Ο άπεσταλμένος έ-
φθασε άσφαλέστατα εκεί, χωρίς να άντιλη-
φθούν οι Πέρσαι τίποτε, έδαλε και του ξύ-
ρισαν το κεφάλι και οι 'Ιωνες διάβασαν ό-
σα τούς έλεγε ο τυράννος των Συρακου-
σών!

'Από την εποχή δέβαια του 'Αρισταγό-
ρα, τὰ πράγματα έχουν προοδέσει πολύ...

□ □

'Αν είναι όμως σπουδαία δουλειά ή σύν-
ταξη ενός κρυπτογραφήματος, αλλά τόσο
και πιο σπουδαία είναι ή ύπόθεση της άπο-
στολής. Τό κρυπτογράφημα δεν πρέπει μο-
νάχα να μη διαβασθῃ αν πιασθῃ, αλλά να
φθάση στον προορισμό του, για να γίνη ο
σκοπός για τον όποιο στέλλεται.

Για να επιτύχουν στο δεύτερο αυτό ση-
μείο οι κατασκοποι, έχουν καταφύγει σε χί-
λια δυο τεχνάσματα. 'Από τὰ περιφημότερα
ήταν και το κόλπο του γυάλινου ματιού που
μεταχειριζόταν ο περίφημος Γερμανός κα-
τάσκοπος Λούντβιχ Βίντελ.

Ο Βίντελ αυτός είχε κατορθώσει να
προσληφθῃ ως θαλαμηπύλος στο σπίτι του
στρατηγού Αλφονσου Μερσιέ, ύπουργού των
στρατιωτικών της Γαλλίας. Αυτό γινότανε
μεταξὺ του 1894—1895.

Κατά τὰ δυο αυτά χρόνια, ο Γουλιέλμος
2ος δεν άγνοούσε τίποτε από τις κινήσεις
και τις σκέψεις, ακόμη του Γάλλου ύπουρ-
γου. Κάθε δράδυ, όταν ο στρατηγός Μερ-
σιέ κοιμότανε, ο Βίντελ άφηνε το κρεβάτι
του, έμπαινε κρυφά στο γραφείο του ύπουρ-
γου και παίρνοντας τὰ κλειδιά του που συ-
νήθιζε να τ' άφήνη επάνω στο στυλόχαρτο
του γραφείου του, άνοιγε όλα τὰ συρτάρια
του ύπουργού, έψαχνε ανάμεσα στα έγγρα-
φά του, άντέγραφε ό,τι τον ένδιέφερε και
κατόπι άποσυρόταν στο δωμάτιό του για να
συντάξῃ το κρυπτογράφημά του. Πρώτα τό-
γραφε επάνω σ' ένα άπλό χαρτί, και κατόπι
το άντέγραφε μικρογραφικά και με μιὰ ει-
δική μελάνη επάνω σ' ένα μικρό κομμάτι με-
ταξοτού χαρτιού, το τίλιγε ώπου να γίνη
μιὰ μικρή σφαίρα και φώναζε τον άνθρω-
πό του. Αυτός ήταν ένας μονόφθαλμος, ο
όποιος στο μέρος του χαλασμένου του μα-
τιού είχε ένα γυάλινο καταπληκτικής φυσι-
κού είδος. Ο Βίντελ, έβγαζε το γυάλινο μά-
τι του άποσταλμένου, έβαζε μέσα στην έ-
δεια κόγχη το σφολάκι με το κρυπτογράφη-
μα και ξανάβαζε το ψεύτικο μάτι στη θέση
του. Ο άπεσταλμένος έφευγε και σε λίγες
μέρες, παρέδιδε άσφαλέστατα το μυστικό
του στον παραλήπτη, στο Βερολίνο...

'Αλλά δεν επιτυχαίνουν πάντα οι κατά-
σκοποι.
Στά 1896, ο στρατιωτικός άξιόλογος μίς
άλλης ξένης κυβερνήσεως στο Παρίσι, εί-
πασθ' έπ' αυτοφώφω ένῷ άνδρὸς ένα
κώδικα κρυπτογραφικό του γαλλικού ναυ-
τικού από έναν πράκτορα της γαλλικής κυ-
βερνήσεως, τον όποιο είχε κατορθώσει να
διαφθείρη με άφθονα χρήματα.

Αλλά δεν επιτυχαίνουν πάντα οι κατά-
σκοποι.

Τὸ κιόσκι μετὸ ἀγιοκλήμα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΑΝΤΟ ΝΙΤΤΙ

Δέν είχαν περάσει δέκα μέρες απὴν ἐπιστροφή τοῦ Ἀντρέ στο Παρίσι (ἦταν πρεσβευτὴς στὸ Ὁσλο) καὶ εἶχε ἔλθει μὲ κανονικὴ ἀδεια) ὅταν πληροφορήθηκε κάτι ποὺ τὸν συγκίνησε: ἡ Ἀντουανὲτ Μανὺ εἶχε μείνει χήρα τὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου φθινοπορίου.

Ὁ Ἀντρέ εἶχε ἀγαπήσει τὴν Ἀντουανὲτ ἀπ' τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐκεῖνη ἦταν κορίτσι καὶ ποθοῦσε νὰ τὴν κάνει γυναῖκα του. Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, ἡ Ἀντουανὲτ περνοῦσε πάντα τὸ καλοκαίρι κοντὰ του στὸ Καμπὺρ, ὅπου οἱ γονεῖς τῆς εἶχαν εἰς βίλλα. Καὶ στὸν κήπο αὐτῆς τῆς βίλλας, κάτω ἀπὸ ἕνα κιόσκι μὲ τὸ ἀγιοκλήμα, κατέφυγε ἐκεῖνος γιὰ νὰ μιλήσῃ τρυφερά μὲ τὴν φίλην του. Ἐκεῖ τῆς εἶχε ἐκμυστηρεῖ τὸν ἔρωτά του—ἀσθμα στὸ ὅποιο ἀνταποκρινόταν ἐπίσης κ' ἡ νέα. Ἡ μοῖρα ὅμως τοὺς εἶχε χωρίσει ἀργότερα. Οἱ γονεῖς τῆς Ἀντουανὲτ, κατεστράφηκαν ἁφνικὰ καὶ πῆγαν νὰ ζήσουν στὴν Ἰνδοκίνα, ὅπου ἡ νέα δὲν ἀργήσῃ νὰ παντρευτῇ ἕναν ὑπάλληλο.

Ὁ Ἀντρέ ἐξ ἄλλου, εἶχε κ' αὐτὸς παντρευτῇ μιά γυναῖκα ποὺ δὲν τὸν ἔκανε εὐτυχισμένο, ποὺ τὸν ἀπατοῦσε καὶ τὸν τυραννοῦσε μὲ χίλιους-δύο τρόπους, καὶ ποὺ μόνον μὲ τὸ διαζύγιο εἶχε μὴν ἔσθῃ ἀπ' αὐτήν. Τώρα, μαθαίνοντας ἁφνικὰ πὼς ἡ γυναῖκα ποὺ εἶχε τότε πολὺ ἀγαπήσει ἦταν ἐλεύθερη, εἶχε νοιώσει μιά μεγάλη νοσταλγία μαζί μὲ τὶς πρὶν τρελλὲς ἐλπίδες! Σκεπτόταν καταχαρούμενος τὴν προσεχὴ συνάντησιν μαζί της. Ἡ κ. Μανὺ τὸν εἶχε κάνει νὰ μείνει μαζί μ' αὐτήν καὶ τὴν κόρη τῆς (μιά κοπέλλα δεκαοχτὼ χρονῶν) στὴν βίλλα τους στὸ Καμπὺρ. Τὴν βίλλα τοῦ Καμπὺρ ποὺ τὴν εἶχε ζηλότυπα φυλάξει! Μέσα στὸ γράμμα, γινόταν κ' ἕνας ἐλαφρὸς ὑπαινιγμὸς γιὰ τὸ κιόσκι μὲ τὸ ἀγιοκλήμα...

Τὸ ἐπόμενο βράδυ, ὁ Ἀντρέ ἀποβίβαςτόταν στὸ Καμπὺρ καὶ παρουσιαζόταν στὴν βίλλα τους. Βρῆκε ἐκεῖ δύο γυναῖκες ποὺ τὸν ὑποδέχθηκαν μὲ τὴν πρὶν μεγάλη ἐγκαρδιότητα. Ἡ μητέρα ὅμως τοῦ φάνηκε φοβερὰ ἀλλαγμένη: τὸ σῶμα τῆς εἶχε βαρύνει, τὸ πρόσωπό της εἶχε γεμίσει ρυτίδες, σὰ μαλλιά της ὑπῆρχαν ἀσημένιες τρίχες. Ἀντιθέτως, ἡ Λουσίλ, ἡ κόρη της, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ νεότητα, ἦταν ἡ ζωντανὴ εἰκόνα τῆς παλιᾶς Ἀντουανὲτ, μιᾶς Ἀντουανὲτ ὅμως πρὶν προκλητικῆς, μὲ πρὶν ξεθαρρεμένο ὄφρος!

Ὅταν ὁ φιλοξενοῦμενος ἐγκαταστάθηκε στὸ δωμάτιό του, ἡ νεαρά Λουσίλ ἔφυγε γιὰ νὰ παίξῃ τένις κ' ἄφησε τὴν μητέρα της τέτ-α-τέτ μὲ τὸν σύντροφο τῆς πρώτης νεότητος της. Τότε, ὁ Ἀντρέ ρώτησε τὴν Ἀντουανὲτ μὲ φωνὴ γεμάτη συγκίνηση ἂν θάθελε νὰ ξαναπᾶνε στὸ κιόσκι μὲ τὸ ἀγιοκλήμα. Ἐκεῖ, ὁ ὑπὲρ-της εἶχε σερβίρει τὸ τσάι καὶ παγωμένα ποτά. Καθὼς ἔκανε φριχτὴ ζέση, ὁ Ἀντρέ πρόσφερε στὴν φίλη του μιά πορτοκαλάδα. Ἐνῶ ὅμως ἔσκυβε νὰ γεμίσει καὶ τὸ δικό του ποτήρι, ἡ Ἀντουανὲτ τὸν ἐμπόδιζε:

—Ὁχι, ἔσεις ὀχι! τοῦ εἶπε. Θὰ σὰς

βλάψῃ! Πάρτε μᾶλλον τσάι... Ἐναν καὶ ῥὸ σὰς ἐμπόδιζαν νὰ πίνετε παγωμένα ποτά, θυμᾶστε;

Ἡ παρατήρησις αὐτὴ τοῦ ἔκανε ζωηρὴ ἐντύπωση:

—Πῶς; Τὸ θυμᾶστε, λοιπόν;

—Ὁλα... τοῦ ψιθύρισε ἐκεῖνη.

Μίλησαν τρυφερά γιὰ τὸ παρελθόν. Καθὼς σκοτεινίαιζε κ' ἔπεφτε ἡ θερμοκρασία, ἡ κ. Μανὺ ἔφερε σκεπάσματα κ' ἔβριξε καὶ στὶς πλάτες τοῦ Ἀντρέ.

—Στὴν ἡλικία μας, τοῦ εἶπε, εἶναι περιττό, νὰ κάνουμε ἀπερισκεψίες!

Ἐπὶ εὐχάριστη γυναῖκα, σκέφτηκε, καὶ

Σκεπτόταν καταχαρούμενος τὴν προσεχὴ συνάντησιν μαζί της...

τὶ γλυκεῖα σύντροφος θὰ εἶναι γιὰ ἕναν ἄνδρα!

Αὐτὸ ὅμως τὸ «στὴν ἡλικία μας» τοῦ ἔκανε δυσάρεστη ἐντύπωση. Ἐνοιωθε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ἀκόμα νέο, πρὶν ἀπὸ ἐκεῖνην, ἀσφαλῶς. «Οἱ γυναῖκες, σκέφθηκε, γερνοῦν νωρίτερα ἀπὸ μᾶς!»

Κύτταζε μὲ κάποια μελαγχολία τὶς ρυτίδες καὶ τὸ ἄλλοτε εὐκίνητο κορμὶ τῆς σημερινῆς Ἀντουανὲτ. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ εἶναι συγκινημένος καὶ νὰ συλλογίζεται πὼς ἴσως θὰ μπορούσε ἀκόμη νὰ βροῦν τὴν εὐτυχία...

□ □

Κάποιο βράδυ, ἡ κ. Μανὺ, ἀφοῦ πέρασε τὸ ἀπόγευμα σ' ἕνα φῶνισεν πὼς μιά αὐτοκινητικὴ βλάβη θὰ τὴν ἔκανε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀργά. Ὁ Ἀντρέ κ' ἡ νέα δειπνήσαν μόνι. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου, ἡ Λουσίλ ἦταν ὅλο κοκκατάρεις ποὺ ἀναστάτωσαν τὸν φιλοξενοῦμενό της. Ὑστερα ἀπ' τὸ δείπνο, τὸν

κάλεσε νὰ πᾶνε νὰ πάρουν λίγους ἀέρα στὸν κήπο.

—Ἐπιτέλους, θὰ ἔχω κ' ἐγὼ τὴν συντροφιά σας, χωρὶς τὴν μαμά, κάτω ἀπ' τὸ κιόσκι μὲ τὸ ἀγιοκλήμα!

Ὁ Ἀντρέ κάθησε σὲ μιά πολυθρόνα δίπλα στὴν Λουσίλ ποὺ εἶχε ζαρῳσεῖ ἐκεῖ, ἀφοῦ ἔσφιξε τὰ χέρια τῆς ἀνάμεσα στὰ χέρια τοῦ καλεσμένου της! Ἐνθαρρυνόμενὴ ἀπὸ τὸ μισοσκόταδο, ἡ νέα τοῦ ἐκμυστηρεῖτο σὲ λίγο τὰ τρυφερά αἰσθηματά της γι' αὐτόν! Τὴν κατάληξη καὶ τὴν γοητεία! Ποῦ νὰ περιμένῃ ὁ Ἀντρέ τέτοια ἐκμυστήρευση! Ἐκανε ν' ἀντιδράσῃ, νὰ μιλήσῃ στὴν νέα μὲ τὴ γλῶσσα τῆς λογικῆς... τοῦ κάκου ὅμως!

Συγκινημένος ὅμως, ταραγμένος, δὲν μπορούσε νὰ φυλαχτῇ... Ἐχανε τὴν συναίσθησιν τοῦ χρόνου καὶ θαρροῦσε πὼς ἔξαναγυρνοῦσε στὸ παρελθόν—πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, ὅταν ἀνῆλθε μὲ κάποια ἄλλη, στὸ ἴδιο μέρος, τρυφερά λόγια! Εὐτυχῶς ποὺ πλησίασε ἕνας ὑπὲρ-της φέροντας ἀναφυκτικά. Γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν τοῦ ὁ Ἀντρέ ἤπιε μιά παγωμένη πορτοκαλάδα. Ἀμέσως ἐνοίωσε κακοδιαθεσία καὶ τὸν ἔπιασαν τρεμοῦλες.

Ντράπηκε νὰ ζητήσῃ σκεπάσματα, μπροστὰ στὴν κοπέλλα ποὺ ἦταν καθισμένη στὸ πλευρὸ τοῦ. Ντρεπόταν μὴν γελοιοποιηθῇ! Ἡ κ. Μανὺ ἐπέστρεψε ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ. Ἐδειξε κάποια νευρικήτητα, βλέποντάς τους μαζί κάτω ἀπὸ τὸ κιόσκι μὲ τὸ ἀγιοκλήμα. Μάλωσε τὸν Ἀντρέ γιὰ τὴν κινδύνει νὰ κρουολογήσῃ στὸ ὑπαιθρο τέτοια ὥρα καὶ τοῦ εἶπε νὰ μπουνε μέσα.

Μόλις ἐπέστρεψε στὸ δωμάτιό του, ὁ Ἀντρέ κρεβατώθηκε μὲ 38.9 πυρετό!

Βρογχοπνευμονία. Δέκα μέρες ἔμεινε στὸ κρεβάτι καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχε ὅλο τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ γιὰ νὰ σκεφθῇ. Πολλὲς φορές, θυμῆθηκε τὸ κιόσκι μὲ τὸ ἀγιοκλήμα, πλῆσιον τοῦ διπλοῦ ἔρωτός του, τοῦ παλῆθ' καὶ τοῦ καινούργιου, ὅπου εἶχε ὄνειρευτῇ, τὴν μελλοντικὴν εὐτυχία του. Στὶς ἡρεμὲς στιγμὲς, κάπως μονότονα βέβαια, κοντὰ σὲ μιά σύντροφον τῆς ἡλικίας του. Στὶς μεθυστικὲς στιγμὲς, κοντὰ σὲ μιά ἄλλη: σὲ μιά κοπέλλα, σ' ἕνα παιδί σχεδόν! Ὅταν ἔπεσε ὁ πυρετός, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασή του:

—Κατὰ βάθος, εἰμαι ἀκόμα πολὺ νέος γιὰ τὴν μητέρα, μὰ καὶ ἡ κόρη εἶναι πολὺ νέα γιὰ μένα!

□ □

Ὑστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ἔδειχνεν ὅτις δύο γυναῖκες ἕνα «ἐπίσημο» ἔγγραφο ποὺ τοῦλεγε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν θέση του, στὸ Ὁσλο. Τὸ ἴδιο βράδυ ἔπαιρνε τὸ τραῖνο, μὲ τὴν ψυχὴ πλημμυρισμένη ἀπὸ ἕνα ἀπροσδιόριστο εἶσθημα, ποὺ δὲν ἔξερε κ' ὁ ἴδιος ἂν ἦταν λύπη ἢ νοσταλγία... Ἡ καὶ τὰ δύο μαζί...

Καθὼς ὅμως εἶπε ἕνας μεγάλος δὸν Ζουάν: «Στὸν ἔρωτά, ἡ μεγαλύτερη νίκη εἶναι ἡ φυγὴ!»

ΑΛΑΝΤΟ ΝΙΤΤΙ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Ὁριζοντίως:

1. Ὄνομα πολλῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας.
 2. Πόλις τοῦ Βελγίου.—Δύο γράμματα ἀπὸ τὴν λέξη «περσικός».—Πρόθεσις.
 3. Ἑλλήν φιλόσοφος.
 4. Ὁμοία.—Συνεργάτης τῆς «Ἐβδομάδος».
 5. Κατάφασος.—Ἀρθρον.
 6. Φόβος.—Ἐπιφώνημα πλήξεως (δημ.)
 7. Ἱερατικὸν ἔνδυμα.—Ἐπιφώνημα γελαστικόν.
 8. Παρακελευστικὸν μόριον.—Σουλτάνος τῆς Τουρκίας.
 9. Νότα.
 10. Ἑλλήν φιλόσοφος.
- Καθ' ἑξῆς:
1. Κωμωδία τοῦ Ἀριστοφάνους.
 2. Σύνδεσμος.—Αἰθιοπικὸς τίτλος.
 3. Ποντίφης καὶ ἀρχὼν τῶν Ἑβραίων.—Νότα.
 4. Ἀσθένεια τῆς Μαλαισίας καὶ μυθιστόρημα τοῦ Ταβάιχ.
 5. Πολύτιμος λίθος.—Ὄνομα διασήμου γκάγκοτερ.
 6. Ἀρνησις.
 7. Θεὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.—Καυστικὴ οὐσία.
 8. Κιβώτιον.—Ὅρος τοῦ ζατρκίου.
 9. Πλάσμα.—Εἶναι τυφλή.
 10. Μνημεῖον.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

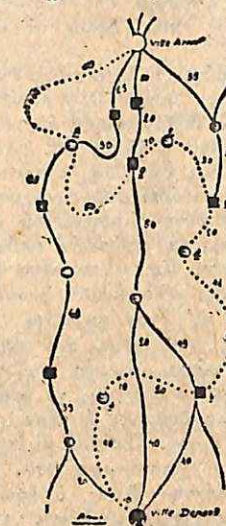
Κάποιος φώναξε ἕναν πηγάδι καὶ τοῦ ἀνέθεσε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ ἕνα πηγάδι τοῦ ὑψοφώνησαν πρὸς 200 δρ. τὴν ἡμέρα, ὑπὸ τὸν ὄρο ὅμως νὰ τελειώσῃ τὴν δουλειὰ σὲ 30 μέρες, ἀλλιῶς θὰ πλήρωνε 300 δρ. γιὰ κάθε μέρα χαμένη. Ὁ πηγάδης τελείωσε τὴν δουλειὰ του ἀκριβῶς σὲ 30 μέρες, χωρὶς ὅμως οὔτε νὰ χάσῃ οὔτε νὰ κερδίσῃ τίποτε. Πόσες μέρες ἐργάσθηκε καὶ πόσες δὲν ἐργάσθηκε;

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΣΩΦΕΡ

(Τοῦ φύλλου ἀρ. 480)

(Διὰ νὰ κατανοηθῇ ἡ παρακάτω λύσις ὁ ἀναγνώστης πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του καὶ τὸ σχετικὸν σχέδιον τοῦ φύλλου 480).

Ὁ σωφὴρ ἀκούθει τὸν δρόμο ποὺ δείχνει ἡ γραμμὴ μὲ τὶς τελείες, καὶ περνάει διαδοχικῶς ἀπὸ τὰ πρατήρια ποὺ θίτονται πάνω σ' αὐτὴ τὴν γραμμὴ.

Ἄν λάβουμε ὑπ' ὄψιν, τὰς ἀποστάσεις ποὺ ἐσημειοῦντο πάνω στὴν σχετικὴ εἰκόνα τοῦ φύλλου 480, ὑπολογίζομε ὅτι:

Ὅταν φθάσῃ στὸ πρῶτον πρατήριο ποὺ θίσκεται στὸ σημειούμενον μὲ τὶς τελείες δρό-

μο, θὰ ἔχῃ:

Βενζίνη γιὰ 0 χιλιόμετρα.

Λάδι » 50 »

Φεύγοντας ὅμως, ἀφοῦ κάμῃ τὴν σχετικὴν προμήθειαν ἀπὸ τὸ πρατήριο, θὰ ἔχῃ:

Βενζίνη γιὰ 50 χλμ.

Λάδι » 50 »

Ὅταν φθάσῃ στὸ 2ο πρατήριο θὰ τοῦ μένῃ:

Βενζίνη γιὰ 20 χλμ.

Λάδι » 20 »

Ἀφοῦ κάμῃ τὴν σχετικὴν προμήθειαν ἀπὸ αὐτὸ τὸ πρατήριο, θὰ ἔχῃ φεύγοντας:

Βενζίνη γιὰ 20 χλμ.

Λάδι » 120 »

Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, θὰ ἔχῃ:

Ὅταν φθάσῃ στὸν 3ο σταθμὸ

Βενζίνη γιὰ 0 χλμ.

Λάδι » 100 »

Φεύγοντας, μετὰ τὴν σχετικὴν προμήθειαν:

Βενζίνη γιὰ 50 χλμ.

Λάδι » 110 »

Ὅταν φθάσῃ στὸν 4ο σταθμὸ, θὰ τοῦ μένῃ:

Βενζίνη γιὰ 10 χλμ.

Λάδι » 60 »

Φεύγοντας, θὰ ἔχῃ:

Βενζίνη γιὰ 60 χλμ.

Λάδι » 60 »

Ὅταν φθάσῃ στὸν 5ο σταθμὸ:

Βενζίνη γιὰ 0 χλμ.

Λάδι » 40 »

Φεύγοντας θὰ ἔχῃ:

Βενζίνη γιὰ 40 χλμ.

Λάδι » 140 »

Ὅταν φθάσῃ στὸν 6ο σταθμὸ:

Βενζίνη γιὰ 10 χλμ.

Λάδι » 110 »

Φεύγοντας θὰ ἔχῃ:

Βενζίνη γιὰ 60 χλμ.

Λάδι » 100 »

Ὅταν φθάσῃ στὸν 7ο σταθμὸ:

Βενζίνη γιὰ 50 χλμ.

Λάδι » 100 »

Φεύγοντας, θὰ ἔχῃ:

Βενζίνη γιὰ 50 χλμ.

Λάδι » 200 »

Ὅταν φθάσῃ στὸν 8ο σταθμὸ:

Βενζίνη γιὰ 0 χλμ.

Λάδι » 150 »

Φεύγοντας θὰ ἔχῃ:

Βενζίνη γιὰ 50 χλμ.

Λάδι » 150 »

Καὶ ὅταν φθάσῃ στὴν πόλιν τῆς ἀφίξεως θὰ τοῦ μένουν:

Βενζίνη γιὰ 0 χλμ.

Λάδι » 100 »

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 483

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	Δ	Η	Μ	Ο	Κ	Ρ	Ι	Τ	Ο	Σ
2	Η	Λ	Ε	Κ	Τ	Ρ	Α	Π	Ω	
3	Μ	Ι	Σ	Η			Λ	Ω	Τ	
4	Ο	Α	Σ	Ι	Σ		Κ	Α	Σ	Α
5	Σ	Κ	Η	Ν	Ι	Κ	Α			Ν
6	Θ	Α	Ν	Α	Σ	Ι	Μ	Ω	Σ	
7	Ε		Η			Ν	Α	Δ	Ι	Ρ
8	Ν	Ο		Γ	Ο	Η	Τ	Ε	Ι	Α
9	Η	Χ	Ο	Ι		Μ	Ο			Μ
10	Σ	Ι	Ν	Α		Α	Σ		Φ	Α

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

Ἀφοῦ ὁ πρῶτος ἔδωσε μίαν ἀπάντησιν ἀκατανόητην, ὁ δεύτερος, ἰσχυριζόμενος ὅτι ὁ πρῶτος «λέει πὼς εἶναι μαῦρος», ψεύδεται. Ἀρα ὁ δεύτερος εἶναι μαῦρος. Ὁ δεύτερος ὅμως εἶπε ψευδῶς ὅτι καὶ ὁ πρῶτος λέει πὼς εἶναι μαῦρος. Ἐφ' ὅσον δὲ ὁ τρίτος εἶπε τὴν ἀλήθειαν, εἶναι λευκός.

Συνεπῶς ὁ πρῶτος καὶ ὁ τρίτος εἶναι λευκοὶ καὶ ὁ δεύτερος μαῦρος.

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΤΡΟΠΩΝ

Β	Α	Ρ	Ο	Σ
Β	Α	Θ	Ο	Σ
Λ	Α	Θ	Ο	Σ
Λ	Ι	Θ	Ο	Σ
Π	Ι	Θ	Ο	Σ
Π	Ο	Θ	Ο	Σ
Π	Ο	Ν	Ο	Σ
Μ	Ο	Ν	Ο	Σ
Μ	Ο	Ν	Α	Σ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Ὁ ἐπιτελεστής τῆς διαθήκης πρέπει νὰ δώσῃ 40 χιλιάδες, στὴν μητέρα, 80 χιλιάδες στὸν γιὸ καὶ 20 χιλ. στὴν κόρη.

Νεοδημηκί Λογοτεχνία

ΠΡΙΝ ΜΕΙΝΗΣ ΜΟΝΑΧΗ ΣΟΥ

"Ανοις' άπόψε τις κλειστές τις πόρτες
της ψυχής σου
νά ιδής πού ή φύση μέθυσε μ' έρωτική ή-
δονή
μόνο γι' άγάπη πώς μιλά τού άηδονιού ή
φωνή
νά ιδής άκόμα μιιά καρδιά σκλάβια πώς είν'
δική σου.

"Ατέλειωτα, παθιάρικα τ' όλόχρυσο φεγ-
γάρι
στέλνει φιλιιά στη θάλασσα στο κύμα π' άρ-
γοσπᾶ
θαρρείς πώς από έρωτα κι' αυτό καρδιο-
χτυπά—
ζητώντας στην άγκάλη των άν μόρρει να την
πάρη.
Μιά συναυλία έξωτική πού διευθύν' ό γρύλ-
λος

το ποταμάκι ήρεμα καθώς άργονιλά
για έρωτα το άκουσα—και κείνο—νά μιλά
γλυκά με τις νεράιδες του πού ζωντανεύει
ό θρύλος.

"Ανοις' άπόψε τις κλειστές τις πόρτες της
ψυχής σου
κι' άσε να νοιώσουν την γλυκειά έρωτική
πνοή
γιατί ή νεότη μιιά βραδυά κρατά... κι' ως
το πρωί
τελειώνει σβύνει ή... και μένεις μο-
ναχή σου.

ΘΑΝ. Δ. ΠΑΠΑΥΓΕΡΗΣ

ΚΛΑΨΕ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

Κλαίς πολύ άπόψε, φτωχή καρδιά μου.
Πιό πολύ από άλλες φορές γιατί άπόψε αντί
για δάκρυα σταλάξεις και το λίγο έκείνο
αίμα πού σ' άπόμεινε. Ναι: κλάψε γιατί ά-
γάπης σου πολύ, άνοιξες τα μυρωμένα σου πέ-
ταλα και άγκάλιασες στοργικά μιάν άλλη
καρδιά και μαζί της έπλασες όλόμορφα ό-
νειρα μέσα σ' άνθοστόλιστα της άγάπης πε-
ριδόλια...

Μαζί της έτρεχες τις γλυκές φεγγαρο-
λουμένους βραδυνές εύτυχιμένη, πλυμμηρι-
σμένη από την πιό άγνή λατρεία και της ψι-
θύριζες τα πιό τρυφερά της άγάπης σου
λόγια.

Μά δεν κράτησε πολύ ή εύτυχία σου, και
μιάν αύγουλα σαν πεταλούδα πέταξε και
πάει...

Κλάψε καρδιά μου, σπάραξε. Σταλάξε και
το λίγο έκείνο αίμα πού σ' άπόμεινε. Γιατί
τόρα νά ξής: Για ποιόν νά χτυπάς; Μάταια,
άνώφελα; Καλλίτερα νά σταματήσης για
πάντα...

Μόνο στο θάνατο μπορείς τώρα πιό νά
βρής τη Λήθη, την αιώνια Λήθη πού θα σου
δώση τη γαλήνη...

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΓΑΝΤΕΣ

ΓΡΑΜΜΑ ΧΩΡΙΣΜΟΥ

"Όστε λοιπόν, Δεσποινίς, θγάλατε επί
τέλους το συμπέρασμα πώς δεν ήμουν έκεί-
νος πού ζητούσατε, πώς τάχα ή ζωή μας εί-
ναι γυρισμένη σε διαφορετικά κανάλια κ.τ.λ.
Κι' έτσι λίγο-λίγο φθάσαμε στο έξώφυλλο
του ρομάντσου όπως μάς άρεσε να λέμε
την ιστορία μας.

Μά ό ήρωας τί άπόγινε; Σε τέτοιες στιγ-
μές, Δεσποινίς, όπως συμβαίνει συνήθως
ό ήρωας πηγαίνει το βράδυ κάπου άπόμεινα,
στηλώνει τη ματιά του φεγγάρι και μένει,
μένει... όπως συμβαίνει συνήθως, ίσαμε πού
νά σκιασθ' το φεγγάρι πίσω από τις μαύρες
φυλλωσιές του άντικρινού ρομμανιού και
φεύγει έπειτα με κάποια σπουδαία άπόφα-
ση στο νού. Την άλλη μέρα είναι λίγο άλ-
λοιώτικος, άλλαγμένος. Το βράδυ ξαναπη-
γαίνει στο φεγγάρι κι' όταν κοιτεύει να
κρυφτή στις μαύρες φυλλωσιές του άντι-
κρινού ρομμανιού, κάνει μερικές σκέψεις
για το πώς γεννιέται το φεγγάρι το δειλι-
νό και πεθαίνει μόλις ζυγώνει ή μέρα με
το φώς και τις χαρές της. "Υστερα με ύφος
σοβαρό θα άπαγγείλη κάποιο μονόλογο, άν
ξέρη μάλιστα από τέχνη— όπως ό ήρωας
σας καλή ώρα—θα άπαγγείλη τα λόγια του
'Αμλέτου ή θα συλλογιστή τον Καρυωτάκη,
και στο τέλος, Δεσποινίς, όπως συμβαίνει
συνήθως, θα πλησιάσθ' το ρεβόλβερ στον
κρόταφο, μα με μεγάλη προσοχή ώστε να
είναι γυρισμένη ή κάνη λίγο λοξά, θα πιέ-
σθ' την σκαντάλη και ύστερα θα τρέξη κά-
ποιος διαβάτης να τον βρή λιπόθυμο με λί-
γο ξυμένο το αυτί και με άρκετά αίματα.
Την άλλη μέρα ό τύπος θα γράψθ' στην
σχετική στήλη ότι «άπεπειράθη κ.τ.λ. δια
λόγους αισθηματικούς κ.τ.λ.».

Κάποια παρόμοια ιστορία θα περιμένετε
δίχως άλλο και σεις από τον ήρωα του δικού
σας ρομάντσου. Τί κρίμα όμως! Το δικό σας
το ρομάντσο δεν έχει φαίνεται το συνηθισμένο
τέλος με το ρεβόλβερ και το ξυμένο αυτί.
Μά τελειώνει άνάποδα, άσχημα χωρίς φεγ-
γάρι και μονόλογο. Τί άτυχία, άλήθεια, νά
μείνη ό έγωισμός σας άνικανοποίητος!

Δεν είναι ψέμμα, Δεσποινίς, πώς είλαθε
άρκετά όμορφη και με καλή σειρά, όπως
λένε, κι' αξίζατε ένα πιό δραματικό τέλος
στο ρομάντσο σας. Μά έτυχε βλέπετε ή ά-
ναποδιά, άφ' ου ό δικός σας ήρωας έμεινε
μεθυμένος από το γλυκό το άφιόνι της ό-
μορφιάς και τού φαινότανε πώς ό κόσμος
όλος στριφογύριζε με άξονα έσας τούς δύο
και για σας ήταν καμωμένος, πάνω στην
ώρα πού θα διαβάτατε και σεις τη σχετική
είδηση στην έφημερίδα, ξαφνικά να συνέλ-
θη νά τρέψθ' τα μάτια του, νά σκορπίσθ' τη
βολούρα από το λογικό του και νά ξεσπάσθ'
σ' ένα όλος διόλου άντιρομμαντικό χράχαο!

Κύτταξε γύρω του και είδε πώς τα πλα-
τάνια και τ' άηδόνια, δεν τραγουδούσαν
μόνο γι' αυτούς, όπως νόμιζε, πώς ή νύ-
χτα με τα άστέρια της ήτανε πάντα το ίδιο
όμορφη και το ίδιο γεμάτη από μυστήριο
σαν νά μη λογάριαζε κάθλου το άδεν είλαθε
έκείνος πού ζητούσα... κτλ., και το χει-
ρότερο για σας πώς δεν τού στοιχίσε δά
και μεγάλα πράγματα πού σας έλασε όπως
θαρούσε. "Η για νά είμαι δίκαιος τού κό-

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Χαρίζω την άγάπη σ' όποιαν τύχη
—πόσοι το μαρτυρούν τρελλοί μου στίχοι...

Ξέρω και νά χαρώ και νά θαυμάσω
στην εύτυχία, στον πόνο νά μεθύσω...

—Κρυφά, ή χαρά, ξεφεύγει από τα στήθη
παληού έρωτα πού μοιάζει παραμύθι.

Χαρίζω την άγάπη σ' όποιαν τύχη
—πόσοι το τραγουδούν τρελλοί μου στίχοι...

ΠΑΝ. ΓΙΑΝΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΠΙΚΡΟΣ Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Μή συλλογιέσαι, άγάπη μου, για νάβρης το
γιατί
στον χωρισμό το ραντεβού δεν ήρθ' αυτό
το βράδυ
μιιά σκέψη, φώς μου, θλιβερή μακρυά σου
με κρατεί
και ξαγρυπνώ όλομόναχος στής νύχτας το
σκοτάδι.

Είναι πικρός ό χωρισμός κι' άκόμα πιό πι-
κρά
τά λόγια πού με δάκρυα στα μάτια θέ νά
ποιέ-
μαι τα φιλιιά του χωρισμού ματώνουν την
καρδιά...
Κάλλιο νά φύγω, άγάπη μου, χωρίς νά χω-
ριστούμε.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΟΥΤΑΦΗΣ

στισε κάτι τσιγάρα παραπάνω άπ' ό,τι συ-
νήθιζε νά καπνίζη και είναι άλήθεια, όχι λί-
γα χρήματα τού πήρε ό κάπelas της γει-
τονιάς σας τόν καιρό πού πριν καλοσυνέλ-
θη άκόμα πήγαμε όπως έλεγε... νά κηδέψθ'
τα όνειρά του μέσα στην όκιά. Μά δεν πέ-
ρασε πολύς καιρός κι' έθαλε πάλι τα χέρια
στις τσέπες—θυμόσατε από ρομάντσο τη
γνωριμία με τον ήρωα;—, κατέβασε λοξά το
καπέλλο του και σκορπούσε πάλι το από-
βραδο το ξέγνοιαστο και αδιάφορο σφύρι-
γμά του όπως πρώτα.

Κάτι όμως τού έμεινε κι' από σας για
νά μη παραπονήσθ'. Έμαθε δηλαδή πώς
όποιος πιει ασυλλόγιστα το ποτό της
άγάπης, το κρασί, όπως λένε κι' οι ποιη-
τές, επειδή είναι δυνατό, τόν πιάνει εύνο-
λα και πάνω στο μεθύσι του κάνει πολλές
τρέλλες και κουταυάρες όπως π. χ. πιστεύει
πώς μπορεί ν' άνέθθ' σε μιιά σκάλα και νά
ξεκρεμάσθ' τόν άποσπερίτη από τόν οδοντό.
Κι' όταν, Δεσποινίς, βλέπει πώς δεν τόν
φτάνει, τότε, παίρνει το πιστόλι κι' έχομε
την ιστορία με το ξυμένο αυτί και καμμία
φορά από άπροσεξία, με το τρυπημένο κρα-
νίο.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΣ

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρᾶ 15, Αθήναι
(Όπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνο: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξωτηκος	> 100.—
Έτησία έξωτερικού	Διρ. 1.10.
> Αμερικῆς	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτ.: 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαζώνος 22)

Τα χειρόγραφα, δημοσιεύμενα και
υή δεν έπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Η «Εβδομάς» εύχαριστεί θερμότατα τούς
άναγνώστες της δια τας εύχας των επί τη
Νέφ' Ετει.

Κω στήν Χλωρόν. Θα δημοσιεύσωμε
την «Λενιώ». Τα άλλα παρουσιάζουν την
«άνομοιομορφία» των προηγούμενων σας.
Στίχοι άψογοι και στίχοι έλαττωματικοί.
Γιατί νά λέτε «θα παύσω νά γράψω, αντί
νά πῆτε θα γράψω καλλίτερα» άφού μπο-
ρείτε; Άρκει νά μη διάτρεθε τόσο... Κί-
μωνα Αώλον. Καλογραμμένη ή «Ιστο-
ρία». Όμως το θέμα της πολύ βαρύ, πολύ
φιλολογικό για μάς. Γι' αυτό δεν μπορού-
με νά τῆς διαθέσουμε τόο χώρο.
Π. Πάνον. Το γράψιμό σας δεν είνε καθό-
λου στρωτό. Διαβάστε συγχρόνους Έλληνας
πεζογράφους. Βασ. Αμπατζόπου-
λον. Αν δουλεύατε λίγο περισσότερο την
«Απελπισία» ίσως νά γινόταν δημοσιεύσι-
μη. Την καταστρέφει προ πάντων ό τελευ-
ταίος (12ος) στίχος. Έκείνο το «δουβά-
σου» δεν είναι καθόλου ποιητικό. Η «Νάν-
τια» άσυνάρτητη. Α.Κ. Δυστυχώς δεν μάς έ-
κανοποίησε πλήρως το πεζό σας. Είνε προχει-
ρογραμμένο. Αποφεύγετε τις κακόχγες λέ-
ξεις. Από ποτέ ό «θάνατος» είνε «πεθα-
μός (!)». Φερειδην. Όσο έπεικώς
και νά κρίνομε το ποίημά σας, άδυνατούμε
νά το δημοσιεύσωμε. Είναι γεμάτο τεχνικά
λάθη και δυσκολευόμαστε νά το όνομάσουμε
«ποίημα». Κυττάξε λ. χ. το πρώτο του τε-
τράστιχο:

Όλα τα έρριξες κάτω
τίποτα δεν έμεινε όρθο
όλα σου γύρω κατέστρεψες
Μιάν άγάπη βαθειά εούνέτριψες.

Γ. Ηλίαν. Κάτι θέλετε νά πῆτε μά δεν
το όλοκληρώνετε. Ένας-δύο στίχοι σας εί-
ναι καλοί, άλλοι είναι άσυνάρτητοι, κι' άλ-
λοι πάλι είναι έπηρασμένοι από τόν Χατζό-
πουλο. Γιατίδεν τούς δουλεύετε περισσότερο.
Όστε νά τούς απαλλάξατε από τις άσυναρτη-
σίες; Φοίβον Κ. Ός θέμα δεν είναι ά-
σχημο, μά στο γράψιμο ύστερεί. Η φράση
σας είναι σχολιαστική κι' όνι όσο πρέπει
στρωτή άκόμα. Χρῆσον. Έγκρίνεται ή
Μάταιη προσμονή. Το άλλο κατώτερο. Γιὰ

τά καλά σας λόγια εύχαριστούμε. Θεόδω-
ρον Σκούτην. Χίλιοιπωμένα πράγμα-
τα. Στείλτε μας κάτι πιό πρωτότυπο. Νέ-
λην Σίβαν. Δεν μάς ικανοποίησε το
«Μόνος». Ίωάννην Παπαγιαννό-
πουλον. Όχι δημοσιεύσιμο το ποίημά
σας, δυστυχώς. Έχει τεχνικά λάθη, όστε-
ρεί στη ρίμα και τού λείπει ή πρωτοτυπία.
Για τα καλά σας λόγια εύχαριστούμε. Οι
πέντε δραχμές μένουν είνε διαθέσιμιν σας γιατί
ή «Εβδομάς» δεν παίρνει δικαίωμα κρίσε-
ως. Φοίτητην Ν. Τα ποίημάτα σας πα-
ρουσιάζουν τά ίδια άκριβώς λάθη πού άνα-
φέραμε παραπάνω στην άπάντησή μας στον
Γ. Ηλίαν. Όσο για τόν στίχο πιά «όπου
ξέρει τ' άγέρι όπου θέλει τ' άγέρι» είναι
επί λέξει άντιγραμμένος από το ποίημα τού
Χατζόπουλου «Ας τη δάρκα...». Πεννη-
τάρην. Αποτυχνην τα ποίημάτα σας.
Κυττάξε λ. χ. το τρίτο τετράστιχο τού «Για-
τί νά με ξεχάσθ';»

Κ' ήταν σάν όνειρο πλαστό,
πού ταίριαζε στη φύσι
για νά γενοῦν' ένας πικρὸς
δίνοντας έτσι λύσι.
Ίωάννην Γανώση. Συμπαθητικό άλ-
λά φοβερά κοινότοπο. Στείλτε μας κανένα με

ΕΥΧΑΙ

Τό έν Σύμφ Βιβλιοχαρτοπωλείον
και Πρακτορείον Έφημερίδων Γεωρ-
γίου Σταθοπουλου, εύχεται εις την
πολυπληθή του πελατείαν και τούς φί-
λους αυτού, αίσιον και εύτυχές το νέον
έτος.

"ΜΗΝΥΤΑΡ"

ΟΣΟΝ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ, ΤΟΣΟΝ ΠΕΡΙΣΣΟ- ΤΕΡΟΝ ΝΕΑΝΙΚΗ ΕΙΝΑΙ Η ΟΨΙΣ

Αυτό το αποτέλεσμα φέρει ή κρέμα NIVEA,
το νέον και άριστον ποιόν της καλλυντικής
έπιστήμης. Η κρέμα NIVEA προσάγει εις τούς
ιστούς του δέρματος τας ουσίας δια των οποίων
το δέρμα τρέφεται και αναζωογονείται.
Γιηραία, έφθαρμένα κῆτταρα εξαφανίζονται,
άντικαθίσταμένα δια νέον. Ρυτίδες, πτυχαι
και λεκένες τού δέρματος εξαλείφονται, το
δέρμα τεντώνει και γίνεται λείον και μαλα-
κόν. Έμφανίζεται δροσερόν, τρυφερόν, άνθη-
ρόν και καθαρόν σαν ζωγραφία. Το δέρμα
τότε άποκτά μιάν θαυμασίαν όψιν.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία και μυστοπωλεία
ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΚΥΤΙΟΝ 8,50 ΔΡΧ
ΤΟ ΜΕΣΑΙΟΝ " 15 " "
ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ " 30 " "

πρωτοτυπώτερο θέμα. Νιόβην Χρυσ.
Δεν μάς ικανοποίησε το τελευταίο σας. Κα-
τώτερο από το προηγούμενό σας. Νινέ-
ταν Γεωργιάδου. Έχουν και τα δύο
μερικές φράσεις καλές, στο σύνολο όμως δεν
είναι δημοσιεύσιμα. Κατά την δική μας γνώ-
μη το γράψιμό σας θέλει πολύ δούλεμα άκό-
μη. Αλίαν Μίχα. Πολύ σχολαστικά
κι στεγνά γραμμένο το πεζό σας. Στείλτε
μας κανένα «παιχνίδι» σας νά το δούμε. Κί-
μωνα Β. Πολλές κοινοτοπίες στο «Ξέχα-
σ' με». Στείλτε μας κάτι λιγώτερο κοινό
και «τετριμμένο». Ι. Μ. Σ. Ίσως νάταν δη-
μοσιεύσιμο στη Σελίδα το «Δέ σ' αγαπώ!».
Έξω άπ' αυτήν όμως όχι. Άλλωστε δεν εί-
ναι και προσεχτικά δουλεμένο άφού σας έ-
χουν ξεφύγει έκφράσεις σαν κι' αυτές «Η
θέρη των θερμών σου φιλιών», «Τό ρίγη
μα (!) της ύπερτατης ήδονης» κ.λ.π. Αλ-
φρέδον. Φύλαρο το πεζό σας Και το γρά-
ψιμό σας στρωφό και άνώμαλο. Γράφει
πιό στρωτά, πιό άπλά.

Δημ. Αποστολόπουλον. Κοινό-
τατη στιχοπολοκή χωρίς καμμία ξεχωριστή
πνοή. Γιωργον Παπαδάκιν. Έγ-
κρίνεται ό «Απόκληρος» και θα δημοσιευθῇ
με τη σειρά με κάποια έλαφρη άλλαγή στο
τελευταίο τετράστιχο. Ό «Χειμώνας» δεν
μάς ικανοποίησε. Καλό μόνο το πρώτο του
τετράστιχο. Πάριν Φουξήν. Έγκρίνε-
ται το «Δέν σας θυμάμαι». Νίκον Με-
ραβίδην. Όχι δημοσιεύσιμα τα στα-
λέντα. Αδούλεντο το γράψιμό σας. Η «Α-
γάπη» πολύ στομφώδης. Το άλλο ύστερεί
στη φόρμα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Όσες από τις αναγνώστριές μας θέλουν εκτενέστερα απάντηση ως γράφουν το ίδιο εσωκλείοντας και την άμοιδη εις ταχυδρομικήν επιταγήν (δρ. 50).

Κάποιον υπάλληλον Χιον. Δυστυχώς αγαπητέ φίλε, πάνε τα χρόνια εκείνα που διάφορα μαζούνια και κεραλοιφές περνούσαν τα έκζεμα. Μην απελπίζεσθε όμως και τόσο αν ούτε οι ντόπιες, ούτε κι' οι ευρωπαϊκές αλοιφές σας έκαμαν τίποτε. Δυστυχώς ο περισσότερος κόσμος τα παίρνει όμως με σοβαρότερες συνέπειες αργότερα σ' άλλα μέρη. Έν πρώτοις πρέπει να εξετάσετε τα ούρα σας, ακόμη δε και το αίμα σας. Αυτές τις αναλύσεις τις στέλνετε στο κ. Λαδά, που θα σας γράψη λεπτομερή-στατα τις ενέσεις που πρέπει να κάνετε για να θεραπευθήτε οριστικώς. Δεν είναι ανάγκη νάρητε στην Αθήνα. Ο κ. Λαδάς θα σας γράψη λεπτομερώς για τις ενέσεις για την αυθαιματοθεραπεία. Άλλα που παντός στείλτε τις αναλύσεις. Μέσα σε δυο μήνες

θα είσθε απόλυτως καλά. Πρέπει όμως κατόπι να κάμετε και δίαιταν στην τροφή σας.

Ατυχη, Πειραιά. Δεν ήτο δυνατόν να παραπέσω το γράμμα σας. Θα σας δοθῇ ἡ απάντησις ἀλλ' ἀπ' τὴν ἄλλη στήλῃ τοῦ παθολόγου γιαιτροῦ ἐρ' ὅσον τὴν διευθύνετε εἰς «Γιατρὸν «Ἑβδομάδος». Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὕτῃ παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώστριές μας ἐὰν μὲν θέλουν συμβουλὲς γιὰ ζητήματα καλλονῆς ἢ δερματικὰ ν' ἀπευθύνουν τὴς ἐπιστολὰς τῶν ἡ' ἐμένα ἢ στὸν δερματολόγο μας ὅποτε καὶ θὰ παίρνουν τὴν ἀπάντησιν ἀπὸ τὴν στήλῃ αὕτῃ καὶ ἐὰν θέλουν συμβουλὲς γιὰ παθολογικὰ νὰ γράφουν στὸν φάκελλο «Διὰ τὸν παθολόγον Ἱατρόν», «Ἑβδομάδος», ὅποτε θὰ παίρνουν τὴν ἀπάντησιν ἀπὸ τὴν στήλῃ τοῦ γιαιτροῦ. Τὰ σπουδιά σας ὀφείλονται σὲ σταφυλοκοκκὸ καὶ μόνο μὲ ἐνέσεις θὰ περάσουν. Μὴ βασανίζεσθε μὲ αἰμοφῆς καὶ κρέμες γιαιτὶ ἐστὶ θὰ τὰ μολύνετε περισσότερο καὶ θὰ πληθαίνουν. Πηγαίνετε στὸν κ. Λαδά ὁ ὁποῖος ἀφοῦ σας ἐξετάσῃ θὰ σας πῇ τὴς ἐνέσεις θὰ κάνετε γιὰ ν' ἀπαλλαγῇτε οριστικῶς. Μπορεῖ νὰ σας τὴς κἀνῃ καὶ ὁ γιαιτρός σας τοῦ Πειραιῶς, ἀφοῦ σας καθοδηγήσῃ ὁ κ. Λαδάς γιὰ τὸ εἶδος ποὺ πρέπει νὰ κάνετε καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν. Νὰ πῆτε τὸ ψευδώνυμόν σας γιὰ νὰ σας ἐξετάσῃ δωρεάν.

Μιὰν μητέρα. Εὐχαριστήθηκα πολὺ γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ εἶχαν οἱ συμβουλές μου, γιὰ τὴν τόνωσιν τοῦ στήθους σας. Ἀφοῦ κάνατε τὴς ἐνέσεις καὶ ἐπετύχατε ἐκείνο ποὺ θέλετε, δὲν χρειάζεσθε πιά χάπια γιὰ νὰ διατηρήσετε τὴν σφριγηλότητά, ἀρ-

κεὶ νὰ κάνετε τὴς ἀσκήσεις μόνον ποὺ σὰς ὑπέδειξε ὡς καὶ τὴν τοπικὴ ἐκείνη λοσιόν, καὶ κάποτε καὶ ἥλιοθεραπεία. Ὅταν θὰ κάνετε αὐτὰ δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῇτε τίποτε. Τὰ ἀποτελέσματα θὰ παραμένουν καὶ μὲ μεγαλειότητα μάλιστα ἀπόδοσιν.

Εριέτα, Έντα ὕθα. Νὰ τὸν ἐπισκεφθῇτε λέγοντας τὸ ψευδώνυμόν σας, καθὼς καὶ τῆς ἀδελφῆς σας, καὶ θὰ σας ἐξετάσῃ δωρεάν. Περίεργο ὅμως πρᾶγμα πὼς δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τὴν ποιότητα τοῦ δερματός σας, ὕστερ' ἀπὸ τόσο λεπτομερῆ ἀνάλυσιν ποὺ ἔκαμε σχετικὰ στὰ εἰδικὰ ἄρθρα τοῦ κ. Λαδάς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει καλλίτερο εἶναι αὐτὸ ποὺ κάνετε σείς ὅτι δηλ. παραδέχεσθε τὴν ἀγνοία ἀπὸ αὐτὸ ποὺ κάνουν πολλὰς ἀναγνώστριες ποὺ χωρὶς νὰ πολυεξετάσουν ποὺ γράφουν ὅλως διόλου τὴν ἀντίθετη ποιότητα ἀπ' αὐτὴν ποὺ πραγματικὰ ἔχει τὸ δέρμα τῆς. Ο κ. Λαδάς δέχεται Σόλωνος 40 11—1 καὶ 5½—8 μ.μ. Τὰς Κυριακὰς μόνον 10½—12½.

Μ. Α. «Θεσσαλονικιά». Τὸ πρῶτο καὶ κυριώτερο φάρμακον γιὰ τὴν θεραπείαν τοῦ ἐκζέματος εἶναι νὰ μὴ βάζετε τὰ χέρια σας ἀπολύτως στὸ νερὸ καὶ ἰδίως νὰ μὴ χρησιμοποιεῖτε σαποῦνι. Πολλὰ καλὰ κάνετε τὴν δίαιτα, ποὺ ποὺ γράφετε, ἀλλὰ μ' ὅσες αἰμοφῆς κι' ἂν μεταχειρισθῇτε ντόπιες, ευρωπαϊκὲς ἢ ἀμερικανικὲς δυστυχὲς δὲν θὰ κάνετε τίποτε, θὰ χειροτερέψετε μόνον τὴν κατάστασίν σας. Σὰς μιλῶ τὴν γλῶσσά τῆς ἡλθεῖας. Μόνον μὲ ρυθμιματοθεραπεία καὶ ἐνέσεις Ἐκτομπρόμ Θ' ἀπαλλαγῇτε οριστικῶς ἀπὸ τὸ ἐκζεμα, ἀφοῦ, ἐπαναλαμβάνω

ἀποφεύγετε κι' ὅ,τι βλέπτε τοπικῶς: τὸ νερὸ καὶ τὸ σαποῦνι. Πάντως ἐφόσον εἰσθε καὶ νοσοκόμος, πηγαίνετε στὸν κ. Λαδά ὁ ὁποῖος θὰ σας ἐξετάσῃ δωρεάν καὶ θὰ σας ὑποδείξῃ τί πρέπει νὰ κάνετε, καθὼς καὶ τὴς ἐνέσεις τὴς ὁποῖας θὰ κάνετε στὴν Κλινικὴ ὅπου ὑπηρετεῖτε. Ο κ. Λαδάς δέχεται Σόλωνος 40 11—1 καὶ 5½—8 μ.μ. Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ τὴν θεραπεία μὲ νερὸ ποὺ ἔβρασε μέσα δαδί, τί νὰ σας πῶ; Τὸ εἶδα κι' αὐτὸ μέσα στὴς τόσες ἄλλες παραδοξολογίαις ποὺ ταχτικὰ διαβάζω στὰ γράμματα ποὺ μοῦ στέλνουν.

Ἀν' ἡ ξερὴ Χωριατοπούλα. Πρὸ παντὸς πρέπει νὰ ξεκουρασθῇ τὸ δέρμα σας καὶ νὰ ἐπανέλθῃ στὴν φυσιολογικὴ του κατάσταση. Γι' αὐτὸ θὰ κάνετε τὰ ἐξῆς. Θὰ πλένεσθε τὸ πρῶτὸ μὲ χλιαρὸ νερὸ, κατόπιν δὲ θὰ φτιάχνετε ἐκείνη τὴν στιγμὴ λίγο ἀραιὸ, ἀραιότατο μὲ μόλις κίτρινο, χαμομηλόνερο, καὶ μ' ἓνα βαμβάκι θὰ περνάτε ὅλο τὸ πρόσωπο. Ὅταν στεγνώσῃ μόνον τοῦ, δίχως νὰ τὸ σκουπίσετε, μ' ἓνα βαμβάκι νὰ βάζετε τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Eau de fleurs d'oranger 125 gr.
Glycerine 2,50
Teint. d'amidon 5

Πρὸ τῆς πούδρας θὰ βάζετε τὴν κρέμα ποὺ σας γράφω κατωτέρω. Τὴν ἴδιαν θὰ βάζετε καὶ τὸ θράδν πρὶν κοιμηθῇτε, ἀφοῦ προηγουμένως μ' ἓνα βαμβάκι δουτηγμένο στὴν κάτωθι λοσιόν, ποὺ θὰ φτιάχνετε μόνη σας, ἐκείνη τὴν στιγμὴ, περνάτε τὰ μέρη τῶν παντῶν μὲν λιγὰκι ἐντονώτερα, ἐ-

νῶ τὸ ἄλλο πρόσωπο ἐλαφρῶς. Ἡ λοσιόν: Μισὸ κουταλάκι τοῦ καφέ λεμόνι, ἄλλο μισὸ ὀξυγὲν καὶ δυὸ τῆς σούπας γάλα ἄβραστο. Νὰ προσέχετε νὰ μὴ πηγαίνῃ τὸ βαμβάκι στὴς τρίχες καὶ ξανθήνουν. Δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα νὰ βάζετε χτυπημένο ἀσπράδι στυγὸ καὶ μετὰ ἓνα τέταρτο νὰ τὸ βγάζετε μὲ ζεστὸ νερὸ.

Ἡ κρέμα:

Huile d'amandes 25 gr.
Cire blanche 5
Blanc de baleine 5
Eau de roses 1
Teint. de benjoin 3
Teint. d'ambre 1

ΛΟΡΑ

Ὅ,τι νεώτερον εἰς μάλλινα ὀφάσματα Εὐρωπαϊκά.

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ & ΣΙΑ
5 Πλατ. Καπνικαρέας

Τὸ νέο βιβλίον
Γ. ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ
Ο "ΞΕΝΟΣ,"
Ρομάντο

πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Κυρίες μου,

Τὸ μυστικὸ τῆς ὡμορφιάς εἶναι ἓνα καὶ ἀπλούστατον.

Ἦσουν ἡ ἀηλιτισμένη τῆς ζωῆς καὶ χάρις σὲ μιὰ καλὴ σύμπτωσιν ἀνεκάλυψα τὸ ἀπλούστατον αὐτὸ μυστικόν. Εἰμοὶ πρόθυμη νὰ σας τὸ ἀποκαλύψω. Γραφεῖ με, ἐσωκλείουσαι φάκελλον ἡ τὴν διευθύνει σας καὶ ἀνάλογον γραμματέσημον. Δὲν πρόκειται νὰ σας πωλήσω τίποτε, οὔτε δέχμα ἐπισκέψεις. Θὰ σας δώσω μόνον μιὰ πολυτίμη συμβουλὴ καὶ θὰ σας ἐξηγήσω γιαιτὶ τὸ καὶ αὐτό. Κα' Ἑλπίς Δημητριάδου. «Παλαί ντὲ Βερσαίγ». Ὁδῶνος 10. Ἀθήνα.

Κυρίες μου,

Τὴν ὁμορφιά καὶ χάρι ποὺ ἀποκτᾶτε μὲ μιὰ
PERMANANT ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

δὲν θὰ ἀποκτήσετε φορῶντας τὴν πλέον πολυτελὴ τοσκέττα ἢ τὸ πλέον ἀκριβώτερο μιζοῦ.

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΑΛΚΟΚΟΝ ΔΥΛΗ 20
ΤΗΛΕΦ. 23 - 341

Ὁ Γιώργος λέγει πάντα ὅτι αὐτὸ ποὺ τὸν πρωτοτράβηξε σὲ μένα καὶ μὲ κάμνει ἀκόμη τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὰς ἄλλας γυναῖκας, εἶναι ἡ φυσικὴ ὡραιότης τῆς ἐπιδερμίδος μου.

«Τόσα νέα κορίτσια» λέγει, ἔχουν ἡ τὴν ἐπιδερμίδα γυαλιστὴ ἢ χονδρὲς κηλίδες ποῦδρας. Βεβαίως μεταχειρίζομαι ποῦδρα, ἀλλὰ εἰς ἐμὲ δίδει τὴν ὄψιν τοῦ ἀπολύτως φυσικοῦ διότι εἶναι «ἀεροποιημένη». Τόσον λεπτὴ καὶ τόσον ἐλαφρά, ποὺ πραγματικῶς στέκει στὸν ἀέρα.

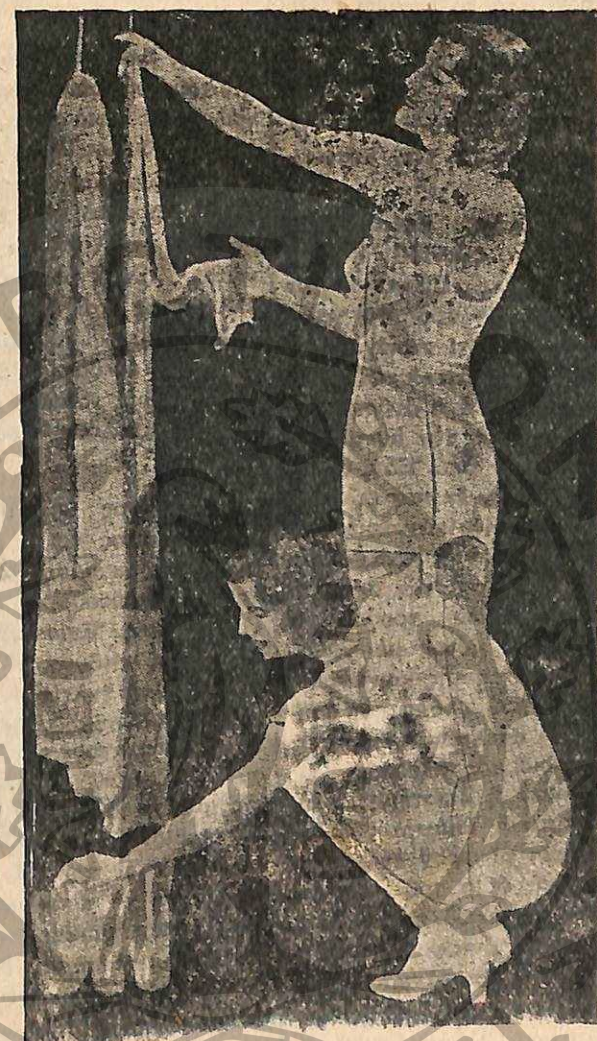
Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἡ ποῦδρα Το καλὸν ἐξαπλοῦαι τόσον ἐνίστα καὶ κανονικὰ καλύπτουσα τὴν ἐπιδερμίδα μὲ ἓνα λεπτὸν πᾶλον ὡραιότητος, σχεδὸν ἀδιόρατον. Προκαλεῖ μιὰν ὡραιότητα ὅπου φαίνεται πραγματικῶς φυσικὴ, καὶ διάφορος ἀπ' τὴς παλῆς βαρεῖες καὶ μοδερνές, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐντύπωσιν φιασιδώματος. Ἡ τελευταία ἀνακάλυψις τῆς «ἀεροποιημένης» ποῦδρας θὰ ἀνατρέψῃ ὅλας σας τὰς ἰδέας ὅσον ἀφορᾷ τὴν ποῦδρα. Δοκιμάσατέ τὴν σήμερον.

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ

Ἐὰν θέλετε νὰ περιορίσετε κάθε περιττόν καὶ νὰ διατηρήσετε τὰς γραμμάς σας, δοκιμάσατε τὰ τελευταῖα μοδέλλα τῶν ΖΩΝΩΝ - ΚΟΡΣΕΔΩΝ - ΣΟΥΤΙΕΝ Κ. Α. Π. τοῦ περιφήμου οἴκου ΜΠΑΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ ἐφ' ἡμῶς σάν γάννι ἐντελῶς ἀδιόρατα καὶ χωρὶς μπανέλλες.

Μιὰ δοκιμὴ θὰ σὰς πείσῃ.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ ΔΘΗΝΑΙ
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24 - 164

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΙΝΩΜΕΝ ΤΟ ΓΑΛΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.—Η ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ.—ΑΙ ΑΛΛΟΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΞΩΜΟΛΥΝΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ.—ΤΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΑΠΛΗΣΤΙΑ.—ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ.—ΤΟ ΒΡΑΣΜΕΝΟ ΓΑΛΑ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΘΡΕΠΤΙΚΟΝ.—Η ΠΑΣΤΕΡΙΩΣΙΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑΝ ΚΑΙ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ ΤΗΝ ΘΡΕΠΤΙΚΟΤΗΤΑ.—ΜΙΑ ΑΥΣΤΗΡΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ.—ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ ΚΑΙ ΜΙΚΡΟΒΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΞΕΤΑΣΙΣ.—ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΠΑΣΤΕΡΙΩΣΙΣ.—ΤΟ ΚΑΪΜΑΚΙ ΚΑΙ Η ΟΜΟΙΟΓΕΝΟΠΟΙΗΣΙΣ.—ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ ΕΙΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ.

ΜΙΑ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Μία από τὰς τροφὰς πρὸς τὴν ὁποίαν ἐν ἀρχῇ ἐξ ἐνστικτοῦ καὶ βραδύτερον λελογισμένως, ἐτράπη ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῶν προϊστορικῶν ἡδὴ χρόνων, εἶναι τὸ γάλα. Ἀναγνωρίζων δηλαδὴ τὰ πολύτιμα θρεπτικά στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα παρέχει ἡ ρευστὴ αὐτὴ τροφή, ἐσκέφθη, μετὰ τὸ μητρικὸν γάλα, τοῦ ὁποῦ ὁ χρόνος τῆς χρήσεως εἶναι περιορισμένος, νὰ χρησιμοποιήσῃ εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ τελευταίου τὸ γάλα τῶν μαστῶν τῶν κατοικίδιων ζώων.

Ἡ ἐπιστήμη ἐπεσφράγισε βραδύτερον διὰ τοῦ κύρους τῆς τὴν ἀρχικῶς ὑποσυνείρητον ταύτην ροπὴν πρὸς τὸ γάλα καὶ ἀπέδειξε ὅτι περιέχει τοῦτο ὅλα τὰ συστατικά τῶν ὁποίων ἔχει ἀνάγκη ὁ ἄνθρωπος ὁρμητικὸς διὰ τὴν διατροφήν καὶ ἀνάπτυξίν του. Ἐάν, δηλαδή, δὲ ὑπῆρχεν ἐκ παραλλήλου ἡλικία τῆς ἱκανοποιήσεως τῆς γεύσεως θὰ ἠδύνατο ὁ ἄνθρωπος μὲ ἐλαχίστην συμπλήρωσιν ἐξ ἄλλων τροφῶν νὰ διατρέφεταί μόνον μὲ γάλα. Μολονότι δὲ ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρώπου ἐδημιουργήθη ἀτελείωτος ποικιλία τροφῶν, διὰ τὰς πλείστας ἐκ τῶν ὁποίων ἡ ἐπιστήμη ἀνεῴρεν βλαπτικὰς ἰδιότητες, οὐδέποτε μέχρι σήμερον ἐκλονίσθη ἡ θρεπτικὴ ἀξία τοῦ γάλακτος καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ παρασκευαζομένων προϊόντων. Ἐπὶ πλείον, τὸ γάλα, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἐθεωρήθη καὶ ὡς μέσον διατηρήσεως τῆς ἀνθρώπου τῆς ἐπιδερμίδος καὶ ἐ-

χρησιμοποιήθη πρὸς τοῦτο ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς. Εἰναι γνωστὸν ὅτι τὸ γάλα ἀπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Αἰγυπτίων μέχρι καὶ τῶν σημερινῶν χρόνων ἐχρησιμοποιήθη καὶ χρησιμοποιεῖται διὰ λουτρὰ καλλωπισμοῦ καὶ ὡς πρώτη ὕλη διαφόρων καλλυντικῶν.

Τὸ τόσον ὅμως πολύτιμον διὰ τὴν διατροφήν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρώπου ὄργανισμοῦ γάλα δὲν εἶναι σήμερον ἐντελῶς ἀκίνδυνον, ἰδίᾳ εἰς τὰς μεγαλοπόλεις καὶ τοῦτο, ὅχι διότι περιχεῖ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ συστατικά ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν υγείαν, ἀλλὰ διότι ὑφίσταται ἀλλοιώσεις καὶ ἐξωμολύνσεις. Ἐπιπροσθέτως ἡ ἀνθρώπινη ἀπληστία ἐφεύρεν ἀναριθμήτους τρόπους νοθείας, οἱ ὁποῖοι πολλαπλασιάζουν τοὺς κινδύνους.

Ὁ ἔλεγχος τῆς ἀγνότητος τοῦ γάλακτος καὶ ἡ ἐξουδετέρωσις τῆς ἐκ πάσης αἰτίας ἀλλοιώσεως αὐτοῦ δὲν εἶναι ἔργον εὐχερές. Ἐπιστεῦθη ἐν ἀρχῇ ὅτι οἱ κίνδυνοι τῆς υγείας δύνανται νὰ ἐκλείψουν διὰ τοῦ πλήρους βρασμοῦ, διεπιστώθη ὅμως βραδύτερον ὅτι ὁ βρασμὸς ἐκμηδενίζει τὴν θρεπτικὴν ἀξίαν τοῦ πολυτίμου τοῦτου προϊόντος. Ἐν συνεχείᾳ δὲ τῶν μελετῶν τῶν οἱ ἀσכולηθέντες μὲ τὸ πρόβλημα τοῦτο σοφοὶ ἐπιστήμονες κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι μόνον διὰ τῆς ὀργανωμένης συγκεντρώσεως καὶ παστερίωσης τοῦ γάλακτος, ὅφ' ἐνὸς μὲν διατηρεῖται ἡ θρεπτικότης αὐτοῦ,

καὶ ὅφ' ἑτέρου ἐξουδετεροῦνται οἱ ἐκ τῆς ἀλλοιώσεως καὶ ἐξωμολύνσεως κίνδυνοι. Ἡ μέθοδος τῆς παστερίωσης ἀπὸ πολλῶν ἡδὴ ἐτῶν ἔχει ἐφαρμοσθῇ εἰς ὅλας τὰς πεπολιτισμένας χώρας, ἀπὸ διαιτίας δὲ περίπου διὰ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἑθνικῆς Βιομηχανίας Γάλακτος «Ε. Β. Γ. Α» ἐπέκτησαν καὶ αἱ Ἀθῆναι τὸ παστεριωμένον γάλα.

Εἶναι ἀξίον ἰδιαίτερου ἐνδιαφέροντος νὰ παρακολουθῇ κανεὶς τὴν εἰς τὰ ἐργοστάσια τῆς Ἑταιρίας ΕΒΓΑ συντελούμενην ἐργασίαν, διὰ τῆς ὁποίας ἐξασφαλίζονται ἡ υγιεινὴ καὶ ἡ θρεπτικότης τοῦ εἰς τὴν κατανάλωσιν προσφερομένου παστεριωμένου γάλακτος.

Οἱ συμβαλλόμενοι μὲ τὴν Ἑταιρίαν παραγωγοὶ γάλακτος δέον νὰ εἶναι κάτοχοι Σταύλων ἀρτίως ἐγκατεστημένων καὶ παρουσιαζόντων ὅλας τὰς ὑπὸ τῆς υγιεινῆς προβλεπομένας ἐγγυήσεις.

Βεβαίως ἡ Ἑταιρία ἔκαμεν αὐστηροτάτην ἐπιλογὴν μετὰ τῶν Σταύλων τῆς περιφερείας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς λαμβάνουσα συγχρόνως ὑπ' ὄψιν τὴν υγιεινὴν κατάστασιν τῶν σταυλισμένων ἐν αὐτοῖς ζώων.

Πρὸς τοῦτοις προσέλαβεν εἰδικὸν Κτηνίατρον μικροβιολόγον, τὸν κ. Στυλιανόπουλον, πρῶην ὑποδιευθυντὴν τοῦ Κτηνιατρικοῦ μικροβιολογικοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, ὁ ὁποῖος ἐξετάζει καὶ παρακολουθεῖ τὰ ζῶα.

Ἀπασαί αἱ συμβουλαι, τὸ

σον διατροφῆς, ὅσον καὶ ἐν γένει υγιεινῆς, παρέχονται τελείως δωρεάν εἰς τοὺς Βουστασιάρχας. Ἐπίσης ὑποχρεώνει ὅλους τοὺς Βουστασιάρχας, ἅμα τῇ παραδόσει τοῦ γάλακτος, νὰ ἀποστειρώνουν τελείως δωρεάν εἰς εἰδικὰς ἐγκαταστάσεις ὅλα τὰ δοχεῖα τὰ χρησιμοποιούμενα εἰς τὴν μεταφορὰν αὐτοῦ δις τῆς ἡμέρας.

Ἡ σύντομος αὕτη περιγραφή τῶν προσπαθειῶν τῆς Ἑταιρίας διὰ τὴν υγιεινὴν συλλογὴν τοῦ γάλακτος ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον μέρος τοῦ προγράμματος αὐτῆς. Ἀκολουθεῖ τὸ δεύτερον μέρος: τὸ τοῦ αὐστηροῦ ἐλέγχου τοῦ παραλαμβανόμενου γάλακτος, τῆς καθ' ὅλα ἐπιστημονικῆς παστερίωσης αὐτοῦ καὶ τοῦ τελικοῦ ἐλέγχου, τόσο ἀπὸ χημικῆς, ὅσον καὶ ἀπὸ μικροβιολογικῆς ἀπόψεως, τῶν ἐξερχομένων προϊόντων, ὑπὸ εἰδικευμένου χημικοῦ εἰς καθ' ὅλα ἀρτίως ἐγκατεστημένον χημεῖον. Καὶ ἡδη ἂς ἐκθέσωμεν τὸν τρόπον τῆς παραλαβῆς καὶ τοῦ ἐλέγχου τοῦ γάλακτος.

Τὸ διακριτικὸν σημεῖον τῆς παραλαβῆς συνίσταται εἰς αὐτόματον ζύγιον τοῦ γάλακτος, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοῦ σημεῖου ἐξαφανίζεται διὰ τὴν ἐμφανισθῇ πάλιν κατὰ τὴν ἐμφιάλωσιν. Τὰ στάδια ἀπὸ τὰ ὁποῖα διέρχεται ἐν τῷ μεταξὺ εἶναι 1) Διήθησις, 2) ψύξις 3) φυγοκέντρησις, 4) παστερίωσις εἰς 650 ἐπὶ ἡμίσειαν

ῥωρῶν, 5) ὁμοιογενοποίησις, ἡ-τοὶ διαίρεισις τῶν λιποσφαιρίων διὰ τὴν εὐκόλον πέψιν καὶ τὴν ἰσὴν κατανομήν τοῦ λίπους καθ' ὅλην τὴν μάζαν, 6) ψύξις, 7) αὐτόματος ἐμφιάλωσις ἐν-τὸς ἀποστειρωμένων φιαλῶν δι' εἰδικῶν καὶ ἀσφαλοῦς μηχανήματος. Τὸ μηχανήμα τοῦ-

νικῶς.

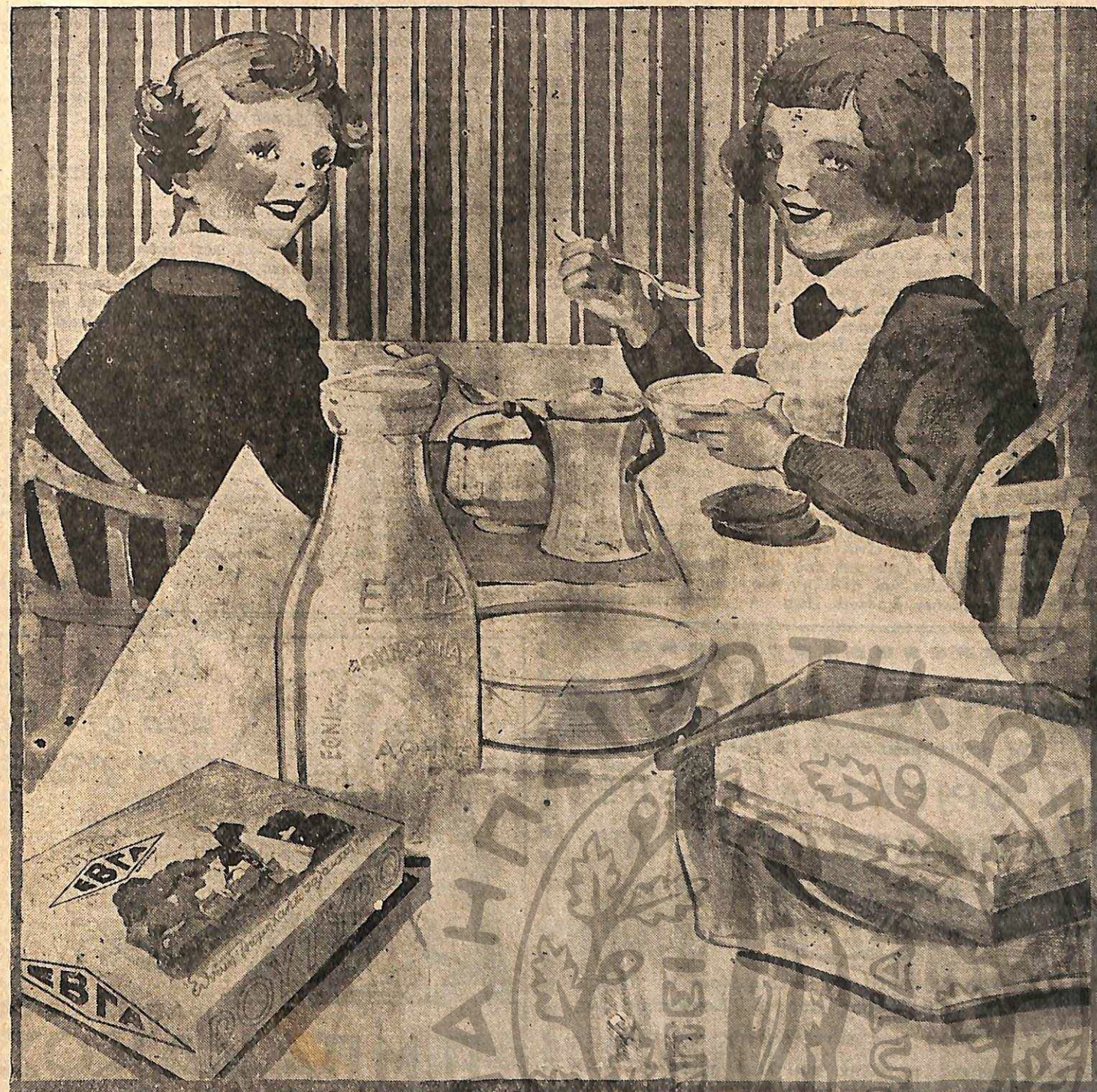
Ἀπὸ δὲ τὸ οὗτω παστεριω-θὲν γάλα παραλαμβάνονται ὁ-λαί αἱ ἀναγκαῖαι ποσότητες διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν λοι-πῶν προϊόντων.

Πρέπει νὰ παράσχωμεν ἐδῶ μίαν ἐξήγησιν: Τὸ παστεριω-μένον γάλα δὲν παρουσιάζει

λίπους. Ἡ ἐργασία τῆς ὁμοιο-γενοποιήσεως χρησιμεύει ἀ-κριβῶς εἰς τὸ νὰ κατανεῖμη-ἐξ ἰσοῦ τὸ λίπος εἰς ὅλην τὴν μάζαν τοῦ γάλακτος.

Τὴν ὅλην αὐτὴν βιομηχανί-κὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ γάλα-κτος εἰς τὰ παρὰ τὸν Βοτανι-κὸν ἐργοστάσιον τῆς Ἑταιρίας

γικοῦ ἐλέγχου καὶ παστεριω-μένου γάλακτος διατάξεις τῶν ἀμερικανικῶν νόμων. Ἐν συμ-περάσματι εἶναι δίκαιον νὰ ἀ-ναγνωρισθῇ, ὅτι μόνον ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἑταιρίας ΕΒΓΑ παρέχεται εἰς τὴν κα-τανάλωσιν γάλα σύμφωνα μὲ ὅλας τὰς αὐστηρὰς ἀπαιτήσεις

το συνίσταται εἰς σειρὰν λου-τρῶν ἐκ ποτάσης ὕδατος ἀ-μοῦ εἰς 250° καὶ εἰδικῆς ὁμοιογενοποιήσεως. Τὸ γάλα, ἡλπαδὴ, ἐν τῇ φυσικῇ του κα-ταστάσει δὲν εἶναι ὁμοιογέ-νός, ὅτι ἄλλοι μὲν εἶναι ἀσθενῆ-ρον λίπος καὶ ἄλλοι ἀσθε-νέστερον εἰς περιεκτικότη-τά

τὸ λεγόμενον καΐμακι καὶ τοῦ-το ὀφείλεται εἰς τὴν ἀνωτέρω-περισμένην ἐργασίαν τῆς ὁ-μοιογενοποιήσεως. Τὸ γάλα, ἡλπαδὴ, ἐν τῇ φυσικῇ του κα-ταστάσει δὲν εἶναι ὁμοιογέ-νός, ὅτι ἄλλοι μὲν εἶναι ἀσθενῆ-ρον λίπος καὶ ἄλλοι ἀσθε-νέστερον εἰς περιεκτικότη-τά

ΕΒΓΑ χαρακτηρίζει αὐστηρὸς ἐπιστημονικὸς ἔλεγχος καὶ ἰ-δὴς τάξεις καὶ καθαριότης. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἰδρυταὶ καὶ με-μνημένοι τῆς ἐν λόγῳ Ἑ-ταιρίας διατηροῦν καὶ ἐν Ἀ-θῆναις ὅσον ἀνὰ μὲν ἰσὴν βιομη-χανίαν, ἐφαρμόζουσιν κατὰ-τάξιν τὰς περὶ μικροβιολο-

τῆς Ἀγορανομίας καὶ ἡ κοι-νωνία τῶν Ἀθηνῶν—Πειραιῶς καὶ τῶν περὶ εἶς δύνανται νὰ χρησιμοποιῇ ἀνεὺ οὐδενὸς δι-παγμοῦ τὴν τόσον υγιεινὴν καὶ θρεπτικὴν τροφήν, τὴν ὁ-οῖαν μᾶς παρέχουν τὰ γαλα-τοφόρα ζῶα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε αναγνώστης της «Εβδομάδος» δικαιούται να ζητήσει δι' επιστολής άπευθυνομένης εις τα γραφεία μας με την σημείωσιν: «Διά τόν Ιατρόν», οίανδήποτε ιατρικήν συμβουλήν.

Παρακαλείται όμως να είναι σαφέστατος, να περιγράψη δηλαδή λεπτομερώς τας εκδηλώσεις του νοσήματός του. Οι αναγνώσται μας οι επιθυμούντες ιδιαιτέρως δι' επιστολής απάντησιν, ας γράφουν απ' ευθείας στον Ιατρόν μας κ. Λουκάν Δημητριάδην 14 οδός 'Αγ. Δημητρίου (πάρους Εύριπίδου).

Ο Ιατρός της «Εβδομάδος» δέχεται τους έχοντας ανάγκην των συμβουλών του αναγνώστας μας καθ' έκαστην, πλην Κυριακής, 6—7 μ.μ. Είναι όμως απαραίτητον να του δηλώνουν το όνομα υπό το όποιον μάς έγραψαν.

Σέρλοκ-Χόλμς Κομοτινής. Ζητάτε συμβουλήν για τρία ζητήματα. Σας απαντώ σύμφωνα με την σειράν που τα έχετε.

1ον) Το ζήτημα του βήχα. Αυτό το φαινόμενον είναι ένα από τα συμπτώματα που κυρία αίτια των είναι η ψύξις. Πρέπει λοιπόν να αποφεύγετε την ψύξιν για να μην έχετε βήχα. Επίσης να σταματήσετε το κάπνισμα αν τυχόν καπνίζετε, όταν δε δυστυχώς τον πάθετε διότι είναι δύσκολο να τον αποφεύγετε, τότε τον καταπολεμήτε με μερικές κούφιες βεντούζες και ελαφρές επαλείψεις με ιώδιο και με λίγο ντόβερ που θα το ζητήσετε από το φαρμακείο. Αν δεν βοηθή, να κάμετε μερικές εντριβές με κοινό οινόπνευμα ούτως ώστε να συνηθίσετε λίγο το δέρμα σας να μην είναι ευαίσθητο στην ψύξη. 2ον). Ούτε η τακτική που ακολουθείτε είναι καλή ούτε και η άλλη που σκέπτεσθε «Πάν μέτρον άριστον» είναι η

μόνη μου συμβουλή και 3ον) δεν μπορεί κανείς νάχη δυσάρεστα αποτελέσματα από αυτήν την τακτική πάντως καλόν είναι να ποικίλετε την τροφή σας και με όσπρια και λίγο κρέας, είναι η καλλίτερα τακτική.

Ιδού. Όμολογώ αδυναμίαν επί του προκειμένου. Είναι ζήτημα ειδικού γυναικολόγου και χρειάζεται προσωπική εξέταση για να σχηματίση ο γιατρός γνώμην. Έφ' όσον λοιπόν εκείνος δεν είναι βέβαιος έγω τί να απαντήσω. Ένα και μόνον από το φάρμακο που πήρε η εξαδέλφη σας δηλ. το μπορείτε και σεις να Προγυνοί Schering πάρετε. Όφελει σ' αυτές τας περιπτώσεις. Επίσης να συνεχίσετε και τα μάνια που έκάματε το καλοκαίρι. Και τέλος καλόν είναι να γίνη μια μικροβιολογική εξέταση του συζύγου σας. Όσο για το ζήτημα της εξαδέλφης σας ας αποφεύγη τα καρυκεύματα και τα οινόπνευματώδη και ας παίρνη που και που το κάτωθι φάρμακο. Για το ζήτημα δε το άλλο να συνεχίση το φάρμακο που γράφω και σε σας.

Carbonate de chaux	3 à 4
Bicarbonate de soude	0.30
Magnésie calcinée	0.15
pour 1 paquet. No 40.	

Τρία την ημέρα μετά, η στο μέσον του φαγητού.

Πίνκερτον, Κομοτινή. Έδώ εαυρίζεται ή παροιμία «αφί μιλούμε και χώρα καταβαίνουμε». Έγώ ζήτησα λεπτομερώς τα συμπτώματα και το αποτέλεσμα της εξέτασεως των ούρων αν έγινε εξέταση. Μήπως υπάρχει στη μέση αωροδίστιον νόσημα; Γιατί όπως μου τα περιγράφετε, τα συμπτώματα είναι κυστικά, άρα πρόκειται για άφροδισιο νόσημα. Διαφορετικά θα είναι συνέπεια άλλων. Γι' αυτό καλόν είναι να κάμετε μιάν καλή ανάλυση των ούρων. Αν πρόκειται περί άλλων τότε χρειάζεται ει-

Έκδόσεις

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Έγκυκλοφόρησε διά του Πρακτορείου των Έφημερίδων, έκδοθεν παρά του Οίκου Γεωργ. Παπαδημητρίου το 1ον τεύχος του δεκαπενθήμερου παιδικού περιοδικού «Η Χαρά των παιδιών».

Η εμφάνισις του, εφάμιλλος προς τα μοντέρνα ευρωπαϊκά περιοδικά του είδους, ή πλουσία εύθυμογραφική εικονογραφησίς του και το περιεχόμενον του, κατάλληλο για μικρά παιδιά, το καθιστούν μοναδικό και απαραίτητο και συνιστάται εις όσους γονείς ενδιαφέρονται για την ψυχαγωγία και μόρφωση των παιδιών τους.

□ □

ΜΟΥΣΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Υπό του Μουσικειδοτικού οίκου Μιχ. Κωνσταντινίδου Γλάστanos 3, έξεδόθη και κυκλοφορεί μετ' επιτυχίας ένα καινούργιο μουσικό κομμάτι, το ταγκό «Πόσο γελιέσαι» του Κυρίου μουσικοσυνθέτου κ. Δευν. 'Ιακωβίδη. Το άνωτέρω μουσικό τεμάχιο είναι άσφαλώς από τα καλλίτερα των τελευταίων εκδόσεων.

δική θεραπεία. Όποσδήποτε, είναι το ένα κατί. Το άλλο είναι, καλό θα κάνετε να πάρετε δυό κυτία 'Αρεγκόν. Χρήση σύμφωνα με την εσώκλειστο οδηγία. Αν δε το φάρμακο δεν υπάρχει εκεί, τότε αποτανθήτε στον 'Αντιπρόσωπο κ. 'Ανδρέαν Φράγκον Γερανίου 20 'Αθήναι και εκείνος θα το στείλη. Όταν κάνετε ανάλυση των ούρων μου γράφετε πάλι και σας λέγω.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΜΑΣ

Το ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΟΝ Τμήμα του Φαρμακείου μας διατηρεί μεγάλην συλλογήν άρωμάτων (Parfums) και λοσιόν εφάμιλλων των γνωστών Ευρωπαϊκών οίκων.

Διαθέτομεν Προσωπικόν είδ κώς μορφωθέν εις Γαλλικούς Οίκους και τας πρώτας ύλας (Essences) τας εισάγομεν έκ Γαλλίας Φυσικάς πάντοτε.

Είτε εις χύμα, είτε εις φιαλίδια εξαιρετικής εμφάνισεως εύρίσκετε όλα τα άρώματα και λοσιόν παρκοας εις άξίαν και γούστο των γνωστών Ευρωπαϊκών Οίκων.

Επίσης συνιστώμεν τις εξαιρετικές μας Κολώνιες Athenia κ.λ.π.

Το φημισμένο άρωμα ΚΙΟΥ-ΝΟΥΚ, μία νέα création γεμάτη πρωτοτυπία και μοντερνισμό. Και το νέο μας άρωμα Eternel Printemps που θυμίζει την αϊωνίαν άνοιξιν.

Τά Κιού-Νούκ και Eternel Printemps εύρίσκονται σε μικρά και μεγάλα κομψά φιαλίδια.

ΤΑΠΗΤΕΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Της παγκοσμίου φήμης ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΔΗ ΟΡΙΕΝΤΑΛ ΚΑΡΠΕΤ ΜΑΝΙΦΑΚΤΣΟΥΡΕΡΣ ΛΤΔ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ. Τηλέφ. 21-913

Μέγαρον Ξενοδ. «ΝΕΟΝ ΑΓΓΛΙΑΣ»

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ διατί έχετε συμφέρον ν' αγοράσητε τους Τάπητάς σας από το Κατάστημά μας.

- ΔΙΟΤΙ τὰ υλικά μας είνε έκλεκτής ποιότητος.
- ΔΙΟΤΙ έχομεν μεγάλην ποικιλίαν σχεδίων, χρωματισμών και διαστάσεων.
- ΔΙΟΤΙ ανανεώνεται διαρκώς ή συλλογή μας με νέαν παραγωγήν.
- ΔΙΟΤΙ δύνασθε ν' αγοράσητε με έμπιστοσύνην.
- ΔΙΟΤΙ αί τιμαί μας είνε άσυναγώνιστοι και ώρσιμένοι.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΩΝ

Καλλιτέρα
υπό όρα βά
άλλα γυαλιά

ΙΤΑΛΙΑ REX

REX

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ

ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικευθείς έν Παρίσιος. Έξέτασις και δι' άκρίνων ΡΟΝ-ΤΚΕΝ 'Ακαδημίας και 'Ιππο-

κράτους 19 8

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

ΑΤΑΙ' ΕΝΣΣΤΟΝ ΚΑΘΗ-ΓΗΤΩΝ LEMAITRE ΚΑΙ HALP HEN

Χειρ. - Ότορινολαρυγγολόγος Δέχεται εις την νέαν αυτού κατοικίαν Μέγαρον Μαλάμου, Έμ Μπενάκη και Μαυροκορδάτου 6 από 4—6 μ.μ. Τηλ. 29-562

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΖΩΡΖ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΑΣ

ΚΡΕΜΕΣ:

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΜΗ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΚΒΛΟ ΔΕΡΜΑ

Διὰ τὰ διατηρήσει τὸ καλὸ δέγμα ἔχει ἀνάγκη πρὶν κατελθεῖν νὰ τὸ καθαρίσῃ μὲ κρέμα νυκτὸς ΣΚΙΝ ΦΟΥΝΤ ΖΩΡΖ ἢ ΚΟΛΑΝΤ ΚΡΗΜ. Αἱ κρέμαι αὗται ἀντικαθίσταν τὸ σαποῦνι τὸ ὁποῖον μᾶλλον στεγνώνει καὶ συστέλλει τοὺς πόρους καὶ ἐὰν ἐπισυνεβῇ μία ἀσθένεια καὶ ἀδυνατίσῃ τὸ πρόσωπον, τὸ στεγνὸ δέγμα ἀμέσως θὰ ρυτιδῶσῃ, πράγμα ποὺ θ' ἀπεφεύγεται ἐὰν τὸ δέγμα ἐκκαθαρίσῃ ἀντὶ μὲ σαποῦνι μὲ μίαν ἐκ τῶν ἄνω κρεμῶν.

Γι' αὐτὸ στὴν Ἀμερικὴν δὲν θεωροῦν τὸ καθάρισμα τοῦ δέρματος διὰ κρέμας ὡς πολυτέλειαν, ἀλλ' ὡς ἀπαραίτητον στοιχεῖον ὑγιεινῆς.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΜΗ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΣΤΕΓΝΟ ΡΥΤΙΔΩΜΕΝΟ ΔΕΡΜΑ

Στὴν περίπτωσιν αὐτὴν χρειάζεται ἀπολύτως ἡ κρέμα νυκτὸς ΣΚΙΝ ΦΟΥΝΤ ΖΩΡΖ. Χρησιμοποιεῖται δὲ διὰ καλῆς δυνατῆς ἐντριβῆς ἐπὶ 10 λεπτά, ὥστε νὰ ὑποδοθῇ τὴν εἰσχώρησιν τῆς κρέμας στὸ δέγμα διὰ νὰ κυκλοφορήσῃ τὸ αἷμα κανονικῶς ὑπὸ τὸ δέγμα.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΜΗ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΛΙΠΑΡΟ ΔΕΡΜΑ

Τὰ λιπαρὰ δέρματα ἔχουν συνήθως σπυράκια, μιμπίκια καὶ μεγάλους πόρους. Ἀπαραίτητον διὰ τὰ τοιαῦτα δέρματα εἶναι τὸ καθάρισμα μὲ κρέμα νυκτὸς ΣΚΙΝ ΦΟΥΝΤ ΖΩΡΖ, κατόπιν ἡ χρῆσις τῆς Λοσιὸν προσώπου ΣΚΙΝ ΤΟΝΙΚ, ποὺ ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ διαλύῃ τὰ λίπη, νὰ ἀπολυμαίνῃ, ὥστε νὰ μὴν κολλᾷ τὸ ἓνα σπυρὶ μὲ τὸ ἄλλο καὶ ἀπλώνουν καὶ νὰ συστέλλῃ τοὺς πόρους. Ἐὰν δὲ τὸ ὑπόδερμα ἔχει πολλὰ σπυριά, εἶναι ἀπαραίτητος ἡ χρῆσις ἀτμολούτρου μὲ χαμηλὴ καὶ φαρμακευτικὴ. Ὅποτε πρέπει νὰ γίνῃ πρὸ τοῦ ἀτμολούτρου καλὴ ἐντριβὴ διὰ νὰ διαλυθῶν τὰ μιμπίκια ὑπὸ τὸ δέγμα καὶ κατόπιν νὰ γίνῃ ἀρκετὴ χρῆσις ΣΚΙΝ ΤΟΝΙΚ μὲ πάγο ἢ κρύες κομπρέσες. Ἐὰν ἡ περίπτωσις εἶναι ἐξαιρετικὴ, πρέπει τὸ τοιοῦτο νὰ γίνεταί ἐπὶ μερικὰς ἡμέρας συνεχῶς, πρὸ τῆς κατακλίσεως, καὶ νὰ χρησιμοποιεῖται τοπικῶς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας τὸ ΣΚΙΝ ΤΟΝΙΚ ἐκεῖ ὅπου τὸ δέγμα εἶναι λαδερὸν ἢ τὰ μιμπίκια παρουσιάζονται περισσότερα. Σημειώσατε ὅμως ὅτι τὸ ΣΚΙΝ ΤΟΝΙΚ δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖται κάτωθι τῶν βλεφαρίδων, διότι συνήθως παρατηρεῖται ὅτι τὰ περισσότερα δέρματα ἀπὸ τὰς βλεφαρίδας καὶ ἄνω εἶνε στεγνὰ καὶ δι' αὐτὸ καλὸν εἶνε στὸ σημεῖον τοῦτο ἓνα ἐλαφρὸ στρώμα ΣΚΙΝ ΦΟΥΝΤ κατὰ τὴν νύκτα.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΦΥΛΑΣΣΕΤΕ ΤΟ ΔΕΟΜΑ

Διὰ τὴν προφύλαξιν τοῦ δέρματος γενικῶς μεταναερίζομεθα τὴν κρέμαν ἡμέρας ΒΑΝΙΣΙΓΚ ΚΡΗΜ ΖΩΡΖ, ἥτις σχηματίζει ἐπὶ τοῦ δέρματος μίαν λεπτὴν μεμβράνην, ὥστε νὰ προφυλάσῃ ἀπὸ τὸν ἀέρα, πὸν ἥλιον, τὴς σκόνες καὶ ἀπὸ τὰ διάφορα μακιγιάζ καὶ προσδίδει στὸ δέγμα μιὰ θελούδινη ἐμφάνισιν. Τὸ πουνδράρισμα πρέπει νὰ γίνῃ ὡς ἑξῆς: Ἀφοῦ ἐπαλείψετε τὸ δέγμα μὲ τὴν ΒΑΝΙΣΙΓΚ, ἕως ὅτου ἀπορροφηθῇ τελείως, πασπαλίσετε ἐλαφρὰ τὴν πούδρα καὶ κατόπιν τὴν ἀπλώνετε ἐλαφρὰ ἕως οὗ ἀφανισθῇ μὲ τὸ δέγμα, ὥστε νὰ φαίνεσθε σὰν νὰ εἴσθε μὲ τὸ φυσικὸ σας χροῖμα καὶ ὅχι πουνδραρισμένες. Μὲ τὴν ΒΑΝΙΣΙΓΚ, ἡ πούδρα ἀπλώνεται τόσον καλὰ, ὥστε νὰ μὴν ἀσπύρῃ πλάτες καὶ σχισίματα, ὅπως συμβαίνει ὅταν τὸ πουνδράρισμα γίνεται χωρὶς σύστημα.

ΠΟΥΔΡΑ

Διαφορετικὰ χρώματα ποὺ δὲν προέρχονται ἀπὸ χημικὰς οὐσίες, ἀλλὰ ἀπὸ φυσικὰς. Χρησιμοποιήσαντες ἀφοῦ τὴν πούδρα GEORGE θ' ἀποκτήσετε ἓνα μοναδικὸ χροῖμα, χωρὶς νὰ φαίνεσθε πουνδραρισμένες. Λευκὸ, Νатурέλ, Ροσέλ 1, Ροσέλ 2, Ὄμο, Ὄμο-ροζ, ρόζ, μπλέν, ὁράνζ, διὰ τὸ βράδυ. Ὁ τελευταῖος χρωματισμὸς χρησιμοποιεῖται διὰ τὰς βραδυνὰς ἐξόδους ἐπάνω ἀπ' τὴν συνήθη σας πούδρα καὶ θὰ δώσῃ στὸ πρόσωπό σας μιὰ ὀνειρώδη κέρινη ὄψη.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗ ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΡΑΓΙΟΝ ΧΕΙΛΕΘΝ ΖΩΡΖ

ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΖΩΡΖ ΠΟΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ

== ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 20-918 — ΑΘΗΝΑΙ ==